POSTER WHITE LION

HARDMETAL

HEAVY METAL HARD ROCK - POSTER MAGAZIN

Godina I, Maj 1991.

Broj 1, Cena 40 dinara

HARDMETAL

Blackie Lawless — CAPITOL

ANNIHILATOR

PANTERA

POISON

MEGADETH

QUEENSRŸCHE

AC/DC

U OVOM BROJU

POKLON SVAKOM ČITAOCU nalepnica:

SLAYER

AC/DC — ATLANTIC

POSTER AC/DC

HARD METAL broj 1

cena 40 dinara

heavy-metal, hard-rock poster magazin — mesečnik

Izdaje NIŠJP »Dnevnik«

Direktor: Miodrag Karadžić

glavni i odgovorni urednik: Radovan Čolević

urednik izdanja: Konstantin Polzović

uređivačka koncepcija: Jadranka Janković

tehnički urednik: Saša Pedović

Logo design: Bane Kerac

grafičko-tehnička saradnja: Konstantin Polzović & Jadranka Janković

redakcija: Goran Nikolov, Obrad Škrbić, Branimir Lokner, Draško Janković, Aleksandar Polzović

saradnici: Zvonko Đukić, Bane Kerac

dopisnici iz inostranstva: Branislav Rašić (London), Al Pitrelli (New York)

adresa redakcije: Beogradski kej 27, Novi Sad

telefoni: 021/624-148, 623-473
telefax: 021/26-332

poštu primamo na adresu: HARD METAL, pp 70, 21000 Novi Sad

I N T R O

Kao što vidite, pred vama je prvi jugoslovenski specijalizovani magazin čija će osnovna koncepcija i tematika biti heavy metal. Ovaj najpopularniji svetski muzički pravac i kod nas je oduvek imao armije poklonika, ali zbog retkih gostovanja stranih heavy metal bendova i veoma slabe licencne ponude naših izdavača, apetiti domaćih pristalica ove muzike uglavnom su nezadovoljni.

Bilo je više pokušaja poslednjih desetak godina da se i kod nas organizuje pripremanje i objavljivanje ovakve vrste časopisa, ali je cela stvar uvek propadala uglavnom zbog nezainteresovanosti zvaničnih velikih izdavača. Interesovanje javnosti za ovakav projekat iz godine u godinu bilo je sve veće, što je pokrenulo nekolicinu fanzina koji su svojom stalnom prisutnošću na jugoslovenskoj heavy metal sceni, sve vreme održavali i dizali tenziju u očekivanju bar jednog ovakvog magazina.

HARD METAL magazin uređuje i priprema ekipa ljudi koja se godinama profesionalno bavi heavy metalom, a pored toga, u realizaciji učestvuju i neki saradnici iz inostranstva. Naš časopis će izlaziti jedanput mesečno, po ceni koja ne zavisi od nas, ali za koju ćemo se svi potruditi da vam pružimo maksimalno dobre sadržaje.

Unapred se izvinjavamo na ponekoj tehničkoj grešci u nadi da ćete razumeti naše teškoće i izaći nam u susret. Verujemo da su vaše želje jednake našem cilju — stvoriti jugoslovenski heavy metal magazin svetskog ranga i pomoći domaćim bendovima da se probiju i van naših granica.

Upravo ste vi ti koji svojim sugestijama, predlozima i inovacijama možete podići nivo HARD METAL časopisa do željenog kvaliteta i cilja. Pišite, javljajte se, želimo da čujemo vaše mišljenje, jer ovaj magazin i postoji samo zbog vas.

Redakcija

SADRŽI:

Iako je ove godine Evropa prilično oštećena koncetima američkih i engleskih bendova, očekuje se da će W.A.S.P. i »Helloween« vratiti fanovima veru u žive koncerte.

»Blackie Lawless and Co«. krenuće na evropsku turneju početkom juna i to tako što će menjati uloge zvezda večeri i specijalnih gostiju od zavisnosti od zemlje u kojoj sviraju. Blackie je ujedno i najavio svoj novi album, sa kojeg će već krajem ovog meseca biti skinut singl »Revolution 18«. Postava W.A.S.P.-a je još uvek neizvesna, iako se zna da su Johnny Rodd i Frankie Banalli još uvek članovi benda. . .

● ●

DEMONIAC, speed metal bend iz Beograda, ovih dana privode kraju snimanje materijala za svoj debi-album koji će izaći u produkciji nezavisne firme EXPLOSIVE iz Novog Sada.
Naziv ploče je »Touch The Wind« a u prodaji će se pojaviti početkom septembra. Više informacija o grupi DEMONIAC u jednom od narednih brojeva.

● ●

Posle skoro četiri godine od objavljivanja prvog i jedinog zvaničnog albuma »Appetite For Destruction«, GUNS'N'ROSES za proleće najavljuju (najzad) novu ploču. Kad neko snima novi materijal posle tolike pauze, onda nije čudo što ga ima toliko da ne može da stane na jednu ploču. Zbog toga će novi album GUNS-a biti dupli LP, a pojaviće se pod nazivom »Use Your Illusion«, Promocija ploče već je isplanirana, tako da će Axl & Co. svoj prvi veći samostalni nastup u Evropi imati u Londonu na Wembley Stadium-u (stadion na kome je održan Live-Aid 1985. godine). Koncert je zakazan za 31. avgust, pa ko voli (i ima novca), nek izvoli. Ako i ne odete na taj koncert, ostaje vam da »koristite svoju maštu«

EXPLOSIVE FAN CLUB koji tradicionalno svake godine u Novom Sadu organizuje YU METAL ATTACK festival, ove godine će isti program, pod nazivom HARD METAL FESTIVAL održati 31. avgusta (subota), u istom prostoru gde je i dosad održavan. Koliko je do sad ugovoreno sigurno će nastupati: BLOODBATH (Beograd), SARCASM (Škofija Loka), BOMBARDER (Sarajevo), ANNATHEMA (Novi Sad), DEMONIAC (Beograd) i PERGAMENT (Novi Sad). O detaljnijim informacijama vezanim za ovaj spektakl obavestićemo vas bliže u sledećem broju našeg magazina. Važno je još reći da je neizvesno da li će nastupati i neki strani gosti, jer se trenutno traže sponzori za pokrivanje troškova.

● ●

Sigurno je da vas mnogo zanima šta se trenutno dešava sa nekad našom naj heavy metal grupom DIVLJE JAGODE. Sead Zele Lipovača (na slici na motoru), neprikosnoveni šef benda, ovih dana počinje pripreme na snimanju novog albuma, na engleskom, sa potpuno novom ekipom ljudi (koji odlično sviraju i još bolje izgledaju) o čijem identitetu ćemo vas uskoro obavestiti. Krajem maja PANONIJA KONCERT iz Novog Sada objaviće prvi put na domaćem tržištu ploču WILD STRAWBERRIES — »Angel In White«. To je materijal koji su DIVLJE JAGODE snimile i objavile još 1986. u Engleskoj i Americi. Na ploči se nalaze njihovi najveći hitovi u varijanti na engleskom jeziku, a tu su još i dve pesme »Fire On The Water« i »Wild Boys« koje su bile pripremljene specijalno za englesko tržište. Ova ploča će moći da se kupi i u CD formatu. Produkciju ovog »starog« materijala radio je Kit Woolven, čovek koji je radio, između ostalih, i sa SAXON i THIN LIZZY. Uskoro ćemo objaviti veliki intervju sa Zeletom u kome će nam objasniti još mnoge interesantne stvari u vezi sa novim projektom.

Grupa DEATH takođe priprema novi album. Naziv će biti »Human«, produkciju radi Scott Burns, a u postavi su dva nova čoveka: bubnjar Sean Reinert i basista Steve Di Giorgic (ex SADUS).

● ●

ANTHRAX spremaju novi mini LP pod nazivom »Attack Of Killer B's«. Materijal sadrži neke neobjavljene verzije, kao i uživo snimke pesama: »I'm The Man«, »Keep It In The Family«, »Belly Of The Beast«, »I'm The Law«, »Startin Up A Posse«, »Protest And Survive« i obradu pesme grupe PUBLIC ENEMY — »Bring The Noise«.

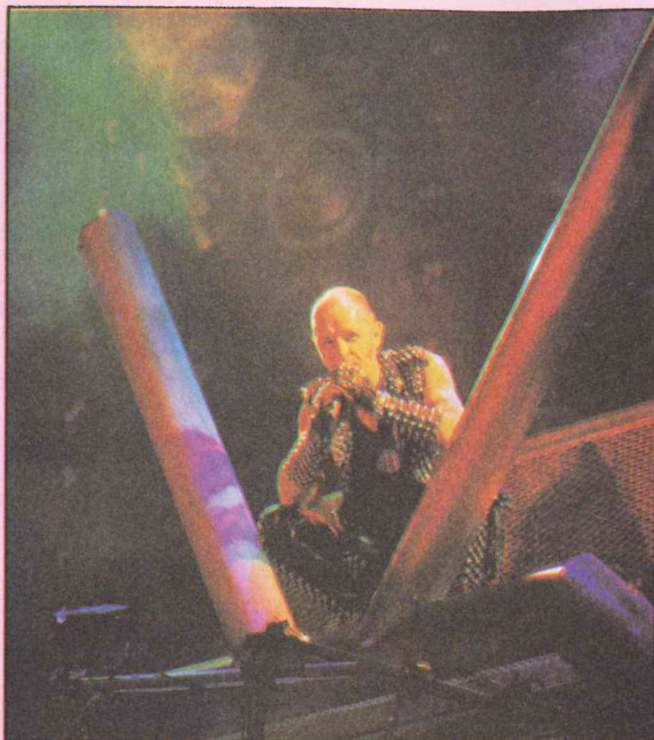
● ●

Novi kraljevi thrash metala brazilski bend SEPULTURA upravo su objavili novi album pod nazivom »Arise«. Na albumu ima devet stvari, produkciju je uradio Scott Burns, a već je u prodaji i prvi singl skinut sa ovog albuma — »Under Siege«. Na »B« strani singla se nalazi obrada pesme »Orgasmatron« od MOTORHEAD. Prvi, limitirani tiraž compact disc-ova »Arise« od 5000 komada ima specijalan omot na otvaranje sa 25 kolor fotografija članova benda. Evropska turneja koja se očekuje sa nestrpljenjem, kako se najavljuje, počeće krajem maja. Kao glavni bend nastupaće SLAYER.

Novosadski thrasheri ANNATHEMA konačno su završili snimanje svog drugog albuma. Ploča se zove »Empire Of Noise« i što je veoma interesantno za naše prilike, pojaviće se i compact disc sa ovim materijalom. Album je sniman 45 dana u studiju MATRIX (Novi Sad) koji je jedan od najopremljenih i najmodernijih kod nas. Produkciju je radio Zox Maletich, a pored novih devet pesama, na albumu će se naći i jedna obrada — stvar »Symtom Of The Universe« od BLACK SABBATH i to uživo verzija snimljena na TIM ROCK AID festivalu koji je održan prošle godine u Rumuniji. Ploča, kaseta i CD »Empire Of Noise« u prodaji će se pojaviti krajem maja, a ANNATHEMA koji su trenutno na turneji u Bugarskoj, koncertnu promociju novog albuma po Jugoslaviji počeće početkom septembra. Kao gosti na turneji planirano je da nastupaju BLOODBATH i EPIDEMIC ZONE.

Američka visokotiražna mega atrakcija WHITE LION ovih dana su objavili četvrti po redu album pod nazivom »Mane Attraction«. Na evropsku promocionalnu turneju kreću u maju sa predgrupom EXTREME (iz Bostona) koji će publici predstaviti svoj drugi album »Pornograffitti«.

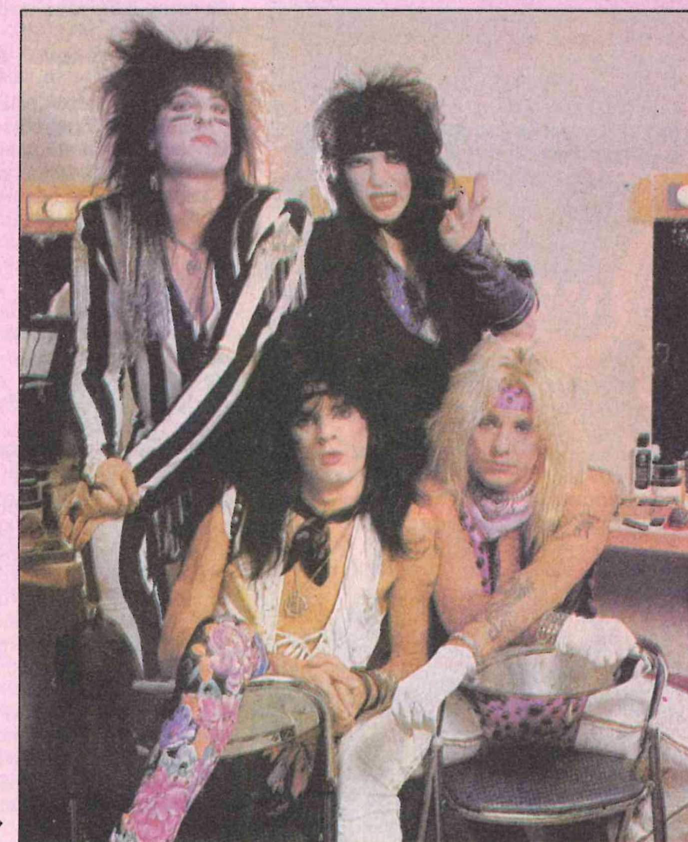
WHITE LION — ATLANTIC

OVERKILL — Jeff Tisman/ATLANTIC

Thrash-eri iz New York OVERKILL imaju ozbiljnih problema sa postavom benda. Posle odlaska gitariste Bobby Gustafson-a, zamena je nađena u Rob Cannavino-u, pošto ni taj čovek ne odgovara, na njegovo mesto je došao Merit Gant (ex FAINTH OR FEAR). OVERKILL trenutno pripremaju materijal za novi album čiji je radni naziv »Bare Bones«.

Od kad je napustio DURAN DURAN, Andy Taylor radi sve i svašta, a najčešće snima (dobre) ploče, što sebi, što drugima. Posle uspešnog bavljenja producentskim poslom (radio za grupe THUNDER, GUN i Steve Jones-a) snimio je sebi novi album »opasnog« naziva »Dangerous«. Ploča je zanimljiva utoliko što predstavlja zbirku obrada-cover-verzija nekih starijih proverenih pesama. Neke od njih ste sto posto čuli ako ne u njegovoj, a ono u originalnoj verziji. Na ploči su »Lola« KINKS-a, »Don't Believe A Word« THIN LIZZY, »Space Staion No.5« od MONTROSA-e, »Sympathy For The Devil« ROLLING STONES-a, »Live Wire« AC/DC, jedan od boljih obrada J.J. Cale-ovog hita »Cocaine« i mnoge druge stare dobre stvari, ali u novom ruhu.

Vince, Tommy, Mick i Nikki su sebi dali oduška. Deceniju posle okupljanja pod imenom MOTLEY CRUE i ubitačnog tempa rada (ploča-turneja-ploča--turneja i tako pet puta), sastali su se da bi najavili novu ploču. Jubilej (deceniju zajedničkog rada) proslaviće na manje-više uobičajen način kad su veliki bendovi u pitanju. U prodavnicama širom sveta, a možda i kod nas, treba da se pojavi ploča tipa the Best of — pod nazivom »Decade Of Decadence« a u potpisu MOTLEY CRUE. Sve čestitke i sa naše strane, a želimo im bar još dva-tri takva jubileja.

DEEP PURPLE

★★★★★

Poslednja, odnosno novija faza u kojoj se našao ovaj legendarni sastav, pokazala je i potvrdila nemogućnost menjanja u sprezi sa vremenom, koje je sobom donosilo i nove vrednosti. Richi-e i ekipa su ostali da žive u sedamdesetim, a činjenica koliko i realnost da je konzervativizam hard i heavy publike karta koja uvek dobija, dokazale su da ma kako im poslednja izdanja bila slaba, uvek će postojati veliki broj onih fanova koji će velikodušno platiti prošlost.

Priča o »Purple«-u, tokom proteklih sedam godina ne poseduje ni najmanju crtu intrigrantnosti, lucidnosti ili pak »glamurizovane mitomanije« — poznate kada je u pitanju ovaj stilski pravac. Karijera legendi, koje to još uvek jesu u svojoj poslednjoj fazi poprimila je obrise prosečnosti, gde preveliko uzbuđenje nije izazvao ni odlazak iz njihovih redova ključne vokalne figure Ian Gillan-a. Nestali elektricitet i dobre vibracije nije mogao biti zamenjen ni sumnjivim motivom come back-a radi novog dokazivanja i potvrđivanja u drugačijem muzičkom okruženju. Dva sasvim prosečna studijska albuma, dvostruki koncertni urađen po šablonu sličnih od pre deset do petnaest godina, te poslednje studijsko izdanje sa vokalnim solistom Joe Lynn Turner-om, stavljaju i najmanje detalje na svoje mesto. Činjenica je da motiv još uvek postoji, jer da ga nema, nikakav finansijski ili drugi momenat ne bi mogao da kompenzuje kontinuitet delovanja.

Na nedavno održanom zagrebačkom koncertu, ne baš tako impozantan broj posmatrača mogao je da se uveri kako izbliza »sjaji« uveliko zatamnjeni sjaj mega-zvezda iz sedamdesetih. Zanimljivo je da »Purple« za razliku od »Zeppelin«-a čiji se uticaj proteže na savremeni pop, rock i underground, ili sa druge strane »Black Sabbath«-a, čiji ponajpre ideološki, ali i stilski udeo u trasiranju HM-a u osamdesetim je neizostavan, pokazalo se, nije odigrao bitniju predvodničku ulogu dolazećim snagama. Specifičnost »Purple«-a i njegova ključna vrednost ogledala se u veličini pojedinaca, koji je svaki zasebno oko sebe navukao auru mitomanske veličine. Posebno je to važilo za Richi Blacmore-a, Jon Lord-a, i na istina drugačiji način Ian Gillan-a. Ova središnja i najvažnija postava, nazvana i »MARK 11«, ostala je modelom oko kojeg će se vršiti razna poređenja, analize i klasifikovanja. Teško je verovati da se vreme najvećih uspeha ovog benda može vratiti u negdašnjoj formi, ali to se realno i ne očekuje. O istorijatu se manje-više sve zna. Poslednjih godina premetan je proces izdavanja brojnih zaostalih koncertnih snimaka »Purple«-a iz raznih dekada, na formatu albuma ili CD-a. Jedan od najčešće piratovanih sastava, i danas je sigurno zanimljiv za razne izdavačke poduhvate.

Kraljevi rifova i dim sa »jezera«

Početke grupe nalazimo u sada davnoj 1968. godini, kada su se u ekipi pored Richie Blackmore-a, Jon Lord-a i Ian Paice-a, nalazili basista Nick Simper i pevač Rod Evans. Iste godine snimili su i debi-album »Shades of Deep Purple«, na kojem se nalazio i njihov tada veliki hit »Hush«, kompozicija Joe South-a. Album je sadržao još nekoliko zanimljivih numera, što obrada drugih autora: »I'm So Glad«, »Help«, »Hey Joe«, što vlastitih autorskih: »Mandrake Root«, »One More Rainy Day«, te uvodni instrumental: »And The Adress« . . . Po receptu »Shadesa . . .« urađena su i sledeća dva albuma: »The Book of Taliesyn« i »Deep Purple«. »The Book of Taliesyn« je sadržao i hitoidnu verziju Diamond-ove »Kentucky Woman«, koja je postigla zapažen uspeh, a od brojeva koje treba spomenuti, isticali su se »Shield«, »Wring That Neck« i dugačka verzija »Spector-Barry — Greenwich« hita poznatog i u izvedbi Ikea i Tine Turner »River Deep Mountain High«. »Deep Purple«, izdanje možda i najvećeg kreativnog dometa ove postave, već je sadržao najveći broj samostalnih radova članova sastava, stilski sve jasnije afektirajući izražajnu prodornost kroz definisanu atraktivnu međuigru Lord-ovih hammond orgulja i Riche-jeve gitare. Donovan-ova »Lalena« posedovala je sjajan klavijaturni tepih i vokalnu melanholičnost, i najviše je emitovana na radio-programima ili »zatamnjenim« diskotekama.

Tu se i priča o prvoj postavi »Deep Purple«-a završava, a počinje sledeća ujedno najslavnija i ključna koja definiše sve bitne detalje vezane za ovja sastav. Dolaskom Gillan-a i Glover-a, pravi se zaokretka čvršćem zvuku. Prethodno je urađen album-projekat nazvan »Concerto For Group And Orcestra«, jedan neuspeo eksperiment sa Londonskim simfonijskim orkestrom, prvi takve vrste u kojoj je u ključnoj ulozi bio Jon Lord. Neslavna stranica u karijeri grupe, ali uspešno prevaziđena pod parolom eksperimenta.

Poznata je ona čuvena rečenica Richie Blacmore-a, koja je otprilike glasila: »Momci, dosta je bilo zezanja, vreme je da uradimo pravi hard rock album«. Na izdanje kao što je »In Rock«, od početka karijere »Purple«-a očekivala je i publika, i kritika. Zato bend nije smeo da pogreši. Richie je svu dotadašnju stvarnu energiju i znanje usmerio u pravom smeru, vodeći sigurnom rukom bend na teritoriju koja im je najviše odgovarala. »In Rock« je pogodio tačno u cilj, potencijali svih pojedinaca, a naročito pevača Ian Gillan-a iskorišćeni su do maksimuma. Momenti koji će ostati zabeleženi bili su pre svih monumentalna: »Child in Time«, razbijačka »Speed King«, aranžerski jaka »Bloodsucker«, i producentski eksperiment legendarnog Martin Birch-a, tada samo jednog od članova snimateljsko-inženjerske ekipe koja je radila na »In Rock« albumu. Inače, zasluge za producentski rad na sebe je preuzeo sam bend. Ovaj album se više od godinu dana zadržao na vrhovima britanskih lista popularnosti. Slična sudbina zadesila je i naslednika »In Rock« izdanja, a to je bio album naziva »Fireball«. »Fireball« nije doneo ništa novo vezano za bend, čak je u kreativnom smislu predstavljao blagi pad. Kao hit ostaće zabeležena naslovna-istoimena numera, a jedno kratko vreme koncertni aduti biće i sledeći brojevi: »Demon's Eye«, a naročito »The Mule«.

Pokazaće se, ipak, da je »Fireball« predstavljao samo blagi predah, ili zatišje pred buru. »Machine Head« doneće ovoj postavi najveći uspeh, u isto vreme ustoličivši ih kao koncertnu atrakciju broj 1 u svetu. »Machine Head« se prodao u oko 15 miliona nosača zvuka. Najveći hit benda »Smoke On The Water«, u kojem je opisan istiniti događaj incidenta koji je izazvan nastupom benda Franka Zappa-e — Mothers Of Invention, naći će se na ovom albumu. Rif iz ove kompozicije naučili su i vrapci na grani, a nove generacije su pre dve godine dobile priliku da ovu numeru čuju i u prearanžiranom ruhu, realizovanom u koprodukciji Band-Aida za Jermeniju (Arminiu). Učešće u izvedbi ove numere uzeli su pored hard i heavy rock-era danas aktuelnih i veterani Toni Iommi iz »Black Sabbath«-a i Keith Emerson iz nekada legendarnog trija — »Emerson Lake i Palmer«. »Machine Head« je sadržao još nekoliko kompozicija koje će predstavljati udarne tačke njihovih koncertnih nastupa kao što su: »Lazy«, »Highway Star«, »Space Truckin'«.

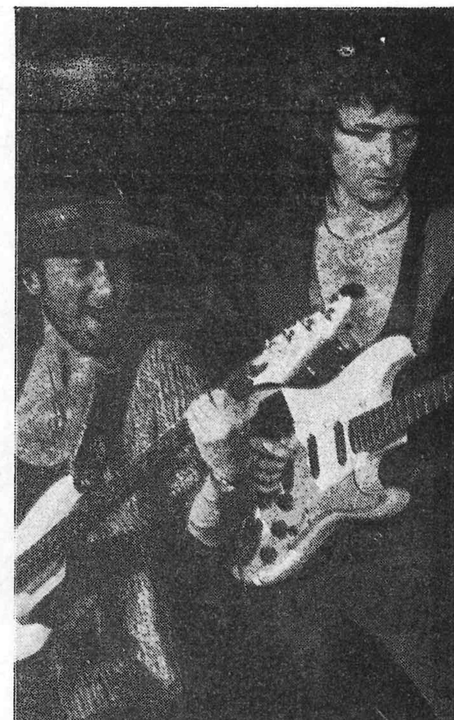
»Purple« diskografija:

- »Shades Of« . . . (1968.)
- »The Book Of Taliesyn« (1969.)
- »Deep Purple« (1969.)
- »Concerto For Group And Orchestra« (1970.)
- »In Rock« (1970.)
- »Fireball« (1971.)
- »Machine Head« (1971.)
- »Made In Japan« (1972.)
- »Who Do Ve Think Ve Are« (1973.)
- »Burn« (1974.)
- »Strombringer« (1974.)
- »Made in Europe« (1976.)
- »Come Taste The Band« (1975.)
- »Powerhouse« (1977.)
- »Singles A's, B's«
- »24 Carat Purple«
- »Deepest Purple«
- »Last Concert In Japan« (1977.)
- »Live In London« (1982.)
- »In Concert« (1980.)
- »Perfect Strangers« (1984.)
- »The House Of Blue Light« (1986.)
- »Nobody's Perfect« (1988.)
- »Slaves And Masters« (1990.)
- »Scandinavian Nights« (live) (1990.)

Urađena je i čuvena turneja po Japanu, jedna od prvih takve vrste, i realizovan je dvostruki koncertni album »Made In Japan«. Euforija izazvana samom japanskom turnejom, kao i koncertnom pločom benda, samo će proširiti već polako ustoličeni »mit« o u to vreme najglansijim bendom na svetu. Japanski uticaji ogledali su se i na sledećoj ploči, poslednjoj koju je tada uradila ova postava. »Who Do We Think Ve Are« dostojanstveno je najavljivao kraj jednog uspešnog i nezaboravnog perioda. Ipak, još uvek su to bili stari »Purple«-a, u svojstvenom ambijentu, pomalo umorni i istrošeni, ali još uvek dobri. »Woman From Tokio« izvučena je kao hit. A onda su otišli Gillan i Glover. Odgovornost, umor, obaveze i, što je najvažnije, dugo skrivene međusobne razmirice učinile su svoje.

»Stilizovana« rasprodaja

Period sa David Coverdail-om i Glenn Hughes-om može se nazvati dugačijim, u muzičkom smislu sigurno. »Purple« su na njima dobili dva sjajna vokala, malo je poznato da je svojevremeno Stevie Wonder za basistu Glen Hughes-a izjavio da je to »najbolji beli soul pevač«, ali izražajna slika se prilično izmenila. Sveža krv je možda doprinela preko potrebnoj energičnosti tada »uspavanih« i u egocentrizmu zadovoljnih zvezda, ali »Purple« više nisu bili »isti« bend. Albumi »Burn« i »Stormbringer«, a naročito ovaj drugi, predstavili su bend u muzički po njih drugačijem okruženju. I pored toga, bend je i dalje ostajao velikom koncertnom atrakcijom, ali sa izuzetno niskim međuljudskim odnosima unutar sopstvenih redova, koji su uskoro rezultirali i Richie-jevim odlaskom i formiranjem njegovog sastava »Rainbow«. Na Richie-jevo mesto došao je Tommy Bolin, gitarista američke rock i hard rock postave James Gang, koji se, između ostalog, proslavio i učestvovanjem na legendarnom solo albumu bubnjara Billy Cobham-a »Spectrum«, Richie-jeva želja za novom avanturom najavila je i definitivan kraj »Purple«-a, i on je samo odgođen nakon realizacije albuma »Come Taste The Band«, u kome je gitarske deonice svirao »psiho-fizičko« nesigurni Bolin, čiji će se život uskoro i tragično okončati.

Do perioda reoformljenja, odnosno te ključne 84. godine, bend zvanično nije postojao. Na svetskoj sceni egzistirale su tri postave: »Rainbow«, »Gillan« i »Whitesnake« (ovu poslednju, kao što je poznato i dalje uspešno predvodi Coverdaile), kroz koje su članovi ex »Purple«-a ispoljavali svoja tadašnja muzička interesovanja.

Tokom tih godina u javnosti je »tinjao« medijski pritisak na Gillan-a Blackmore-a, Glover-a, Lord-a i Praice-a, da ponovo krenu u zajedničku avanturu. To se konačno i desilo i nastavak priče o postavi »MARK 11« je počeo da živi svoj novi život.

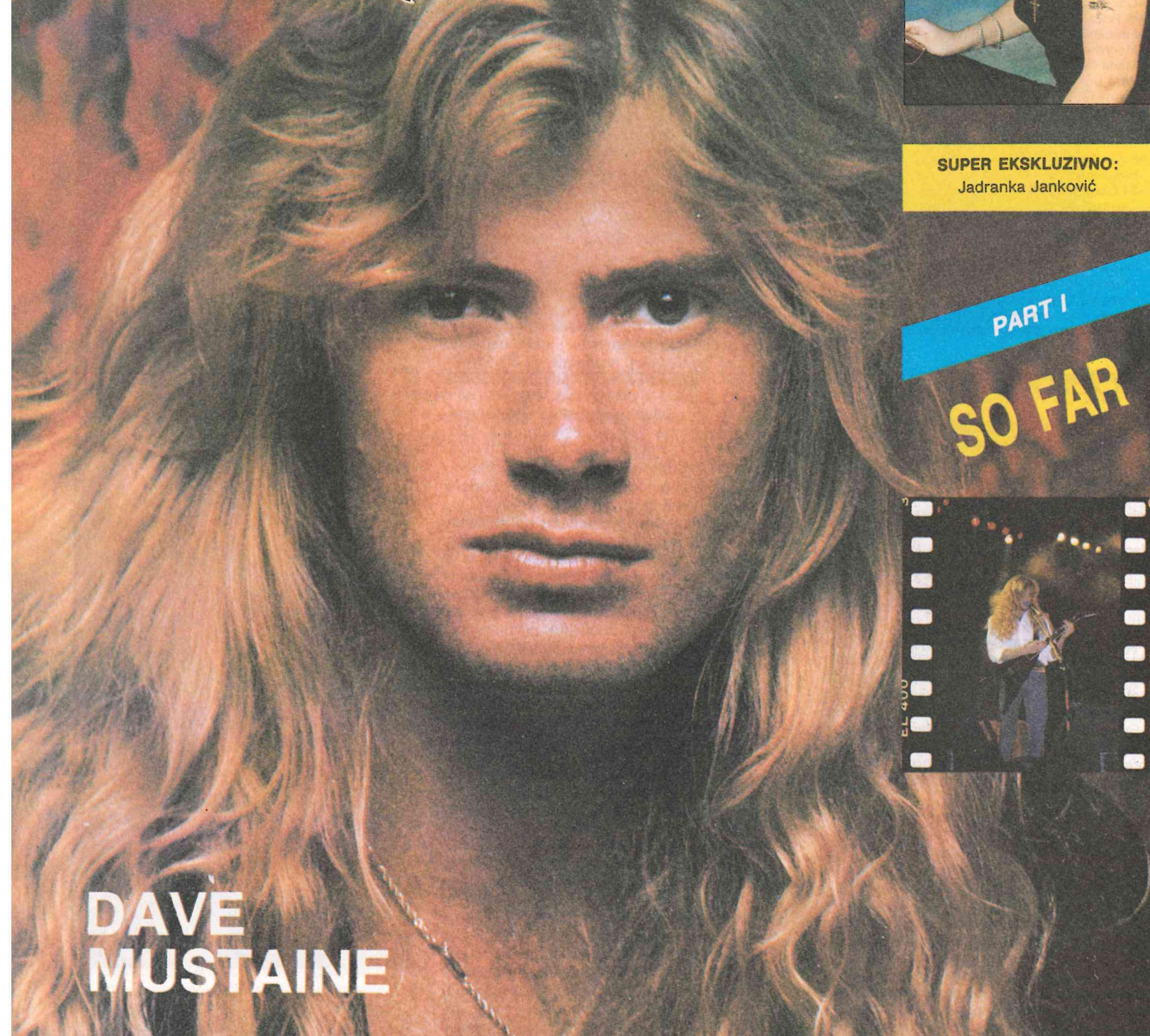
Novo vreme i nove vrednosti pokazale su da se »Purple« kreativno ne mogu uklopiti u tako postavljene izražajne standarde, i da iz svojih svetova jako teško izlaze sa »svežim« idejama. Njihovi albumi: »Perfect Strangers« (1984.) i »House Of Blue Light« (1986.) ne računajući Glover-ovu značajnu producijsku ulogu, više su muzički bile u sedamdesetim, nego što bi takav sastav to sebi »smeo« dopustiti. »House Of Blues Light« je, po mom mišljenju bilo bolje izdanje nego »Perfect Strangers«, ali ni po čemu se više nije mogao steći utisak da je u igri jedan veliki bend. I dvostruki »Živi« svet »Nobody's Perfect« arogantno je podsetio na njihove megalomanske koncertne predstave iz prošlih dana. Loši međuljudski odnosi mogli su se očigledno »provaliti« na narcisoidnim »live« nastupima.

Takvo stanje, koje, istina, nije previše uticalo na komercijalno-tržišni momenat, jer vernost i konzervativnost hard i heavy fanova su karta koja uvek dobija, samo je ubrzalo odluku Ian Gillan-a da još jednom napusti svoje drugove i po ko zna koji put »Smoke On The Water« otpraši sa drugom ekipom muzičara. Ali, da u redovima »Purple«-a, ima mogućnosti da se napravi moderno izdanje pokazali su u to vreme Gillan i Glover, objavivši veoma dobru ploču naziva **»Accidentaly On Purpose«**. Svejedno, pauza oko konsolidacije redova potrajala je, i na Gillan-ovo mesto došao je već od ranije priznati Joe Lynn Turner, koji je duže vreme sa Richie-jem bio u grupi »Rainbow«, a između ostalog sarađivao je i sa gitarskom zvezdom **Yngwie Malmsteenom**. Problem sa Turner-om, koji je inače kvalitetan pevač, pokazao se na najnovijem izdanju, sigurno jednom od apsolutno najslabijih u kompletnoj dosadašnjoj karijeri »Slaves And Masters« (1990). Da se izrazim jednostavnom terminologijom: Turner je verovatno na Richie-jevu inicijativu vokalno vukao na Gillan-ovo afektiranje, što je u svakoj soluciji u najmanju ruku smešno. I bez toga »Slaves And Masters« obiluje neinventivnošću, prežvakanim temama i idejama.

I da se vratim na sam početak teksta o fenomenu »Deep Purple«-a, legendi koje su to ostale samo po imenu. Budućnost, ako je bude, u bilo kakvoj izdavačko-učestvujućoj formi, jasna je kao dan. Richie neprikosnoveno vodi bend, ma kako njegovi članovi govorili o pojedinačnom značaju i jedinstvu. Tiraži nedvosmisleno pokazuju da je publici potreban i takav kakav je u poslednjoj dekadi sastav. Promena nekih — teško da će biti. Pitanje je i kome su one u stvari, potrebne.

Branimir Lokner

SUPER EKSKLUZIVNO:
Jadranka Janković

PART I

SO FAR

Svima vama je vrlo dobro poznato da Dave Mustaine nije baš »Mr. Nice Guy« i da mu je svirka uvek bila interesantnija od intervjua. Međutim, kada se nedavno našao sa Jadrankom Janković, pristao je da, bez dlake na jeziku, priča o svemu onome što klasične heavy metal zvezde inače izbegavaju — drogi, piću, bivšem bendu, ljubavnim razočarenjima, vlastitim razmišljanjima...
Pred vama je krajnje iskren, zanimljiv, jedinstven i na izvestan način potresan intervju ovog čuvenog gitariste/pevača, koji će vas u nekim delovima šokirati istinom, velikom kao život.
Dave Mustaine je, izgleda, po prvi put otvorio srce jednom novinaru. Naša je sreća da je njeno ime Jadranka Janković, a da se jedini magazin na svetu za kojeg Mustaine ovako priča zove »Hard Metal«...

Dave Mustaine je, kao i obično, kasnio na intervju. Međutim, čim sam ušla u velelepni minhenski **»Hilton«,** šef sale me smestio u separe, doneo mi omiljeno piće i saopštio da gospodin **Mustaine** samo što se nije pojavio. Pa, nek neko posle kaže da speed metalci nisu džentlmeni!

Dok sam čekala dotičnog gospodina, razmišljala sam o tome kako me, da nije intervjua, nikada ne bi pustili u ovako ekskluzivan hotel u patikama i farmerkama, metalnoj jakni i nitnama. Oko mene su sedeli ljudi sa »Cartierovim« satovima i nakitom koji bi komotno mogao da zameni osvetljenje u holu, dok se u pozadini čula tiha muzika, koju je gospodin u besprekornom smokingu svirao na belom »Stainway«-u. Kakva divna atmosfera za intervju sa jednim od vodećih spidera!

»Izvini što si me čekala« trg'o me **Mustaine.** »Snimanje na nemačkoj televiziji se oteglo u nedogled, pa... Dami donesite još jedan »Ginger Ale«, a meni **bezalkoholno** pivo...«. »Bezalkoholno pivo?!«, zaprepastih se ja. »Otkad to?«. »Od nedavno... Danas sam **totalno čist!«.** »Ma daaaj... Nemoj mi reći da si se odrekao užitaka u čuvenom bavarskom pivu?!«. »Ne samo u bavarskom — u bilo kojem«, ozbiljno će **Mustaine.** Uštinuh se za obraz i bolje pogledah u **Dave-a** — stvarno je izgledao svežije, zdravije i **neverovatno, ali istinito,** treznije. »Da ti nije pozlilo?«, i dalje sam insistirala ja. Pa do juče je taj isti čovek bio sinonim za **»Budwaiser« i Jack Daniel's«!**

Dave je uživao u mojoj neverici i smejući se dig'o obe ruke u vis. »Vidiš, prestao sam i da pušim — nema više cigara!«. »Je l' hoćeš da pričaš o tome za novine?«. **Dave** se zamislí, pa reče: »Hoću, što da ne! To je ionako puka istina! Jesi li uključila walkman« Odlično, krećemo...«

Dave: »Godine **1988.** osetio sam da su neophodne neke promene u **»Megadeth«-u,** jer smo svi imali **ozbiljnih** problema sa drogama — ja sam u to vreme bio na heroinu i kokainu, pio sam mnogo — tačnije: unosio sam u sebe sve što mi je padalo na pamet i što sam mogao da nađem! **Dave (Ellefson — bas gitarista)** je imao isti problem, **Chuck (Behler — bubnjar)** je bio na kokainu i to debelo, **Jeff (Young — gitarista)** je uzimao ogromne količine heroina... To tako više nije moglo da ide — mi jesmo bili i prijatelji i muzičari u istom bendu, ali u **»Megadeth«-u** se tad' stvarno nije znalo ko pije, a ko plaća — nismo više mogli da funkcionišemo ni kao prijatelji, ni kao muzičari!

Ja sam se opirao istini kol'ko sam mog'o, a onda sam došao do one tačke kada sam **morao** da donesem odluku da prestanemo sa svirkom i da se promenimo nabolje. Svima u bendu sam dao ultimatum: ili da se »skinu« sa svega i ostanu u »Megadeth«-u ili da nastave sa porocima i ustupe mesto nekome ko je normalan. Sa **Chuck-om** je bilo najteže, jer je on bukvalno bio rešio da izvrši samoubistvo drogom — nikakve opomene lekara i bližnjih nisu pomagale! Pokušao sam da mu pomognem koliko sam mogao, ali kad sam video da on sâm sebi ne želi da pomogne, shvatio sam da ja tu **ništa** ne mogu da uradim, pa sam ga pustio da sâm upravlja svojom sudbinom. **Nick-a** smo držali kao »zlatnu rezervu« još mnogo pre celokupne personalne promene, jer je bilo pitanje dana kad će **Chuck** posustati. Kad je **Chuck** konačno digao ruke, Nick je jednostavno uleteo na njegovo mesto.

Jeff nije znao šta bi sam sa sobom, pa je postalo izvesno da treba naći i novog gitaristu. Pokušali smo da dođemo do gitariste putem audicije — čak smo imali i audiciju putem video-kaseta; razgovarali smo sa mnogo svirača, čitali pisma, preslušavši trake... Birali smo gitaristu na sledeći način: najpre bismo ih pozvali telefonom i postavljali određena pitanja...

● **Koja pitanja?**

Dave: »Koliko dugo sviraju, koliko su iskusni u snimanju, koliko su koncerata svirali i ono što je najvažnije — da l' su i na kojim drogama? Jer, trebalo mi je jako mnogo vremena i nerava da se skinem s droge i u ovom momentu celokupni **»Megadeth«** je potpuno čist od bilo kakve vrste narkotika, pa čak i »trave«!

Ja sam se skinuo čak i sa alkohola — popijem po koje pivo tu i tamo, ali to je bezalkoholno pivo — uostalom, vidiš i sama! Hoćeš da probaš kakav ima ukus? Nećeš? Isti kao i pravo pivo, veruj mi! Vidiš, prestao sam i da pušim — niko u bendu više ne puši i verovala ili ne, al' **»Megadeth« je danas super, super zdrav bend** i videćeš večeras kako to utiče na našu muziku!«.

● **Začudila sam se kada sam čula da si uzeo Marty Friedman-a za gitaristu, kad je on do sada svirao potpuno drugačiju muziku od »Megadeth«-ove...**

Dave (uopšte ne obraćajući pažnju na moje pitanje): Ja više ne bazdim k'o ranije (smeh) — ne smrdim na duvan, nemam odvratan dah od alkohola i, što je najvažnije, promenio sam se u psihičkom smislu — **poštujem tuđa osećanja,** dok bih ranije mislio samo na sebe i na korist koju bih mogao da imam od nekih ljudi... Ranije sam furao fazon: **»Što je tvoje, to je i moje, a što je moje to je samo moje!«** Sada, pak, funkcionišem po principu: »Što je moje, to je i tvoje, što je tvoje, to je i moje!«.

Danas sam jako ljubazan s tobom i normalno pričam, a ranije sam znao da kažem: »Ja sam **rock zvezda** i ko te jebe! Ako me ne pitaš pitanja koja mi odgovaraju, odjebaću te, jer ima sto drugih novinara sa kojima bih mogao da pričam!«. Mada, nemoj da misliš da sam ja ovako dobar i sladak baš sa svakim — u tvom društvu se osećam izuzetno opušteno i prijatno, jer znam da mi nećeš postavljati **idiotska** pitanja; znam da me nećeš provocirati onim čuvenim pitanjem: **»Zašto si izbačen iz »Metallica«-e?.** Znaš, to pitanje sam čuo toliko puta da već po njemu mogu da provalim ko je amater u ovom poslu, a ko ne!

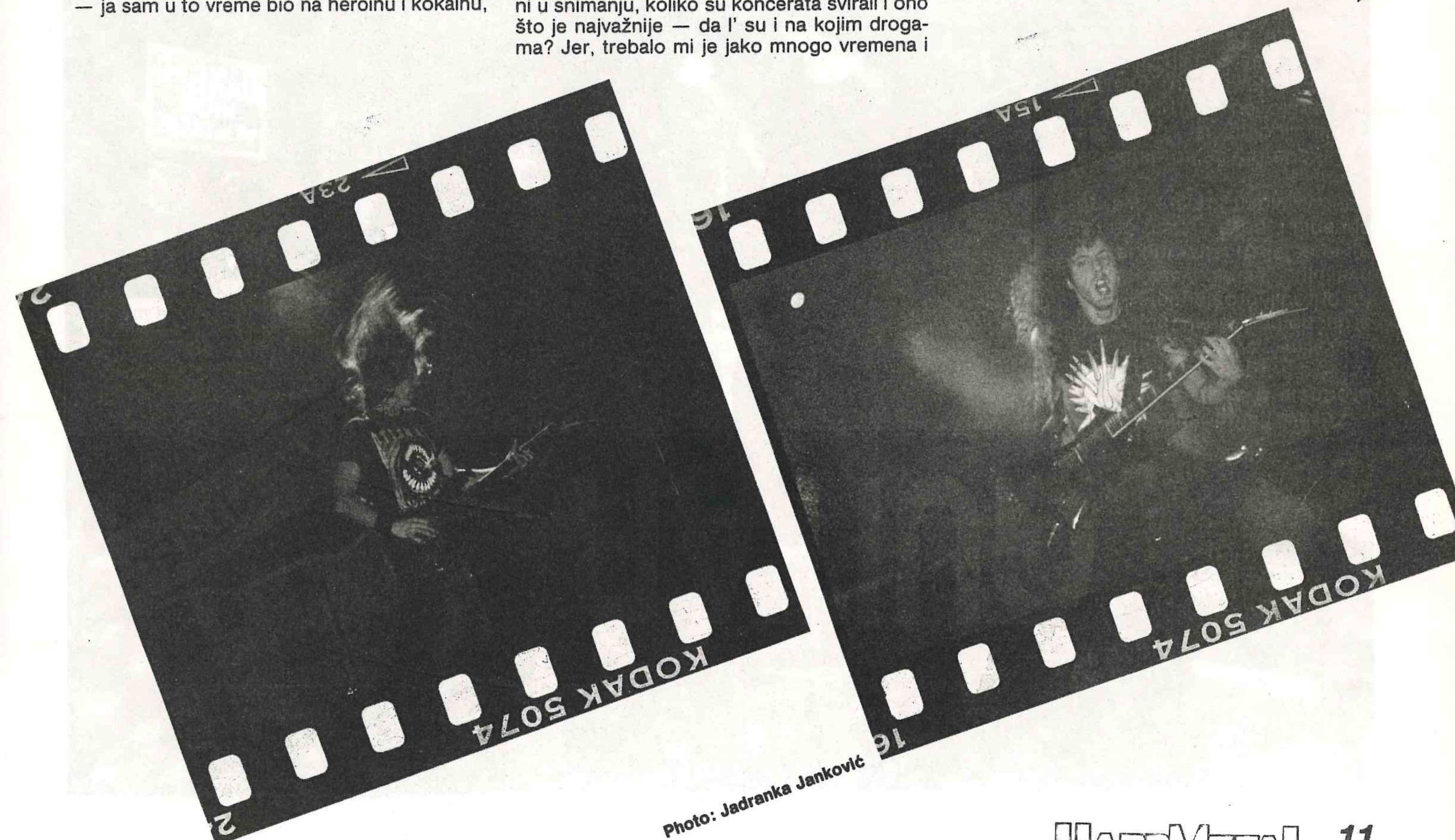
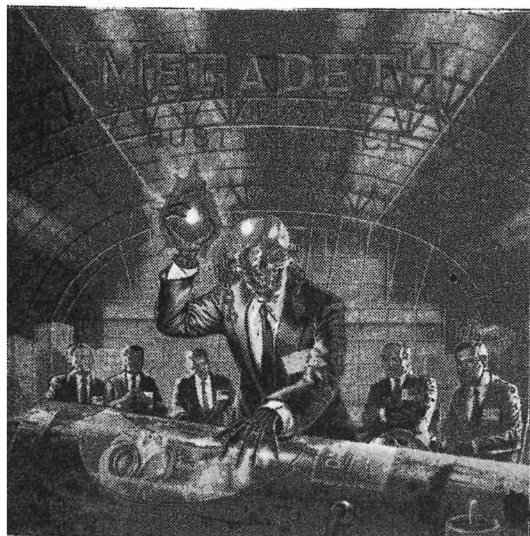

Photo: Jadranka Janković

SUPER EKSKLUZIVNO!

Da si me pre dve godine pitala o mom uzimanju droge, verovatno bi se namučila dok bi izvukla odgovor iz mene, ali danas ja već želim da pričam sa tobom o tome, jer to je istina!

Čekaj, jesi li me ti to nešto pitala?«

● **Rekla sam da me začudio tvoj izbor Friedman-a kao gitariste...**

Dave: »Da, stali smo kod audicije! Ako bi nam gitaristi dali prave odgovore putem telefona, onda bismo ih zamolili da nam pošalju video da bismo mogli da vidimo kako izgledaju. Mada, presudna je bila demo-kaseta — ako kaseta ne bi zvučala kako treba, bez obzira kol'ko dobro taj čovek izgledao, rekli bismo mu: **»Žao nam je!«.**

Imali smo žive audicije, audicije putem dema i videa, intervjue, itd. tokom skoro dve godine. I to samo da bismo došli do stadijuma moje totalne isfrustriranosti! U tom periodu, ja sam se taman bio skinuo s droge i toliko sam se nervirao što ne možemo da nađemo pravog gitaristu da sam ponovo počeo s njom, pa sam opet pokušavao da prestanem...

Konačno, **Marty** se pojavio i shvatio sam da je on poslat od samog **Boga,** da nam je on sudbina! Jer, ja ne verujem da se stvari u životu dešavaju slučajno — sve ima svoj uzrok i svoju posledicu! Moj život je najbolji primer da koincidencija ne postoji!

Sedeo sam u kancelariji i posmatrao **Marty-jeve** fotografije i moram ti priznati da nisam baš bio oduševljen, jer on nije baš izgledao ovako kako sad izgleda! I, kao što to obično biva, ja sam pokušavao da **izbegnem** sudbinu i uporno ga preskakao zbog izgleda, sve dok jednog dana nisam sâm sebi rek'o: »Jebi ga, hajde da preslušamo traku ovog tipa!«. **Dave** se tada setio da **Marty,** u stvari, ima izdat CD svog solo-projekta i čim smo ga pustili, osetili smo olakšanje i onaj poznati »To je to!« osećaj. Jer, on je toliko širok i svestran svirač!

Ja sam i pre **Marty-ja** imao zaista dobre gitariste u bendu — **za mene, trojica najboljih gitarista na ovoj sceni su James Hetfield, Marty Friedman i ja, jer mi jesmo gitaristi!«**

● **Skroman si k'o i uvek...**

Dave: »Čekaj, pod gitaristom podrazumevam čoveka koji zaista svira tu jebenu gitaru, a ne... Pazi: ja ne kažem da sam odličan svirač, jer imam mnogo više **duše** nego **tehnike,** al' i to je nešto, zar ne? **James** je vrlo sličan meni, nije od onih »robota svirača«! **Marty** je, pak, solo gitarista koji je u stanju da natera gitaru da jeca, peva, priča... I kad sam čuo **Marty-ja,** toliko sam se oduševio njegovom svirkom, da sam se plašio da ne »cikne« na intervjuu. Jer, niko mi nije garantovao da i on nije jedan od onih ego-manijaka — ja volim kada smo u bendu svi prijatelji i to je cool, ali mora da se zna kakva su tvoja prava i obaveze kao člana **»Megadeth«-a** i ako nešto zajebeš, letiš napolje pa taman da mi ležiš na samom srcu! To sam rekao i **Marty-ju** i čekao da vidim kako će se snaći na snimanju...

Kad je počelo snimanje **»R.I.P.«** albuma, shvatio sam da nemam više razloga da se nerviram, da nisam više isfrustriran i da time automatski nemam razloga za drogu, alkohol i cigarete. Bio sam **tako srećan** zbog svega što se događalo oko mene — **Dave Ellefson** je takođe postao trezan i »čist« — 30. oktobra se navršilo godinu dana od njegovog poslednjeg pića i on se još uvek dobro drži!« (krajnje ozarena faca — **prim. J.J.**)

● **Kako si, uopšte, uspeo da se skineš s droge i alkohola?**

Dave: »Čoveče, bilo je užasno teško, ne toliko zbog činjenice da sam ja uživao u tome, koliko... **U početku zaista jesam uživao u drogi, a na kraju je ona uživala u meni!** Bio sam užasno slab i fizički, i psihički i uzimao sam drogu iz potrebe, ali protiv svoje volje.

Znao sam da će me ona jednog dana **ubiti,** ali nisam imao apsolutno **nikakvu** kontrolu nad samim sobom!

A onda su stvari počele da dolaze na svoje mesto — bend je profunkcionisao, počeli smo sa svirkama, nove pesme su mi se radale u glavi i radili smo dosta intervjua u kojima sam bio rezervisan po pitanju kvaliteta benda, ali ne zato što sam sumnjao u ovu postavu, već... Ranije sam znao da kažem: »Ovo je najbolja postava **»Megadeth«-a,** pa bih posle, kad smo se raspali, ispadao budala!«

★ **Sećam se kad si mi, sa velikom samouverenošću, rekao da je prošla postava »Megadeth«-a najbolja od svih...**

Dave: »To sam tada stvarno i mislio! Svi smo bili na drogi i zbog toga se dobro slagali. Svirali smo samo jednu vrstu muziku i tu nije moglo da bude nekih velikih svađa između nas. A onda su sranja počela da se dešavaju i štampa je počela da me pljuje u stilu: **»Mustaine ne može da podnese nikoga pored sebe!«** i **»Mustaine ne može da održi bend duže od godinu dana!«.**

Pravo da ti kažem, mene je uvek boleo uvo za sve što novine pišu, al' kad u tim istim novinama pročitaš istinu, ona i te kako zna da zaboli! I shvatio sam: možda bi bilo pametnije kada bih se ja skinuo sa svih sranja i našao prave muzičare kojima neću tek tako reći: »O.K., primljen si u bend!«. Jer, ako budem davao šansu svakom dupeglavcu koji se prijavi na audiciju tako što ću ga primiti u bend, a onda ga isterati iz istog jer je **glup** i **netalentovan,** onda će on moći da kaže: »Ja sam svirao u **»Megadeth«-u!** i time dobiti novi posao, a ja ću gubiti dobar glas i ispasti svačija kurva! Mislim, **ja ne želim da budem David Bowie heavy metala!«**

★ **Znači: ograđuješ se od izjave da je ovo najbolja postava Megadetha do sad?**

Dave: »**ja još uvek** ne znam da li je ovo najbolja postava **»Megadeth«-a!** Veći deo utisaka sam sredio nakon uspešno odsviranih koncerata, ali, da bi se dobila najbolja postava **»Megadeth«-a,** trebalo bi da se snimi još jedan studijski album i da se ostane zajedno do tad i nakon toga.

Svi se u bendu zaista dobro slažemo — naš odnos prema novinarima, fanovima, medijima i diskografskoj kući nikada nije bio tako dobar kao sad, jer mi smo danas **veoma iskreni** u svemu što radimo.

Da se razumemo — ja sam sada maksimalno iskren prema tebi i pričam ti stvari koje do juče ne bih pričao ni najboljem prijatelju, a znam da ćeš ti ovo objaviti u novinama; isto tako sam iskren i sa promoterom, ribom iz lokalne diskografske kuće... Ja više ne moram nekoj osobi da pričam: »Miči mi se s puta, budaletino, ne želim više da te vidim u životu!« — umesto toga mogu da joj objasnim zašto prema njoj imam takva osećanja...«

★ **Kao god da okreneš, toj osobi sledi ono »budaletino«!**

Dave: »Pa, ako je stvarno budaletina, šta možeš drugo da joj kažeš sem istine«! (smeh) Ne, hteo sam da ti kažem da danas mnogo više poštujem tuđa osećanja, jer su i ona isto toliko važna kol'ko i moja! Na primer, tvoja osećanja mogu biti potpuno pogrešna, ali to je O.K., jer ona dokazuju da imaš svoj stav o stvarima oko sebe. **A bolje je imati vlastiti stav, pa makar i pogrešan, nego nikakav.«**

★ **Slušajući singl »No More Mr. Nice Guy« iz filma »The Shocker«, stekla sam utisak da si ga pevao sa pravim besom i ljutinom, kao da i privatno »ne želiš više da budeš dobar dečko«...**

Dave: »Pa, ponekad moram da karakterizujem neku pesmu i uživim se u ulogu glavnog junaka te pesme. Ja sam mogao da otpevam **»No More...«** u zezatorskom raspoloženju, ali bih »promašio temu«!

Mislim, tvoj glas je tvoj glas i u svakoj pesmi možeš zvučati isto, što je slučaj kod mnogih pevača. Ja, pak, volim malo da eksperimentišem i to ponekad zna da bude jako riskantno... Ali, ako eksperimentišeš, ti i progresiraš i bežiš iz onog ustaljenog, jednodimenzionog kalupa.

Lično smatram da i nisam baš neki vajni pevač i da moj glas i te kako ima granica, ali zato umem da se saživim sa pesmom i otpevam je kao da je pisano samo za mene; kao da sam to što sam otpevao stvarno doživeo! Zahvaljujući tome, mogu da pevam jednostavnu pesmu, misaonu pesmu, političku pesmu, religioznu pesmu i da u svakoj zvučim ubedljivo«.

★ **Pošto si rekao da ništa u tvom životu nije slučajno, reci mi-da li si ikada imao ambicije da postaneš i pevač, i gitarista, i autor muzike i tekstova i šef benda i sve to odjednom?**

Dave: »Pa, ne bi se baš moglo reći da sam ja šef benda... Mi danas imamo menadžera, ali ga jedno vreme nismo imali i ja sam tad preuzeo njegovu ulogu, što mi je zadavalo mnogo **glavobolje.** Mislim da je i to bio jedan od razloga što sam postao alkoholičar — bio sam izložen stalnom **pritisku** i **stresovima...**

Znaš, najpametnija stvar koju sam uradio u životu je ta što sam ubedio sebe da ne moram i ne trebam da kontrolišem sve stvari vezane za bend i time je moj život postao svetliji i normalniji! Moram, doduše, da priznam da je ponekad teško pevati i svirati gitaru istovremeno, ali ne mislim da bi mi **Bog** dao da radim neke stvari da zaista nisam i sposoban da ih radim.

Ja imam viziju **»Megadeth«-a** kao benda koji sazreva i napreduje i kroz kojeg članovi koji su tek došli vremenom dostižu isti nivo kao i mi »starosedeoci«. Njima je dozvoljeno da doprinesu zvuku benda — ako bilo šta što oni napišu odgovara koncepciji »Megadeth«-a, to će sigurno biti iskorišćeno za novi album! Primetila si da sam na **»Rust In Peace«** albumu gotovo ravnopravno potpisao **David-a** kao i sebe, zato što mi je pomogao u nekim pesmama — kad god dođe vreme da se nečiji rad stavi na papir, ja mu uvek dâm zaslužen deo procenta i love — po tom pitanju nikada nisam bio škrt!

★ **Interesantno je da si sve više zainteresovan za produkciju...**

Dave: »Svi smo bili u studiju kada se **»R.I.P.«** producirao i svi smo učestvovali u tome, ali mislim da ipak jedini ja imam tačnu predstavu u glavi kako bi pesma trebalo da zvuči... I ja, u stvari, uopšte ne marim za ono što neko drugi misli ili kaže, jer sve dotle dok nešto najpre mene zadovolji, ja znam da sam srećan! Ako se ljudima to ne svidi, i to — album će se prodati samo u **jednom** primerku i taj jedini kupac ću biti ja! A ako se ljudima to što radim svidja, ja znam da idem **pravim** putem!«

★ **Kad već ovako iskreno pričamo, zar ne misliš da si upravo prošlim »So Far, So Good... So What?« albumom malo »skrenuo s puta«?**

Dave: »Sa **»So Far...«** sam pokušao malo da eksperimentišem zvukom i to mi se obilo o glavu — bio sam izgubio formulu za dobru ploču. **I, priznajem, tada sam želeo da napišem pesme koje će se prodavati, a ne pesme koje će me činiti srećnim i to sam i uradio.** Već nekoliko dana nakon izlaska ploče shvatio sam da sam izgubio vlastiti **integritet** i da sam se grdno zajeb'o! Al' nazad se nije moglo... Mrzeo sam samog sebe i u toj mržnji doneo **»zlatno pravilo«** za buduće albume koje glasi: **»Jebeš prodaju ploča«!**

Jer, ja zaista ne uživam u prodaji ploča, ja uživam u pisanju muzike! I vratio sam se na onaj stadijum odakle sam i krenuo — da budem sebičan i da najpre zadovoljim sebe!

Shvatio sam da klinci koji vole »Megadeth« vole muziku koja se meni sviđa, a ne muziku koja se prodaje! Jer, čak i da hoću, ja ne mogu nikako da nateram druge da kupuju ploču koja se njima ne svida ili da rade ono što ja hoću! Ako npr. sad pokušam da nateram tebe da uradiš nešto i ti to ne uradiš, znaš li šta se događa sa **Dave-om? Dave** stvarno popizdi, padne u frku, uvredi se i pokuša silom da te natera da uradiš ono što on hoće. A onda ga ti zvizneš svom snagom u galvu i **Mustaine-u** se sva ta govna vrate direktno u facu! I zato je **Dave** danas mnogo pametniji i ne tera nikog da radi ono što neće...

Razlog zbog kojeg ja pišem većinu pesama ne leži u mom bolesnom ego-tripu, već u činjenici da sam ja taj koji provodi najviše vremena stvarajući **»Megadeth«. Ja sam oformio ovaj bend, dao mu ime, kreirao onu masku sa omota, napisao skoro sva četiri albuma sâm, što valjda znači da je »Megadeth« moja grupa, iako se nikada nisam osećao i ponašao diktatorski!**

Vama novinarima ja mogu, doduše, da delujem kao diktator, ali mislim da bi pravilnije bilo reći da ja samo **dobro** znam šta **hoću** i kako to da **dobijem.**

Nastavak u sledećem broju

DAVE MUSTAINE I »MEGADETH« VAM POKLANJAJU!!!

Sem što se otreznio i odobrio, Dave Mustaine je rešio da bude i velikodušan, pa vam u ime grupe »Megadeth« poklanja CD najnovijeg albuma »Rust In Peace«. Ukoliko želite da postanete vlasnik-ca ovog raritetnog compac-ta, sve što trebate da uradite je da popunite ovaj kupon i odgovorite na pitanje: Koji je »R.I.P.« album »Megadeth«-a po redu? Odgovore šaljite na adresu: »Hard Metal«, sa obaveznom naznakom »Who Dares, Wins!«. Srećno!

PRIREDIO: Goran Nikolov

Retko se sreće, a u poslednje vreme nikako, bend koji tako napravi debi-album da je skoro svaka pesma predodređena da postane hit. Upravo takav slučaj je sa LOVE/HATE i njihovim prvim albumom. Rokeri sa Zapadne obale unose i reflektuju svoj uticaj i dobre vibracije na hard-rock scenu.

U isto vreme i žestoki, i melodični, uz dobar imidž koji imaju, brzo su skrenuli pažnju na sebe (i publike, i kritičara). Za sve to treba zahvaliti momku koji za sebe kaže da se zove Skid a preziva Rose (dobra kombinacija). Skid Rose, složićete se, u ovom trenutku ima jedno od najboljih imena u hard-rock biznisu, ali ko je on u stvari? Nije član grupe Skid Row, a nije ni AXl Roseov zaboravljeni i dobro skrivani rođak. Skid je u stvari kompozitor i basista grupe »Love/Hate«, jednog od najneobičnijih među neobičnim bendovima u svetu bendova (ako se tako može reći) iz Los Angelos-a. Zajedno sa ostalim članovima benda, a to su: Jizzy Pearl (vokal), Joel Gold (bubnjevi) i Jon E. Love (gitarista), Rose je došao do toga da napravi zvuk koji je potpuno svež i ne kopirajući nikoga izdigne se iz L.A. smoga (čitaj: uticaja ostalih sada popularnih bendova). Tim se »Love/Hate« izdvaja iz pravog buljuka i najezde novih grupa sa svih strana, što samo po sebi i nije loše jer kvantitet stvara kvalitet. Međutim, to ne znači da su »Love/Hate« izašli iz nekog geta do kojeg nije stizalo ništa, pa ni dobra muzika. Naprotiv, debi-album L/H »Black Out In The Red Room« zrači uticajijma »Led Zeppelin«-a, »The Beatles«-a, ali i funk-a, punk-a i svega dobrog u muzici koja je svirana sedamdeseti i ranih osamdesetih. U vezi sa tim šef benda Skid kaže:

— Svako od nas, pa i mi u bendu, podložan je nekom uticaju. U našem slučaju to su klasični britanski bendovi — znaš o kome se radi : »Zeppelin«, »Stones«, ali mi slušamo i »Dead Kennedys« i mnoge druge uključujući tu i hard-core i punk. Mi imamo tu i uticaj Princa i soula uopšte, a sve to nam je pomoglo da kreiramo konačan zvuk benda. I zato postoje ogromne razlike u načinu na koji ljudi sviraju heavy-metal ako su rasli i izgrađivali se samo na metalu. Mi smo pomešali različite stilove i uticaje, a u isto vreme sviramo jasno i glasno uz heavy-gitare, malo funk-a i punk-a istovremeno.

Preslušavajući njihov CD, a povezujući to i sa producentom koji im je dosta pomogao, zaključuje se da su »Love/Hate« napravili jedno od najboljih debi-ostvarenja u poslednje vreme. Pesme kao »Fuel To Run«, »Why Do You Think They Call It Dope?« ili »She's An Angel« su hitovi koji udaraju u glavu, a u isto vreme mogu da se zviždućuu, recimo, u kupatilu (ali i na svakom drugom mestu, ako znate da zviždite). Pomenute, a i sve druge pesme su urađene sa praštećim, neobičnim gitarama i bas-linijama, kao i tekstovima koji i nisu baš uobičajeni za takvu vrstu benda, što je pogrešno jer oni i nisu tipični heavy bend. Mnogi im prigovaraju da su im tekstovi suviše »filosofski«, a ima dosta i socijalnih i drugih problematičnih tema u njima. Na to sami članovi benda kažu da su to jednostavno pesme »Love/Hate«-a i da ne žele da ulaze u ocenu svoga rada, o čemu će sud doneti publika, ali da žele da unesu nešto novo na HM scenu. Ako u tome uspeju — tim bolje za sve. A o samoj tehnici pravljenja pesama — zanatu, imaju svoju verziju toga kako se to radi:

— Mi radimo, tj. pišemo naše pesme drugačije od mnogih bendova, ili bar od mnogih za koje ja znam — kaže Rose — Prvo i najvažnije u svemu tome je da su sve pesme napisane uz i na akustičnoj gitari, tako da su i melodija i tekst već tu pred nama ogoljeni. Ne možeš mnogo da se maskiraš ako pišeš na taj način, što ne znači da naš hard zvuk dolazi onog trenutka kad uđemo u studio, naravno. Tekstove pišem tako da reflektuju stvarne događaje, život na ulici. Ulicu koju smo preživeli pre nego što smo se okupili oko benda i počeli da radimo. To ne znači da promovišemo negativno sa ulice, drogu i bezperspektivnost, već je poruka BUDITE SLOBODNI I SAMO SVOJI!

O tome konkretno govori i tekst pesme »Fuel To Run«. Kao što to obično biva mladi, novi bend, ma koliko bio dobar, da bi došao do zasluženih pozicija, prvo mora da bude »otkriven«. Tako i bi. Bend je neko vreme iz večeri u veče svirao u L.A.-klubu »Sunset Strip«, gde su se uklopili u model i stil svirki i za kratko osvojili publiku. Uskoro je ta publika naveliko pričala o grupi koja »strašno svira a ima i dobre pesme«. Te priče stigle su i do poznatog producenta Tom Werman-a (radio za »Motley Crue«,»Twisted Sister«, »Pison«, »Krokus«, i mnoge druge). Nakon što ih je video na rasprodatom nastupu i legendarnom »Whiskey-klubu«-u, otišao je do benda i predložio im da producira njihov prvi album, što su ovi, naravno, prihvatili. Samim tim je kvalitet bio zagarantovan. Potpisan je ugovor sa »CBS-Records«-om i saradnja je mogla da počne. Rezultat te saradnje je odlična ploča »Blackout In The Red Room«, koja je »Love/Hate« proizvela u nove zvezde hard-rock scene. Međutim, Skid je čovek koji je potpuno na zemlji, ne samo zato što sedi (vidi sliku), već uopšte nije uobražen, ne glumi (ne)vešto zvezdu. Pa kaže:

— Raditi sa Tom-om je za nas bilo poučno i dobro, jer je on čovek sa ogromnim iskustvom u ovom poslu. Pomogao je da iz nas izađe ono najbolje, a svakako i mi sami smo znali šta hoćemo. Suviše dugo smo boravili u »Sunset«-u i drugim klubovima, a to čoveka pripremi za sve u ovom poslu. Naučili smo da se ne možemo zanositi iluzijama da postanemo rock-zvezde, što podrazumeva znaš već — duga kosa, ribe, lova. Prvo moraš da imaš dobru muziku, a ja mislim da je imamo.

Čovek je potpuno u pravu.

HEAVY METAL NA DOMAĆI NAČIN

Nino Sandra — najotkačenija faca domaće HM scene
Razgovor pribeležio Konstantin Polzović

Piše: Konstantin Polzović

— Najpre da predstavimo bend.

— Da. Moje ime je Nino Sandra i osim što sviram bas i pišem tekstove, zadužen sam za odnose sa javnošću ispred benda. Osnivač i lider, zatim i glavni kompozitor, ponekad i pisac tekstova, je solo gitarista Stiv. To je i logično jer ima i najviše muzičkog iskustva i rada sa raznim bendovima. Ono što daje pravilne i snažne otkucaje srca našeg benda zove se Miki i takođe je iskusan i vrsan muzičar i jedini od nas rokera ima nekoliko nižih razreda muzičke škole. Tek toliko da se zna — da kada je naš bend u pitanju ne stoji ona primedba koju obično upućuju nadobudni kritičari o muzičkom obrazovanju rok muzičara. Tu je zatim Branko koji je, zahvaljujući tome što je praktično odrastao u Australiji, vrstan poznavalac engleskog jezika i kada je pevanje u pitanju ima savršenu dikciju. Branko je od nas petorice radio sa najviše bendova i mnogo sarađujemo na sređivanju naših tekstova kada ih konačno oblikujemo na engleskom jeziku. Konačno, najmlađi i najsvežiji u bendu je drugi gitarista Zoran. Iako je poslednji pristupio grupi, Zoran je izuzetno talentovan gitarista i instrumentalista koji će se tek pokazati jer strašno brzo napreduje i sjajno se uklapa u rad grupe.

— Pergament nije nepoznat bend na našoj muzičkoj sceni?

— To pitanje je malo škakljivo. Znaš, na mestu bi bila ona primedba— »Ej, nema vas na TV-u, ne pojavljuju vam se posteri u novinama, pa ko je uopšte čuo za vas?!«. Kažem na mestu kada je ne bi izrekao neki naš poklonik, ali to nije tako. Našoj publici, publici koja dolazi na naše koncerte i koja sluša heavy metal, izuzetno smo dobro poznati. I siguran sam da kada bi zaustavio bilo kod heavy metalca u bilo kom gradu u Jugi i pitao ga da li je čuo za »Pergament« da bi te samo začuđeno pogledao kao da si ga upitao zna li abecedu. Velika zasluga za protok i dotok informacija po pitanju muzike koju mi sviramo i slušamo pripada fun klubovima koji su bitna nit koja povezuje heavy metal publiku iz cele naše zemlje.

— Koncertirate li dosta?

— Jebiga, bez toga bi nam sav trud bio uzaludan. Svirali smo u mnogo gradova u Jugi. Moramo svirati, jer bez svirke ne bismo postojali ni za sebe, ni za ljude koji nas vole i slušaju. Mada bismo trebali još više svirati i biti u što češćem dodiru sa publikom. To je osnovno. Znaš, pre su me nervirali oni usrani plej-bekovi. Staneš pred kamere sa gitarom bez gajtana i kao tamo se nešto lomataš. Oni što te gledaju ne mogu znati da li je muzika koju čuju iz televizora zaista tvoja. Ne kažem da je to loše, to je čak grozno Ha, ha, ha... I mi smo se pojavili u tom izdrkanom fazonu, ali sam ja zahtevao određene uslove, naime da se bar malo scenografije koncepcijski osmisli. Onda to i može biti donekle o kej. Pojavljivanje u medijima je dobro kao informacija, ali svirke su ono zbog čega bend postoji.

— Poznato je da se ljubitelji ostalih muzičkih pravaca popularne muzike ne odnose baš sa simpatijama prema heavy metalu?

... Puca mi k... za sve njih, znaš. Svi se oni zgražavaju pri samom pomenu termina HM, a to je greška. Velika greška, jer HM je strašno snažno koncepcijski utemeljen. Čak, siguran sam, čvršće i ortodoksnije od pop arta. Ja stojim iza toga, a i vreme će pokazati, ili će neki glupi novinar, da bi se proslavio, izmisliti neki termin koji će tu koncepciju označiti kao heavy metal art. Budi siguran.

Ne možeš samo popušiti džokavac ili se bocnuti i svi problemi su rešeni. To je »puj pike ne važi se više«. Tako su radili hipici. Naduvaju se i sviraju šta stignu, a uz put pobegnu u neku iskrivljenu i udaljenu viziju bolje stvarnosti smatrajući problem rešenim. Ne može više tako. Prigovara se mističnosti i morbidnosti

photo: Miomir Polzović

photo: Miomir Polzović

HM tekstova i svirke uopšte, pa još i likovnim rešenjima za omote ploča i scenskom nastupu. Članovi poznatih HM bendova već su odgovorili na ovo pitanje, a ja ću ih samo parafrazirati: zbog čega bi pevali i pisali samo o lepim stvarima u životu? Zar su one jedine koje su oko nas i nama dešavaju? Ako tako razmišljamo, svi strahovi i frustracije potiskivani umračne predele našeg bića jednom će skupiti snage i mimo naše kontrole izaći i proždirati nas kao parče torte. Mi se suprotstavljamo tome u startu svojom svirkom, svojim tekstovima, doživljajem koji nas prožima na koncertu. Svakodnevno izvlačimo bajalicama zver koja se krije u nama i hrani se našim strahovima na poligon naše borbe i tamo joj ritualno odsecamo hiljade glava koje ima i zadovoljni napuštamo bojište. Vidiš, ta jebena agresija koja nam se pripisuje nije destruktivna i anarhična, iako ni ovi termini ne odgovaraju značenju ispred koja stoje, već konstruktivna, jer ubijajući, ponekad na najmorbidniji način, tu zver u nama koja nam preti svkodnevno, mi otvaramo prostor za ljubav kao jedini zakon koji poštujemo. Razumeš li sada koliko je teško nekome ko to površno posmatra da razume na prvi pogled?!

— Da pređemo na lakše pitanje — nešto o diskografiji grupe?

— Pa, nije baš da je lako pitanje. Znaš, obično se svi duvaju sa nekim brojkama. Pišam ja na sve njih. Mi imamo jednu ploču koju smo štampali krajem 1988. i već početkom 90. prodali ceo tiraž. Neću ti reći količinu, ali ću ti reći da se radi o izvanrednom tiražu jer je u pitanju nezavisna produkcija. Naime, radi se o kući »Ghost House« i čoveku koji je vodi, a bez koga mi apsolutno ništa ne bismo napravili, a to je gospodin Simo Rebić. Na toj prvoj ploči pevao je Stanko koji je zbog neozbiljnosti morao da napusti bend. Sada radimo kompletan materijal na engleskom jeziku. Trebala bi uskoro da se pojavi kaseta, a zatim i druga ploča koja bi se zvala »Mr. War«. Veruj mi, naslovna numera nema nikakve veze sa onim glupim iskonstruisanim ratom u Zalivu, jer je taj materijal nastao mnogo ranije i u suštini bavi se ratom kao univerzalnim, a ne nekim pojedinačnim oblikom rešavanja problema silom. A kada ploča bude gotova, onda bi negde preko to isto uradila i na CD-u, tako da bi novi materijal izbacili na svim postojećim nosačima zvuka.

— Kada si rekao »preko«, vi ste svirali preko. Reci mi gde ikada?

— Da. Bilo je to 90. Imali smo dosta koncerata van zemlje. Nije to bila neka organizovana turneja, već, jednostavno, nekoliko koncerata u inostranstvu u kratkom vremenskom periodu. Svirali smo u Pešti, Beču, Lincu, Minhenu, Rozenhajmu i u nekoliko manjih gradova u Italiji. Ove godine bi trebali sve to da ponovimo, pa i malo proširimo na Švajcarsku, Holandiju i Grčku, gde već imamo dogovorenu turneju po heavy metal klubovima. Planiramo i jednu nezavisnu posetu Španiji — svega dva koncerta. Znaš, kada si stvarno dobar, možeš svirati i na mesecu pa da dobro prođeš, a mi jesmo dobri. Zaista smo pakleno dobri.

— Kako vas prihvata publika tamo?

— Niko nam ne veruje da smo Jugosloveni. Svi govorimo dobro engleski, a Branko još i sjajno peva na engleskom. E, sada, da bi se ono baš do panja proslavili, moramo čekati da na neku našu svirku tamo vani bane neki zainteresovani menadžer i da nas dobro unovči.

— Za kraj — nešto zanimljivo, neku anegdotu.

— Da, ima toga krša. Uvek se nešto otkačeno i neplanirano dogodi. Na primer, kada smo svirali u Budimpešti, na koncertu je bilo pedesetak ljudi iz Slovenije. Zamisli, klinci prolaze kroz Peštu na nekakvoj maturalnoj eskurziji i vide naš plakat, a u razredu, normalno, bar pet metalaca i svi ti se pokupe i dođu na našu svirku. Posle smo se lepo družili, pogotovo sa devojčicama. Ha, ha, ha... E, onda ti se desilo još nešto otkačeno kada smo svirali sa Alisom Kuperom na Sajmištu u Beogradu. Prilazi nam neki klinac na tonskoj probi i na engleskom nas pita gde ćemo još svirati u Jugi, a kada smo mu mi na tečnom našem jeziku odgovorili — nije mogao da dođe sebi da smo domaći bend. Eto, toliko.

Volimo vas sve, ćao.

Škola gitare

UČITE I SVIRAJTE S NAMA!

GUITAR SCHOOL

by AL PITRELLI

Zdravo Jugoslavijo, dobrodošla u moju školu gitare! Pre svega želeo bih da se zahvalim svima vama na srdačnom dočeku kojeg ste mi priredili prošlog leta — zahvaljujući vama, vaša zemlja mi je ostala u **izuzetno lepom** sećanju i jedva čekam da vas ponovo vidim krajem ove godine!

Takođe bih želeo da se zahvalim ljudima iz **»Hard Metal«-a** što su me pozvali da pišem neku vrstu gitarske škole za vaš i i njihov magazin. Pošto ću u ovoj rubrici obuhvatiti nekoliko tema, svestan sam da će vam neke od njih (možda) biti nejasne ili nerazumljive, pa vas molim da pišete na adresu **»Hard Metal«** magazina o **svemu** što vam nije jasno ili vas interesuje — **uvek ću biti više nego raspoložen i spreman da odgovorim na sva vaša pitanja!**

Ovog meseca ćemo izučavati **osnove teorije o tonalitetima.** Ako neki od vas već poznaju **moduse,** mogu koristiti ovo kao podsetnik i neku vrstu navikavanja na moj način vežbanja i sviranja. Oni koji, pak, ne znaju moduse, ne trebaju da se zabrinjavaju zbog toga jer su **modusi,** prosto rečeno, **skale izvedene iz durske lestvice.**

Modusi će služiti **trima** namenama, a da bi se razumeli u teoriji, treba poznavati **dijatoniku** (dijatonika znači — srodnost skala). Takođe će vam pomoći u savladavanju **fingerboarda** (prstoreda).

Postoji mnogo mesta na vratu gitare koja mogu biti **zbunjujuća.** Način na koji ću vam izložiti **mapu modusa** trebalo bi da reši sve vaše probleme. Ako ništa drugo, modusi će vam pomoći da proširite svoje melodijsko znanje. **Imajte na umu da učenje gitare jeste dosadno poput domaćeg zadatka, ali je zato primena onog što ste naučili veliki izazov i zadovoljstvo!** Veoma je važno da sve što naučite koristite u melodijski **kreativnom** kontekstu.

photo: Đule Van Gogh

Ako vežbate **moduse** kao da su **skale,** oni će tako i zvučati. Ako uzmete elemente modusa da bi stvorili nove melodije, bićete iznenađeni lakoćom sviranja i izuzetno zadovoljni postignutim rezultatima. No, dosta priče, vreme je da pređemo s reči na dela!

Prvi modusi o kojima ćemo govoriti su jonski i eolski. Prepoznaćete ih po različitim imenima tj. **durskoj** i **molskoj** skali. Za sada ćemo pričati o **C-duru.** Ne zaboravite da vi imate odgovornost nad primenom onoga što vam pokažem na svim ostalim »ključevima«.

Hvatovi koje ću vam pokazivati su jednostavno pomereni na drugačije startno mesto.

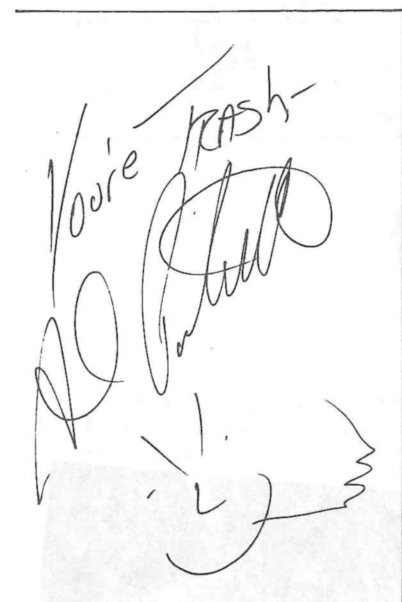
Vezu između durske i molske skale od sada pa ubuduće zvaćemo relativnom molskom teorijom. To znači da za svaku dursku skalu postoji molska skala koja počinje na **šestom** stepenu **(vidi figuru br. 1).**

C-dur skala na ovom primeru sadrži **dve** oktave. Ovo nam omogućava da vidimo gde se molska skala tačno nalazi. Ako počnete od note **C** i idete naviše, videćete da je **A** šesta nota ili šesti stepen u **C-cur** skali. Ako svirate **A** u njenoj oktavi, a ostanete u **C-duru,** dobićete **A-mol** skalu ili **A eolski modus.** Jednostavnije rečeno, **A-mol** skala sadrži iste note kao i **C-dur,** samo svirane u drugačijim sekvencama.

Da vam pojasnim: ako imate akord koji se nalazi blizu **C-dur** tonaliteta (npr. **C-dur, D-mol, G-dur**) možete koristiti note iz **C-dur** skale za svoj solo. Pošto proučavamo i **relativni mol,** možete takođe

photo: Đule Van Gogh

uzimati i note iz te skale. **Zapamtite: uvek pokušavajte da budete što melodičniji!** Ako ste u molskoj lestvici, koristite i relativni dur u svom solu (činite to u **svakoj** lestvici).

Ako ne poznajete durske skale, postoji lakši način za njihovo izvođenje. Počnite sa durskom osnovom i brojite **tri praga na dole** (kad kažem na dole, mislim ka glavi gitare — **prim. A. P.**). To će vam dati polaznu tačku za vašu **relativnu molsku skalu (figura br. 2).**

Dajem vam **dva** predloga za svaki od ovih **modusa**. Molim vas da imate na umu da trebate da ih svirate u **svakoj** lestvici **(figura br. 3)** Veoma je važno da budete melodični. Pokušajte da snimite neke akorde na kasetu. Puštajte ih kao podlogu preko koje ćete solirati. Pažljivo slušajte kako **modus** reaguje na promene. Najtoplije vam preporučujem pesmu **»The Loner« od Gary**

Figura #1

C-dur

a-moll

1 2 3 4 5 6

Figura #2 (SLIKA VRATA GITARE)

5 8

a-moll ← — C-dur

1) POČNITE OD PETOG PRAGA

2) IZBROJTE TRI PRAGA NANIŽE (KA GLAVI GITARE)

3) ODREDITE POLAZNU TAČKU moll-a

Figura #3

C-dur obrazac ①

8 10 12 8 10 12 9 10 12 9 10 12 10 12 13

②

3 5 7 3 5 7 4 5 7 5 6 8 5 7 8

a-moll obrazac ①

5 7 8 5 7 8 5 7 4 5 7 5 6 8 5

②

12 14 15 12 14 15 12 14 16 13 15 17 13 15 17

OBJAŠNJENJE TABULATURE:

① E A D G H E — NISKO / VISOKO

LINIJE = ŽICE

BROJEVI = PRAGOVI

②

1 2 3

2 PRAG, A ŽICA

1 PRAG, E ŽICA

Moore-a — to je savršen primer ove teorije na delu.

Srećno i vidimo se idućeg meseca!

Gitaristi, čuli ste **Al Pitrelli-ja** — sva svoja pitanja i konstatacije možete slati na adresu **»Hard Metal«-a** i mi ćemo ih preneti **Al-u,** koji će vam u najskorije vreme odgovoriti na njih putem našeg lista! Napomenimo samo da je **Al Pitrelli** jedan od najcenjenijih gitarista u Americi i svetu, »stalno zaposlen« u **ALICE COOPER bendu** i jedini koga čuveni **Steve Vai** smatra svojim naslednikom. **Al Pitrelli** je, takođe, i ekskluzivni korisnik **»Kramer«** gitara... Uostalom, pišite nam ukoliko želite da saznate više o vašem učitelju gitare, pa ćemo objaviti ekskluzivan **gitaroški** intervju s njim!

Prevod i transkripcija: Draško Janković

ELECTRIC BOYS

U vreme (današnje) kada se na hard-rock sceni pojavljuje na stotine bendova istih ili sličnih kvaliteta i mogućnosti, raduje pojava benda koji se razlikuje (i po kvalitetu, i po mogućnostima).

Reč je o »Electric Boys«-ima, grupi koja se na svetskoj rock sceni pojavila takoreći niotkuda. To je bend koji ima kratku ali uspešnu karijeru, koja će, nadamo se, potrajati još dugo, dugo (na opštu radost svih). No, počnimo od — kraja. Njihov poslednji album, drugi po redu »Funk—O—Metal Carpet Ride« izbacio ih je baš tamo gde pripadaju. Za kratko vreme od objavljivanja stigao je na sve oficijalne top-liste, prvenstveno u Americi, jer ako osvojiš američko tržište — uspeh ti je zagarantovan. Ali pre svega toga, »Boys«-i imaju sličan put kao i većina bendova. Od lokalnog benda koji ne dolazi iz muzičkog centra preraslI su u grupu na koju se računa i u svetskim okvirima. Priča o »Electric Boys«-ima počinje negde u Švedskoj kad su se kao klinci od 14 godina u školi sreli Conny Bloom (pevač i gitarista) i Andy Christell (basista). Conny i Andy su tako proveli skoro deset godina zajedno, svirajući sa lokalnim bendovima širom Švedske. Za sve to vreme nisu uspeli da se dogovore kako bi taj njihov bend u stvari trebalo da zvuči — svako je vukao na svoju stranu. Pošto ni jedan, ni drugi nisu bili ograničeni što se muzičkih uticaja tiče, na njih su uticali svi mogući i nemogući (izvođači i muzički pravci). Tako su odlučili da sve promešaju, ali i začine samo njima poznatim začinima i dobili su ono što se čuje kada stavite njihovu ploču na svoj gramofon. Ima tu svačega: blues rock-a, hard rock-a, funk-a i acid-a, od Aerosmith-a do James Brown-a. Pošto su se najzad dogovorili kako treba da zvuče, Conny-u i Andy-u se pridružuje istomišljenici Nicias Sigevall (bubnjar — čovek zvani ritam mašina) i Franco Santunione (gitarista). To se dešava pre dve-tri godine kada i postaje nešto, prvo u Švedskoj, a zatim i delu Evrope gde se u prodaji našao njihov debi-album. U startu su im govorili da to neće ići lako, pogotovo ne u Švedskoj koja nije centar zbivanja, iako su tada imali iza sebe proboj »Europe«, grupe koja je takođe iz Švedske, kao i zemljaka Yngwie Malmsteen-a koji je već imao status zvezde (internacionalne). Na te i slične primedbe »Boys«-i odgovaraju tako što će otići u sam epicentar zbivanja, odnosno USA. U Americi odmah potpisuju povoljan ugovor sa kompanijom ATCO, koja je u stvari podružnica »Atlantic Rec.«, što znači samo jedno — zagarantovan uspeh pre ili kasnije. Krajem prošle godine objavljuju i sada aktuelan album »Funk—O—Metal Carpet Ride« sa kojeg su skinuta dva hit-singla »Lips 'N' Hips« i »Electrified« (za obe pesme snimljeni su atraktivni video-spotovi). U to vreme zovu ih starije kolege iz grupe »Thunder« da im budu gosti na turneji, što ovi prihvataju jer svako iskustvo u ovom poslu je dobro došlo, a nadamo se da ćemo uskoro moći da ih vidimo i na samostalnoj turneji. Na samom snimanju poslednjeg albuma, sem funk-a, koji dominira, koriste i uticaj psychodelic-rocka, zatim zvuke iz prirode (cvrkut ptica), kao i razne etničke instrumente (indijski sitar na primer u »Hips...«). Sve to nije uzalud urađeno jer pored bazično čvrstog zvuka i melodičnog pevanja, sitar sasvim dobro zvuči. Budućnost »Electric Boys«-a je sasvim izvesna jer su mladi, imaju dobar image i još bolje pesme, što je sasvim dovoljno za uspešnu karijeru. A trenutno im sve ide u prilog, prvenstveno mislim na ovaj talas funk-a u HM, što ih u startu svrstava uz bendove kao što su »Extreme«, Dan Reed Network«, »Sons Of Angels« i mnoštvo drugih koji tek dolaze. Čujte »Electric Boys«-e i nećete se pokajati jer nude nešto novo, mešavinu koja pokreće, a uz to — autentičan ROCK 'n'ROLL.

Goran Nikolov

KRALJEVI SA TIHE PLANETE

PIŠE: Boba Škrbić

Priča o grupi KING'S X počinje još 1981. godine od kada, zapravo, i žive na način koji se ni do danas nije promenio. Od tog vremena, sve u životu trojice mladih Teksašana je ostalo isto: prijatelji, pogled na svet, životne navike. Jedino što su promenili je ime — nekada su se zvali THE EDGE. O tom periodu gitarista Ty Tabor kaže: »Na početku karijere bili smo potpuno rasterećeni od razmišljanja o nekakvom komercijalnom efektu naše muzike. Jednostavno, bili smo trojica prijatelja iz detinjstva, kojima je jedino važno bilo da muzikom iskažu ono što su u to vreme osećali, i nije nas bilo briga šta će drugi o tome misliti.«

U godinama koje su usledile sviraju po barovima i drumskim krčmama po okolini njihovog rodnog Hjustona, gde su za piće i večeru, svirajući šarolik materijal tuđih pesama, nastojali da zabave publiku. Naravno, ovakav način muziciranja nije mogao dugo zadovoljavati trojicu kreativnih momaka, i prirodna je bila njihova težnja za prevazilaženje lokalnog statusa. Ključni momenat za razvoj njihove karijere zbio se leta 1986. godine kada ih je prvi put video njihov sadašnji producent Sam Taylor, jedan od važnijih ljudi u organizaciji rada ZZ TOP-a. Za Sama bi se moglo reći da je četvrti član grupe, da je on onaj tihi, unutrašnji glas koji opominje da se uvek može bolje. O početku rada sa grupom Sam kaže: »Moram priznati da sam bio izuzetno polaskan, jer sam u njima osetio ogroman potencijal i energiju. Osetio sam da smo u ovom poslu iz istog razloga: da stvaramo muziku koja će obeležiti vreme u kojem nastaje. Tada je došlo vreme da grupa, osim izgrađene muzičke fizionomije, dobije i zvučno ime po kojem će biti upamćena i koje će označiti novi muzički stil. Sam ih je upoznao sa Džonom Zauzulom (Johny Z.), osnivačem i vlasnikom najveće HM diskografske kuće »Megaforce Worldwide«, koji je bio »pečen« već posle prvog kontakta sa KING'S X muzikom. Kao plod ove saradnje, marta 1988. godine pojavljuje se debi-album veoma neobičnog i toplog naziva »Out Of The Silent Planet«.

Treba reći da je demo-snimke ove ploče Johny Z. prihvatio sa oduševljenjem, ne hajući što su ih pre njega nebrojene diskografske kuće odbacile. Izdavanju ovog albuma prethodilo je nešto nesvakidašnje — KING'S X su bili prva grupa koja se pojavila na naslovnoj strani engleskog HM časopisa »Kerrang« a da dotle nisu imali nijednu objavljenu ploču. Za ovo je svakako najzaslužniji Mick Wall iz Kerrang-a. Boraveći u Hjustonu, usput je pogledao i nastup KING'S X-a kojim je bio oduševljen. Ubrzo zatim grupa se predstavila i britanskoj publici nastupivši 3. novembra iste godine u Marquee Club-u u Londonu. Danas možemo tvrditi da svoju sadašnju popularnost umnogome duguju upravo činjenici da su ih ostrvska publika i kritika odmah i u potpunosti prihvatili, pokazavši razumevanje njihovog muzičkog izraza. Nedugo zatim, njihova neiscrpna energija, mašta i kreativnost su pretočeni u drugi album sastava »Gretchen Goes o Nebraska« koji je naišao na nepodeljeno odobravanje kritike, a publika širom sveta im je pokazala svoju naklonost na turneji na kojoj su bili predgrupa najvećim zvezdama njihove diskografske kuće, grupi ANTHRAX. Britanska publika je definitivno pridobijena samostalnom turnejom po Ostrvu koja je kulminirala trijumfalnim koncertom 26. juna 1989. godine na njima dobro znanom terenu u Marquee Club-u u Londonu.

Tiraž njihovog drugog albuma je dvostruko premašio tiraž prvog omogućivši im izlazak na svetske top-liste i pojavljivanje u svim rock i HM časopisima. Uspehu prva dva albuma svakako je izuzetno doprineo i Jim McDermott, čija likovna rešenja za omote KING'S X albuma predstavljaju prava umetnička dela. Posmatrajući te slike dobijamo utisak da je Jim svoje snove preneo na platno, izvrsno ih uskladivši sa snažnim emocijama muzike KING'S X-a. Ova prava umetnička dela upotpunjuju sliku koju slušalac stvara u svojoj mašti slušajući magične zvuke i neobične ritmove. Izvrsna ritam sekcija koju čine bubnjar Jerry Gaskill i basista i pevač Doug Pinnick daje odličnu podlogu gitaristi Ty Tabor-u za njegovo pozadinsko nenametljivo, a ipak veoma upečatljivo sviranje.

U muzici KING'S X-a veoma je primetan uticaj zvuka kraja 60-tih godina. Naročito su na njih uticali Jimi Hendrix i »THE BEATLES«, što oni ni ne pokušavaju da prikriju, smatrajući to jednim od svojih kvaliteta.

Kao posledica vrednog rada i entuzijazma, krajem prethodne godine svetlost dana je ugledalo i njihovo treće diskografsko ostvarenje, nazvano »Faith, Hope, Love«. Ono što ovu ploču umnogome razlikuje od prve dve svakako su kompleksni aranžmani i iznenadne promene atmosfere koje slušaoci ne mogu ostaviti ravnodušnim. I pored očiglednih kvaliteta i ponovnog izuzetno dobrog prijema kod kritike, ipak ostaje utisak da ploča svojom dužinom od preko 62 minuta nije u stanju da sve vreme održi pažnju na početnom nivou. Svakako da tome doprinose i prilično složeni i misaoni tekstovi koji od samog starta KING'S X-a predstavljaju jedan od osnovnih oslonaca grupe. Možda ovaj album ide ispred svog vremena, no, ostaje utisak da ga je potrebno više puta preslušati da bi se dobio izgrađen utisak o njegovoj vrednosti. KING'S X se trenutno nalaze na rasprodatoj promotivnoj turneji na kojima su predgrupa slavnim AC/DC.

Koliko je pametno svirati pred publikom grupe sasvim drugog muzičkog usmerenja tek će se videti, no, činjenica je da je prijem ispod očekivanog, da im ogromne hale ne odgovaraju.

Vreme svakako radi za KING'S X i sigurno je da će svoju magiju još dugo prenositi sve brojnijim poklonicima njihove muzike. Za kraj citiraćemo Zazulu, čijim rečima nije potreban nikakav komentar: »Njih trojica su nešto sasvim posebno, apsolutno van ovog sveta i vremena. Oni sviraju muziku budućnosti, biće putokaz mnogim grupama ne samo devedesetih, već i dvehiljaditih godina.«

JERRY GASKILL DOUG PINNICK TY TABOR

KING'S X — Ron Akiyoma/ATLANTIC

Konstantin Polzović

NAPALM DEATH
PREORAVANJE UŠIJU

Engleski sastav NAPALM DEATH postoji od leta 1982. U tadašnjoj postavi su bili: Justin — gitara, Nick — vokal, Nuts — bas i Rat — bubnjevi. Tada su i objavili svoju prvu demo-kasetu pod nazivom »Hatred Surge« koja nije stilski baš naročito ličila na ono što bend danas radi. Početkom 1986. u bendu opet dolazi do personalnih promena: za bubnjeve seda Mitch Harris, a Nick u ruke uzima bas gitaru. Avgusta te godine snimaju nove demo-snimke, 14 pesama u trajanju samo petnaestak minuta. Postava se opet menja, na mesto pevača dolazi Lee Dorian, a basistu zamenjuje Shane Embury. Maja 1987., u »Ritch Bitch« studiju u Birmingemu, NAPALM DEATH snimaju još 15 pesama i zajedno sa prethodnim demom, sve objavljuju kao debi-album pod nazivom »Scum«. Ploča izlazi juna 87. za nezavisnu kompaniju Earache Records«. (Kaseta »Scum« je objavljena dosta kasnije, tek maja 1989.) Prvi album se sasvim solidno prodavao i pored relativno loše distribucije, tako da je do kraja 1987. prodato više od 20.000 ploča. NAPALM DEATH sa svojom pojavom postaju jedan od prvih tzv. grind — core sastava koji je stekao širu afirmaciju.

Veoma je teško svrstati ovu vrstu muzike u neki određeni heavy metal fah. Ovo je otprilike neka najprljavija i najbučnija varijanta death metala, sa dosta lošom produkcijom, apsolutno nerazumljivim pevanjem i mnoštvom kratkih pesama. Što je veoma interesantno, pokazalo se veliko interesovanje za ovaj bend tako da uskoro, tačnije leta 1988, snimaju i drugi LP pod nazivom »From Enslavement To Obliteration«, koji se u prodaji pojavio oktobra iste godine, takođe za »Earache Records«.

Odlična prodaja drugog albuma, potpomognuta velikim brojem klupskih nastupa benda, dovela je do većih nesuglasica u samom sastavu, tako da se posle objavljivanja mini Lp-ija »Mentally Murdered« aprila 89., NAPALM DEATH razilaze a u grupi ostaju samo Shane i Mick.

Početkom 1990. počinje »novi život« benda čiju postavu (za sada definitivno) sačinjavaju: Marck Greenway (ex BENEDICTION) — vokal, Mick Harris — bubnjevi, Shane Embury — bas, Mitch Harris — gitara, i Jesse Pintado — gitara. Februara 1990. u čuvenom »Morrisound« studiju na Floridi momci su predano spremili treći album pod nazivom »Harmony Coruption«. Na pitanja odgovara debeljuškasti basista Shane Embury.

HM: — Reci nam nešto o »Harmony Coruption« albumu. Kako ti se čini?

SE: — Verovali ili ne, mi smo zaista zadovoljni. Glupo bi bilo da kažem da je sve ispalo bolje nego što smo očekivali, ali je upravo tako. Produkciju nam je radio Scott Burns, čovek koji ima izuzetno iskustvo sa ovakvom vrstom muzike (Scott Burns je producirao veliki broj sličnih bendova, radio je između ostalog i za Morbid Angel, Obituary, Death i Sepultura (prim. autora). Nama je ranije bio veliki problem naći odgovarajuće osobe za rad u studiju jer mali broj ljudi može da ostvari onakav sound kakav mi želimo. Neki su nam prigovarali da je zvuk na novom albumu suviše čist i komercijalan, ali ja i sad odgovaram da je to u stvari razlika između ranije lošije produkcije i sadašnje koja je mnogo bolja, pa se samim tim nekim ljudima čini da nešto nije u redu.

HM: — S obzirom da vas je sad petorica, kako teče saradnja na pisanju tekstova i muzike?

SE: — Konkretno ja pesme pišem uglavnom kod kuće, a na probama se dogovaramo oko muzike. Svako ima neke predloge i tako pravimo muziku. Ja sam na ovom albumu napisao pet tekstova, a imam i dve muzike, tj. dve pesme sam kompletno uradio. Imamo sreće da smo svi dosta jake autorske ličnosti tako da se međusobno dobro dopunjavamo, a i ideja i inspiracija imamo napretek.

HM: — Novi album se ipak malo stilski razlikuje od prethodnih, pesme su standardne dužine, a ima ih normalan broj. Kako to?

SE: — To je tačno, novi ljudi su doneli i takve promene. Ranije smo stvarno stavljali po 25-30 pesama na albume jer smo bili u tom fazonu, takvu muziku smo i slušali, i palili se na to. Međutim jako je teško bilo objasniti nekim ljudima da mi to u stvari jako ozbiljno radimo i da su te kratke pesme sa takvim vokalom naš stil. Oficijelna štampa nas je u početku užasno pljuvala i smatrala nas za čistu budalaštinu, ali su fanzini (i nezavisne radio-stanice) ti mediji koji su nas podržavali sve vreme.

Mi, iako prodajemo više od 30-40.000 ploča, i dalje nemamo zvaničnog sponzora, što je za druge bendove sa ovakvim tiražima potpuno normalno. Jednim delom i zbog svega toga sada pravimo pesme standardne dužine, ali smo još uvek totalni ultra deathrash.

HM: — Priznaj da ste ipak imali i materijalne dobiti od takve promene.

SE: — U ovaj naš poslednji projekt diskografska kuća je zaista mnogo uložila. Imali smo sasvim solidnu reklamu, a snimili smo i spot za »Suffer The Children«. Sama prezentacija spota, njegovo često emitovanje, neosporno su uticali na to da je mnogo više ljudi čulo za nas, kupilo naše ploče, kasete i compact disc-ove. Pošto nas je i više u novinama i koncerti su nam bolje posećeni, a noremalno je da i mi imamo neku lovu od svega toga.

Verovatno mislite da smo se zbog love sad mi kao nešto promenili, ali — nije tako. I cela underground produkcija danas bolje stoji, čak i demo-bendovi dobro zarađuju prodajući svoje kasete, što je u naše vreme bilo mnogo teže jer, na kraju nije ni bilo toliko načina da se neki alternativni svet makar i medijski eksponira. U svakom heavy metal magazinu, a ima ih stvarno jako puno, ima underground rubrika i stranica gde se predstavljaju ti najortodoksniji predstavnici ekstremnih pravaca.

HM: — Da li ste zadovoljni odnosom diskografske kuće prema vama?

SE: — Mi smo jedan od prvih bendova koje je »Earache Records« počela da objavljuje. Bukvalno smo rasli sa potencijalima naše disko-kuće. Kada smo počeli da sarađujemo, oni su bili mala firma sa malom distribucionom mrežom, a sada su velika kompanija sa distribucijom po celom svetu. U Americi distribuciju naših izdanja sprovodi »Combat Records«, u Japanu »Vap Records« u Evropi »Rough Trade«. Mi smo najtiražnije izdanje našoj diskografskoj kući, tako da imamo povlašćen položaj u odnosu na druge. Ha, ha!

HM: — Kakvi su vam planovi za budućnost?

SE: — Za ovu godinu imamo u planu američku turneju na kojoj ćemo nastupati sa OBITUARY, INCUBUS i možda još nekim bendovima. Na evropskoj turneji smo svirali sa PROTECTOR i HELL BASTARD. Radimo, sviramo a čim se nakupi dovoljno materijala — novi album.

Konstantin Polzović

NAPALM DEATH DISKOGRAFIJA:

— »Scum« — LP
— »From Enslavement To Obliteration« — LP
— »Peel Session« — mini LP
— »Mentally Murdered« — mini LP
— »Harmony Coruption« — LP

COMACT DISC'S

— »Scum»/»From Enslavement« + 4 bonus pesme
— »Harmony Coruption«/»Mentally Murdered« + 1 bonus pesma

VIDEO

— »Live Coruption« — 60 min.

photo: Earache Records

POISON

FOUR OF A KIND

Večito omalovažavana od strane kritike i maksimalno podržavana od strane publike, grupa **»Poison«** je rešila da konačno zapuši usta svim zlobnicima i dokaže da ima isto toliko pameti i iskustva koliko i neki sterilno precizan bend.

Izdavši album **»Flesh And Blood«** i briljirajući na Doningtonu, »Poison« su probili sve barijere između popa i heavy-ja i zaposeli top-liste hitovima poput **»Unskinny Bop«** i **»Something To Believe In«.**

Zahvaljujući tome, broj njihovih fanova je svakim danom sve veći, a pošto znamo da su vam statistički podaci uglavnom već poznati i dosadni, rešili smo da vam predstavimo ovu četvorku u jednom novom, malo poznatom svetlu...

BRET MICHAELS

Nepredvidiv. Ekcentričan. Ima običaj da snima vokale samo kada je u studiju **mrkli mrak.** Piše tekstove pesama u tour busevima i hotelskim sobama. Rođen **15. marta 1963.** u **Butler-u, Pennsylvania.** Prethodna zanimanja: vozač autobusa, kuvar, mehaničar. Hobi: Vožnja motora i jahanje. Prve dve ploče koje je u životu kupio: **»Pronounced«** od **»Lynyrd Skynyrd«** i **»Led Zeppelin II«.**

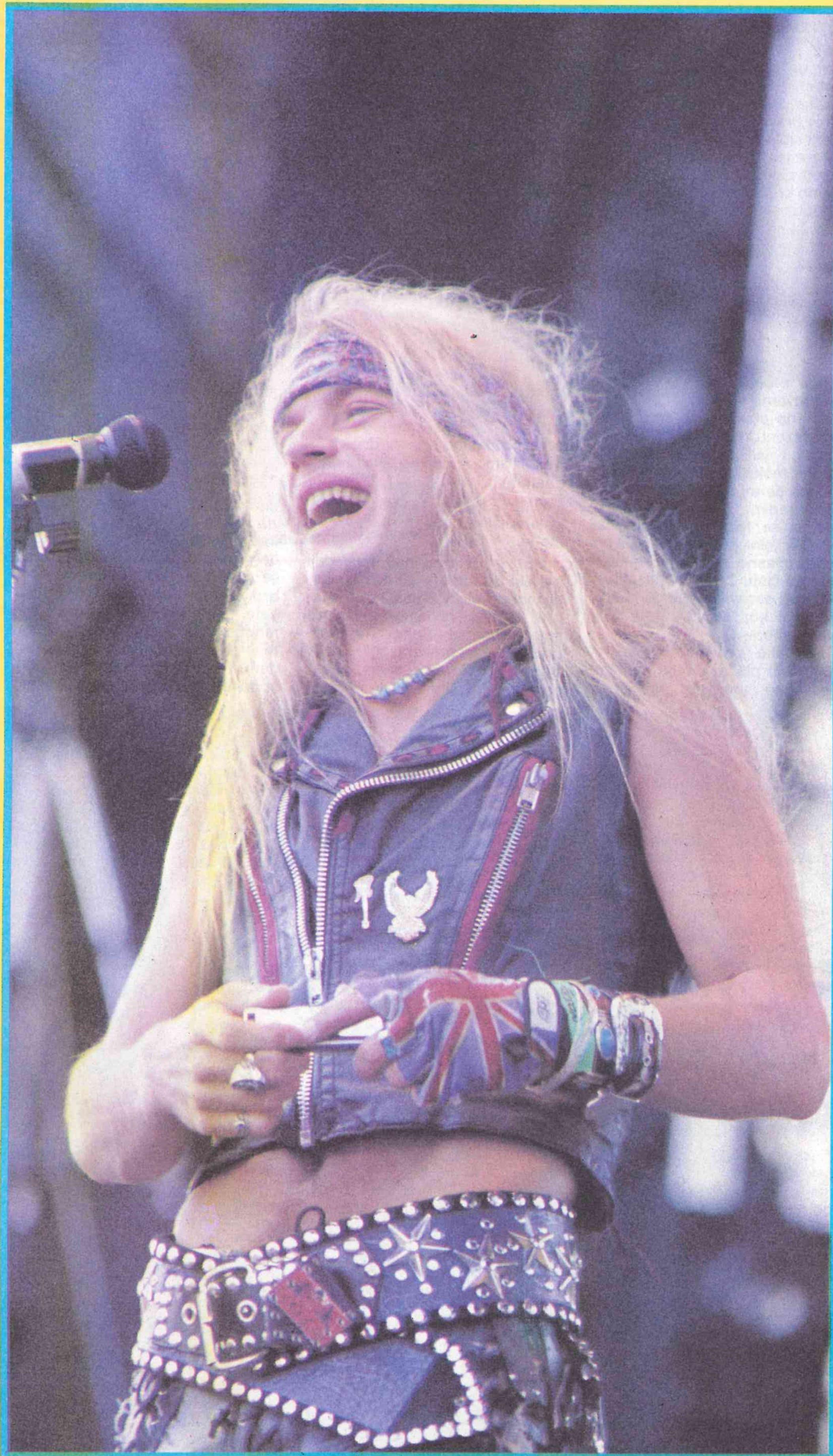

Photo: Branislav Rašić

Živi u **Los Angelesu** i vozi crvenu **»corvette '63«.** Životni moto: »Uvek je lakše prokleti mrak nego zapaliti sveću«. Nedavno je napisao pesme i producirao album soul pevačici **Susie Hatton,** koji će izaći u okviru **Brett-ove** vlastite diskografske kuće **»Poor Boy Records«.** Smatra da se njegov pevački stil bazira na imperfekciji: »Oduvek sam verovao da je rock'n'roll **vanbračni sin** »normalne« muzike i da baš njegovo nesavršenstvo daje mogućnost **svakom** pojedincu da postane ono što želi. **Blagoslovio Bog rock'n'roll!«.**

Najveći životni problem: hronična **šećerna bolest,** koja ga ograničava u mnogim aktivnostima i zbog koje su injekcije **insulina** postale njegova svakodnevnica.

Obožava pse i poseduje tri »haskija«, za koje upućeni tvrde da imaju iste oči kao i **Brett.** Poseduje nežno muževnu lepotu.

C. C. DeVILLE

Bučan. Brbljivac. Hiperaktivan. Rođen **14. maja 19...** u **Brooklyn-u, Neew York. (By the way, Happy Birthaday Dear C.C.! — »Hard Metal«)** Prethodna zanimanja: vozač taksija. Prvi koncert kojeg je gledao u životu: **»Kiss«.** Prve dve ploče koje je u životu kupio: **»Rocket To Russia«** od **»The Ramones«** i **»Heaven Tonight«** od **»Cheap Trick«.**

Poseduje **275** gitara. Na turneje nosi **namanje 50** istih. Ima običaj da, nakon zvaničnog **»Poison«** koncerta, svira sešne u lokalnim klubovima sa muzičarima koje je te večeri upoznao. Umalo uhapšen što je u tri ujutro trčao gore-dole **Burbon Street-om (New Orleans)** i budio narod svojim omiljenim **solažama.** Takođe poznat što se iz čista mira izgubi u nepoznatom pravcu i isto tako vrati kući.

Tvrdi da ne može da živi bez grup **»Poison«** »jer, sviranje u njoj je jedino što želim da radim i što mi donosi uživanje na svim poljima!« **Manijakalno** zaljubljen u žene — najčešće ima po **pet »stalnih«.**

Neostvarena želja: »Da se prošvercujem u posadu američkih kosmonauta i odem na **Mars.** Možda njima tamo fali ludak kao što sam ja!« Omiljena životinja: **»Jack Daniel's«.**

NASTAVAK NA STRANI 58—59

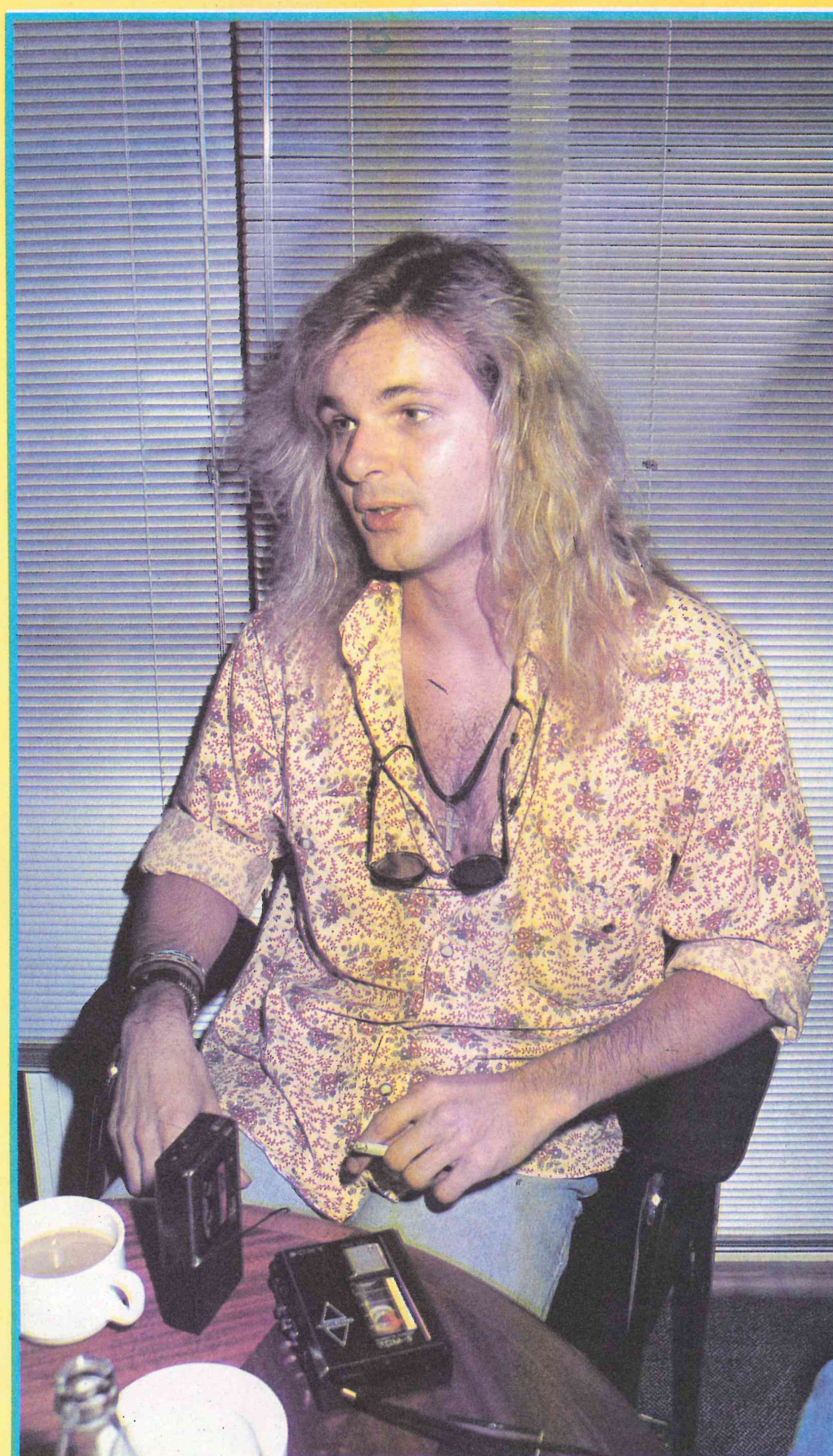

Photo: Branislav Rašić

Tekstovi pesama

Ono što vam je sigurno jako interesantno a to je većini čitalaca dosad bilo nedostupno su i originalni tekstovi pojedinih čuvenih pesama hard i heavy metal produkcije. U ovom broju vam predstavljamo tekstove »Empire« od QUEENSRYCHE i pesme »Breadfan« od BUDGIE. Ovu drugu pesmu sigurno znate u verziji grupe METALLICA koji su je objavili na »B« strani singla »Harvester Of Sorrow«. Javite nam koje bi tekstove u sledećim brojevima voleli da vidite.

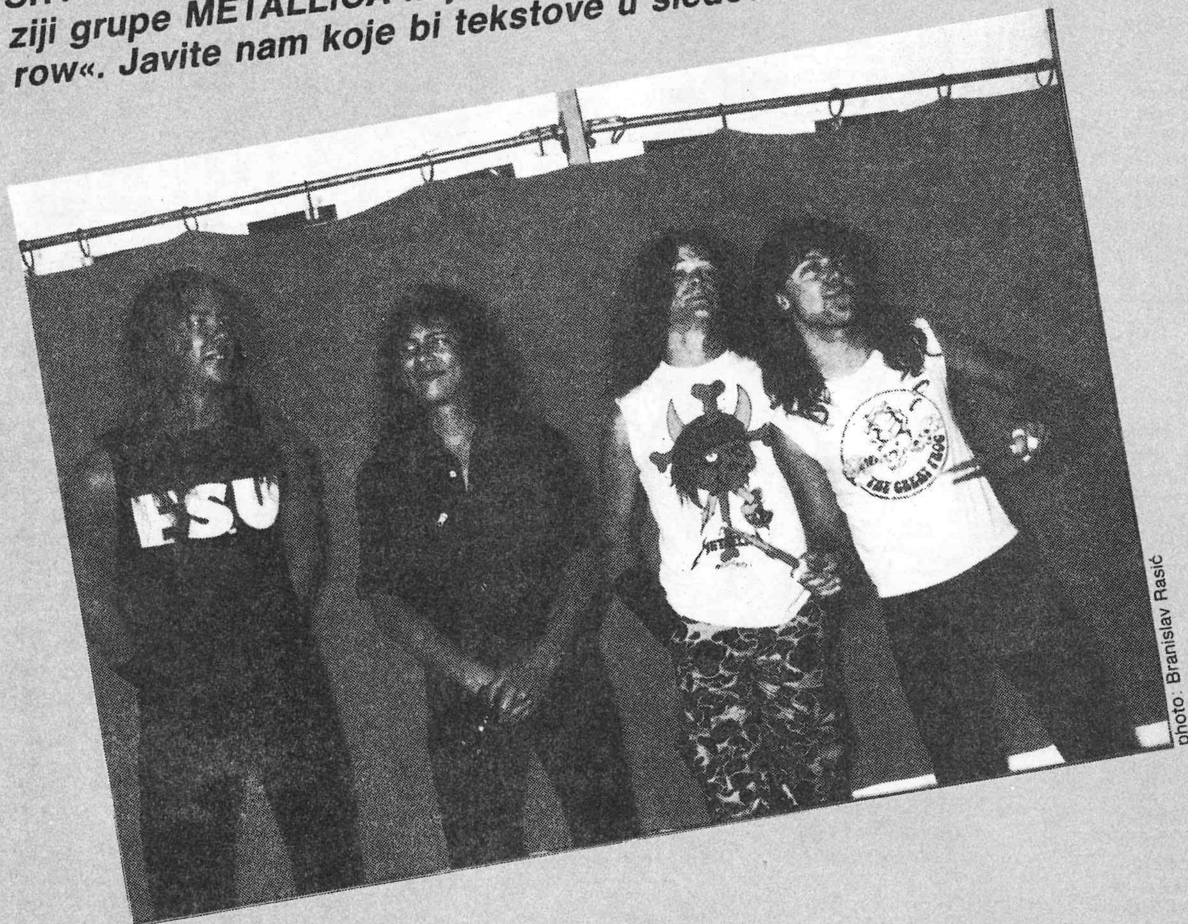

photo: Branislav Rasić

BREADFAN (Budgie)

Breadfan
Open up your mind
Open up your purse
Open up your bones
Never, never gonne lose it

Breadfan
Take it all away
Never give an inch
Gotta make a mint
Gotta make me a million

Breadfan
You got it wrong
Some long time friend
Gonna lose it
In the end who's a fool

Seagull
Give it all away
Stay a bird
Stay a man
Stay a ghost
Stay what you want to be

Loser
Give it all away
Never stay with the winner
With the man
With all the filthy money

Come on
Keep it on the side
With a ride
On a record on the top
If you're gonna be a bad boy

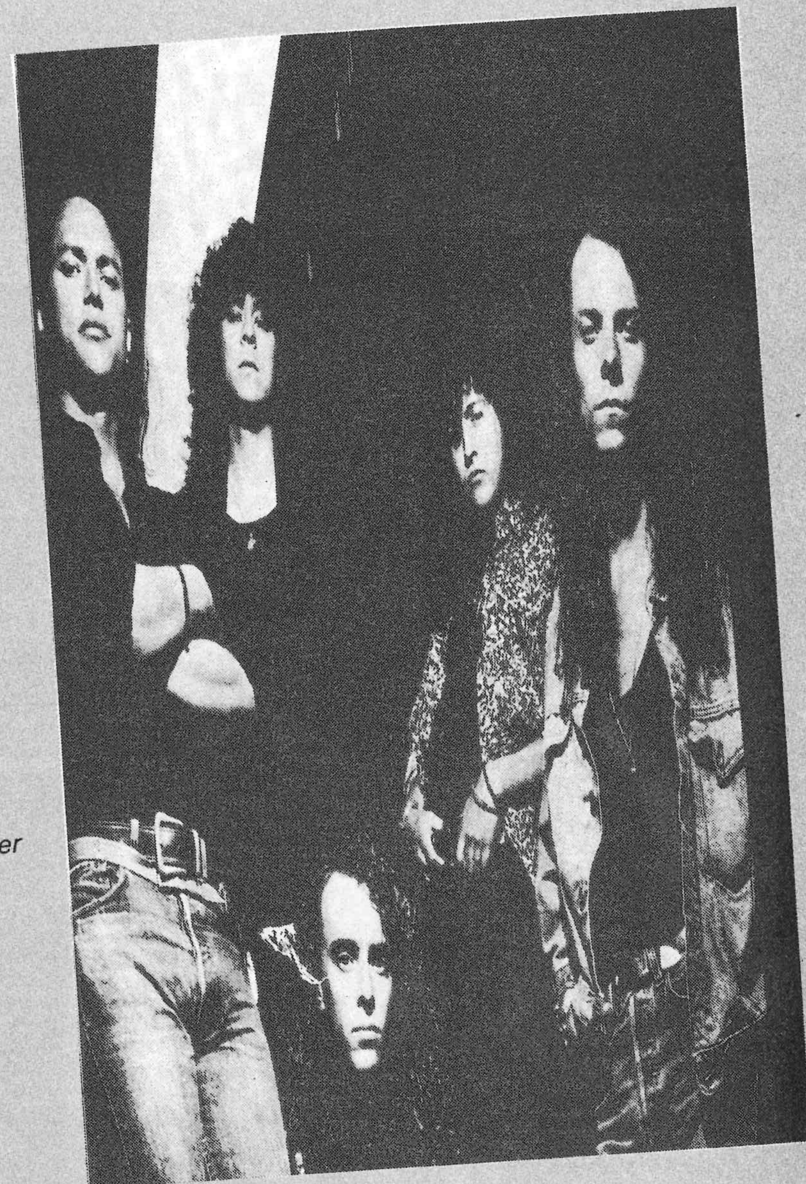
Breadfan
You got it wrong
Some long time friend's gonna lose it
In the end who's a fool

Seagull
Give it all away
Stay a bird
Stay a man
Stay a ghost
Stay what you want to be

QUEENSRYCHE — Empire

(Geoff Tate, Michael Wilton)

Last nigh the world comes down
ten dead in Chinatown
Innocent, their only crime was
being in the wrong place at the wrong time
Too bad, people say
whats wrong with the kids today?
Tell you right now they've got nothing to lose
They're building EMPIRE!
Johnny used to work after school
at the cinema show
Gotta hustle if he wants an education
he's got a long way to go
Now he's out on the street all day
selling Crack to the people who pay
Got an AK—47 for his best friend
bussiness the American Way
Eastside meets Westside downtown
No time the walls fall down
Cant you feel it comin'? EMPIRE!
Cant you hear it calling?
Black man trapped again,
holds his chains in his hand.
Brother killing brother for the profit of another
game point, nobody wins
Decline, right on time
What happened to the dream sublime
Tear it all down well put it up again.
Another EMPIRE?
Eastside meets Westside downtown.
No time, no line, the walls fall down.
Can you feel it Coming? EMPIRE!
Can you hear it coming? EMPIRE!
Can't someone here stop it . . .?

INTERVJU

»Kreatori metalne magije«

PANTERA

NAPOMENA: Prvi deo razgovora je vođen sa Diamond Darell-om, gitaristom sastava. Kasnije su nam se pridružili i Phillip Anselmo, pevač, i Diamond-ov brat Vinnie Paul, bubnjar PANNTERE. Četvrti »kauboj iz pakla«, basista Rex je spavao.

HARD METAL: — Heavy metal publika u Jugoslaviji ne zna mnogo o vašoj grupi. Možeš li nam ukratko reći nešto o vama.

D D: — Mi smo nešto skroz različito, potpuno novo, naša muzika predstavlja jezgro vulgarne sile i moći, a uostalom, sve ćete videti i čuti večeras, kada se popnemo na binu. Ima da lete šrapneli na sve strane.

H M: — Slušali smo samo vaš album »Cowboys From Hell«, a čuli smo da imate i jedan pre njega, zove se »Power Metal«?

D D: — »Cowboys From Hell« je naš prvi album koji smo realizovali za veliku diskografsku kuću »Atco Records« a zapravo predstavlja naš PETI album od kada postojimo.

H M: — (uglas Boba i Kole): PETI ALBUM!?

D D: — Da, tako je. Mi se muzikom bavimo već dugo vremena, na poslednja dva albuma imamo novog pevača, dok smo nas trojica tu od početka. Iz albuma u album smo sve žešći i agresivniji. Prethodna četiri albuma smo izdali iz razloga što smo umesto demo-snimaka snimili LP ploče. Ipak, ovo smatramo svojim novim početkom, pa zato i tvrdimo da nam je »Cowboys From Hell« prvi album.

H M: — Za koju disko-kuću ste izdali prethodna četiri albuma i kako se oni zovu?

D D: — Za našu nezavisnu etiketu, zove se »Metal Magics«, a nazivi tih naših ostvarenja su: 1) »Metal Magics«, 2) »Projects in The Jungle«, 3) »An Eye For An Eye« i 4) »Power Metal« i tako stigosmo do jebenih »Kauboja iz pakla«. Našu muziku bih nazvao »power groove«, mislim da to nije thrash, ni main stream heavy metal, već pravi power groove.

H M: — U vašoj muzici se oseti snažan uticaj hard rock-a sedamdesetih?

D D: — Tako je! Odrasli smo slušajući stari KISS, BLACK SABBATH, JUDAS PRIEST i slične grupe i ponosimo se kada neko u našoj svirci otkrije snažan uticaj koji su oni na nas ostavili.

H M: — Znamo da ste iz Teksasa. Iz kog grada?

D D: — Iz Dalasa, čoveče! Znaš, ljudi kada čuju za naše poreklo, odmah pomisle: ZZ TOP, Stevie Ray Vaughan i slična blues sranja. Kada nas čuju, njihovom iznenađenju nema kraja.

photo: Konstantin Polzović

Sva četvorica »kauboja iz pakla« u razgovoru sa našim saradnicima u potpunosti svojim ponašanjem i obrazovanjem negiraju famu da su heavy metal muzičari divlji, glupi, neobrazovani i nevaspitani. Naprotiv...

H M: — Nemoj tako, u vašoj svirci ima jako mnogo elemenata blues-a!

D D: — Naravno, mi volimo blues, tu su koreni svega u rock'n'roll-u ali se trudimo da našom muzikom zasadimo neke nove korene, da mi budemo nečiji uzor i početak. Čoveče, ovo je novo doba. Zasadićemo novo seme iz koga će nići nova biljka, a mi ćemo biti taj koren jednog dana.

H M: — Phillip, da li si pevao ili svirao u nekoj grupi pre PANTERE?

PHILLIP ANSELMO: — O ne, ništa bitno, smatram da se moj početak rada u muzici može vezati isključivo za PANTERU.

H M: — Dokle ste stigli u vašem radu

P A: — Uradili smo dosta toga Mislim da smo u ovome što sviramo najžešći i najteži u svetu. Naša nova ploča je prodata do sada u odličnih 100.000 primeraka u Americi. Svirali smo sa SUICIDAL TENDENCIES, EXODUS, PRONG, WARTCHILD AMERICA po SAD, sada idemo sa PRIEST i ANNIHILATOR, sviramo svuda gde možemo, što više — to bolje. Novac nam nije toliko bitan, uostalom — još se nismo obogatili.

H M: — Pesma »Cemetery Gates« koncepcijski odudara od ostalih na album?

P A: — Da, verovatno je tako. Ne znam, nerado o tome govorim. Reč je o mom nekada najboljem prijatelju, koji nije mogao da preboli smrt svoje devojke, s kojom je bio jako dugo, od detinjstva. Svaki dan je provodio na njenom grobu i jednom su ga tamo i našli. Mrtvog. »Vrata groblja« su njima posvećena.

H M: — Kako vam se čini prva turneja po Evropi, s obzirom da svirate sa velikanima poput JUDAS PRIEST?

VINNIE PAUL: — Veličanstveno! Sve do sada je funkcionisalo odlično, momci iz JUDAS PRIEST su nas prihvatili kao svoje, oni su divni ljudi, pomažu nam koliko mogu. Ovo je za nas ogromno iskustvo. Divno je svirati sa ljudima čijoj si se muzici divio i skidao njihove pesme.

H M: — Kako je uopšte došlo do toga da krenete sa njima na turneju?

D D: — Slučajno. Rob Halford je gledao na TV naš nastup u Kanadi i valjda mu se to svidelo, pa nas je pozvao. Tako smo se upoznali, ne nadavši se ničemu višem. Međutim, uskoro nas je pozvao telefonom i pitao da li bismo svirali na njihovoj turneji. Čoveče, možeš li zamisliti našu reakciju? I, eto, sada smo tu.

H M: — I želeli bismo da vas opet vidimo, ali kao glavne zvezde jer taj status u potpunosti i zaslužujete!

PANTERA (uglas): — Hvala, doći ćemo!

Boba Škrbić
Konstantin Polzović

TO HEAVY METAL &
ANARCHY IN
YUGOSLAVIA!
Dave Mustaine

POSTER MEGADETH

MEGADETH — Gene Kirkland/CAPITOL

POSTER POISON

HARD METAL

INTERVJU

U razgovoru sa Jeff Waters-om, gitaristom i šefom sastava ANNIHILATOR otkrivamo vam neke pojedinosti koje su vam do sada bile sigurno nepoznate. Ljubazni Jeff ih otkriva čitaocima HARD METAL-a

HARD METAL: — Kako se osećate sada, prvi put u Jugoslaviji?

JEFF WATERS: — Odlično, zapravo sam se malopre probudio i do sada je sve u redu, s obzirom da ovde još nikad nismo bili — niko od nas iz benda.

H M: — Kakav je osećaj biti sve u grupi: gitarista, tekstopisac, producent, rečju — gazda?

J W: — Kakav je osećaj? Pa, veoma dobar, uglavnom tako sve funkcioniše bez greške.

H M: — Možeš li nam reći, s obzirom da Kanada iz koje potičete nije tipično trash metal podneblje, koje grupe su presudno uticale da se počneš baviti ovim poslom?

J W: — Uh, pa mnogo njih. Da navedem samo neke: AC-DC, AEROSMITH, KISS, RUSH (ovde je Jeff stekao moje neprolazne simpatije), zatim grupe iz novog talasa britanskog heavy metala (NWOBHM) kao IRON MAIDEN, JUDAS PRIEST i slični sastavi. JUDAS PRIEST? Čoveče, ko ih je spomenuo? (smeh)

H M: — Vaš prvi album »Alice In Hell« bio je u potpunosti obojen thrash bojom, dok se kod drugog »Never Neverland« pored melodičnijeg zvuka, mogu nazreti i koreni u starom hard rock-u. Možeš li nam reći nešto o toj razlici? Da li je u pitanju »povratak korenima«?

J W: — Da, potpuno si u pravu. U vreme nastajanja prvog albuma (1988/89.) bio sam prosto opsednut grupama poput KREATOR, SLAYER, DESTRUCTION ili METALLICA. Ove sastave i sada jako volim, ali mnogo više slušam stariji hard rock ili heavy metal.

photo: Konstantin Polzović

H M: — Kakvo je tvoje mišljenje o evropskoj thrash metal sceni? Kakva je u odnosu na kanadsku i da li je kvalitativno bolja od američke?

J W: — Evropa ima odlične thrash grupe, mnogo bolje nego Kanada, kod nas je još uvek u povoju. Što se tiče Sjedinjenih Američkih Država, tu je situacija puno, puno bolja. Heavy metal je tamo veoma popularan, čak bih rekao da je već duže vreme to najpopularnija vrsta rock muzike u Americi. Grupe poput SLAYER ili SEPULTURE su traženije i popularnije nego igde. Da li ste bili u Americi? Ne? Šta čekate, idite, imaćete šta da vidite!

H M: — Na prvom albumu je pevao Randy Rampage, a na drugom Coburn Pharr, tvoj sadašnji pevač. Da li bi se usudio da ih uporedić i šta misliš — koji je bolji?

J W: — Svakako da je bolji, sadašnji pevač. Ako pažljivo preslušate »Alice In Hell«, primetićete da je Randy veoma teško pevao melodične delove, što se ne može desiti. Osim toga, Coburn i ja zajedno komponujemo, a i odličan je tekstopisac.

H M: — Kada možemo očekivati vaš novi album?

J W: — O, to je teško reći. Zauzeti smo turnejom skoro do kraja ove godine, tek onda ćemo početi pripreme za snimanje nove ploče, treće po redu. Nadam se da će izaći negde u februaru 1992. Na našoj prvoj turneji smo bili predgrupa sastavu ONSLAUGHT, zatim smo svirali sa XENTRX, DESPAIR, a sada idemo sa JUDAS PRIEST. Kao što vidite, napredujemo, i nadamo se da ćemo i dalje ići uzlaznom linijom. Velika je razlika između nastupa i malim salama i klubovima i velikim halama, u kojima sada sviramo. Ovo je za nas dragoceno iskustvo.

Boba Škrbić
Konstantin Polzović

»Kanadski razarač«

JEFF WATERS (ANNIHILATOR)

BUDGIE

»Budgie« (MCA) (1971.)

Burke Shelley: Vocals, Bass, Melotron
Tony Bourge: Guitar
Ray Philips: Drums, Percussion
Side 1: Guts (Everything In My Heart) The Author (Nude Disintegrating Parachutist Woman
Side 2: Rape Of The Locks (All Night Petrol) You And I (Homicidal Suicidal)

Priču o britanskom hard rock-u i heavy metalu upotpunjavali su i oni sastavi koji su se uvek nalazili tu negde između. Nedovoljno zanimljivi da bi bili provokativni, ne toliko izražajno snažni da bi bili tik pri vrhu i ne toliko vizuelno intrigantni da bi medijska budnost prema njima zadržala dužu pažnju. Ali, u takvoj grupi, obično se nađu i sasvim solidni, pa i »dobri« sastavi, kojima uvek nedostaje onaj jedan preko potreban korak. . .

»Budgie« su bili takav bend, bar u prvoj polovini vlastite karijere. Osnovani su u Cardiff-u, Wales, gde su i bazirali svoju početnu delatnost, još od daleke 68. godine. Godine 1971. ugovor sa MCA-om im omogućava realizaciju prvog albuma. Naziva jednostavnog kao i bend »Budgie«, realizovanog u osmokanalnom studiju za samo četiri dana, skromni trio je pokušao da svoj »opori«, ali tvrdi hard zvuk preko osam numera što »realnije« predstavi potencijalnom slušateljstvu. Stil njihove muzike bi se mogao opisati kao kombinaciju **»Black Sabbath« sounda** i **»Led Zeppelin«-a** u **»tvrđem« izdanju.** Poseban odeljak predstavljao je specifičan »melanholični »vokal basiste i vođe benda (koji će voditi grupu kroz sve faze) **Burke Shelley-ja**, naročito istaknut u »laganijim« numerama. Boja Shelley-jevog glasa često je u ono vreme bila upoređivana sa **Planto-ovom,** iako nekog preteranog razloga za tako nešto i nije bilo. Odlična produkcija tada ne tako slavnog, ali već proverenog **Rodger Bain-a,** izvukla je iz skromnih snimateljskih uslova maksimum što se dalo izvući od benda. Opori hard rock, za ono vreme možda i previše snažan i kao kontrast Shelly-jevo vokalno akcentovanja uvek na granici »Falsetnog«, pogađali su cilj. »Hipnotički« ritam numera u kojoj je dominirala bas linija na nekoliko mesta imao je i veoma dobro, ali nesvakidašnje aranžmansko razrešenje. Pre svih to se odnosilo na sledeće brojeve: **»Nude Disintegrating Parachutist Woman«**, i **»Homicidal Suicidal«.** I ostatak materijala potvrđivao je kompaktnost albuma kao celine: razorna **»Guts«,** kratka balada od jedne minute »Everything In My Heart«, i koncertni adut **»Rape Of The Locks«.** »Budgie« je ako i većina ostalih albumskih izdanja grupe imao **skromnu** tiražnu prođu. U prvoj fazi karijere benda to će i ostati njihovo najkvalitetnije izdanje, da bi većina ostalih kao npr.— **»Squawk«, »In For The Kill«,** ili **»Impeckable«,** teško uspevala, sa manjim ili većim pomeranjima, da pomeri granicu prosečnosti.

»Budgie« su nekoliko puta menjali bubnjare, da bi se nakon jednog perioda dužeg od godinu dana koje su proveli u Americi, nastupajući po tamošnjim klubovima, sa novim gitaristom **»Big« John Thomas-om** »priključili« tada aktulenom revivalu »novog talasa britanskog heavy metala«. Njihova tri albuma **»Power Supply«, »Night Flight«,** i **»Deliver Us From Evil«,** iako su bila upakovana po standardima i zahtevima ondašnjih »trendi« strujanja komercijalno su doživeli fijasko. Na jednom od poslednjih evropskih nastupa benda, i domaća javnost imala je priliku da se upozna sa Shelly-jevom ekipom, jer je ovaj sastav nastupao između ostalog i na Zagreb HM Festu 1982. godine. Bend je aktivno svirao još oko godinu dana, da bi mu se postepeno gubio trag, iako su pojedinačno njegovi ex-članovi i dalje muzički aktivni. »Budgie«, njihov debi-album ostaće esencijom njihove sveukupne karijere.

ANGEL

»On Earth As It Is In Heaven« Casablanka (1977.)

Punky Meadows: Guitar
Mickie Jones: Bass
Greg Giuffria: Keybords
Barry Brandt: Drums
Frank Dimino: Vocals

Side 1: Can You Feel It /She's Mover/ Big Boy /Let's Go Do It Again/ /Telephone Excange/ White Lightning

Side 2: On The Rocks /You're Not Fooling Me/ That Magic Touch /Cast The First Stone/ Just A Dream

Termin **pop-metal** danas, a i poslednjih nekoliko godina, veoma je upotrebljiv u hard i heavy terminologiji, i uopšte raznoraznim stilsko-žanrovskim klasifikacijama. Koliko je on uvek uputan i pravonamenski sasvim je drugo pitanje. No, postojao je jedan bend kome je uz ono što je na muzičkom planu radio, takav »pojašnjavajući« prefiks sasvim dobro stajao. »Angel«, kakav je bio naziv ovog kvinteta bio je što se američkog tržišta tiče, mega-bend u svakom smislu. Većina članova ovog sastava imala je od ranije ogromno profesionalno iskustvo. Gotovo svi su svirali tokom šezdesetih godina, a većina je i snimila ploče. Počeli su pod imenom **»Sweet Mama From Heaven«,** da bi na insistiranje **Gene Simmons-a** iz **»Kiss«-a,** ubrzo promenili naziv. Zahvaljujući ponajviše Simmons-u lako su sklopili ugovor sa »Casalbanca Records«. Pesme su na početku u većoj meri bile, što se tekstualne podloge tiče, bazirane na istorijskim temama, a manje na ljubavnim, da bi nakon drugog albuma ovaj odnos bio izmenjen u suprotnom smeru. Bend je svirački bio izuzetno dobro potkovan, a pesme koje je uglavnom pisao autorski trio **Giuffria—Meadovs—Dimino,** kao po pravilu bile su bazirane na oštrim i britkim gitarskim rifovima, izuzetno melodičnom vokalnom delu i datom naglasku na zvuku klavijatura. Klavijaturista Greg Giuffria, kao jaka sviračka i autorska ličnost, davao je pečat sound-u »Angel«-a, a njegova aktivnost u muzičkom svetu nastavljena je i nakon raspada ovog benda. Kao što je poznato, jedno vreme predvodio je sastav **»Giuffria«,** a sada je na čelu aktuelne postave **»House Of Lords«.**

»On Earth As It Is In Heaven« bio je treći, ali na neki način, i prelomni album u karijeri grupe. Prodat je u najvećem tiražu i posedovao je najveći broj hitoidnih numera, koje su zauzimale bitno mesto na njihovim kasnijim koncertnim nastupima. Pre svih to je razorna **»On The Rocks«,** koju je bend i od ranije imao na repertoaru, i koja je od tada gotovo po pravilu korišćena za početak njihovih »živih« predstava. Numere **»Telephone Exchange«** i **That Magic Touch«** imali su jak hitoidni naboj, a ova prva je kasnije bez insistiranja benda izvučena i kao single — imajući zapaženu komercijalnu prođu. Koncertni standardi postali su i: **»White Lightning«,** te **»Can You Feel It«.** Komercijalna nit albuma »On Earth As It Is In Heaven« nastavljena je i na sledećim »White Hot« i »Sinful«. Dvostruki »živi« **»Live Without a Net«,** samo je potvrdio uzlaznu putanju benda, ali i donekle primetnu zatvorenost u samopostavljene klišee. »Angel«-i su bili i ostali velika američka atrakcija, dok je njihov uspeh samo ovlaš dotakao evropsko tržište. Raspali su se u jeku popularnosti, ostavljajući za sobom zapažentrag.

Branimir Lokner

LIVE

Ljubljana, 25. februar 1991. PANTERA, ANNIHILATOR, JUDAS PRIEST

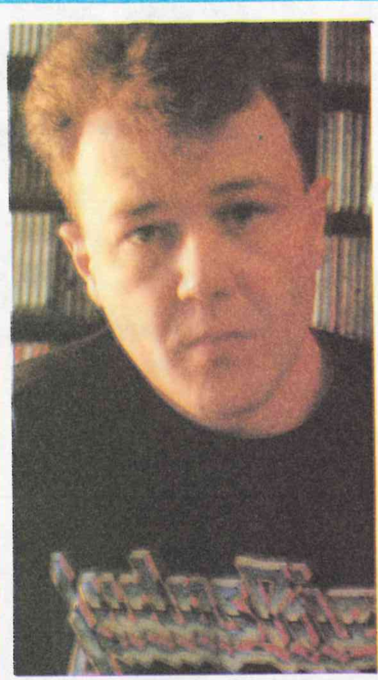

photo: Konstantin Polzović

PIŠE: Obrad Škrbić

DAS PRIEST — SONY MUSIC INT

Zaista je pomalo teško odlučiti se kakav početak izabrati za pisanje kompletnog izveštaja sa našeg izleta od ukupno cca 1200 km tog maglovitog i tmurnog ponedeljka. Možda je najbolje krenuti od jutra, koje vremenski ništa dobro nije obećavalo, a ipak nas nije uspelo ni trenutka neraspoložiti, niti pokolebati u nameri da istrajemo do konačnog odredišta — glavnog grada Slovenije, kao i našeg cilja tog dana — koncerta koji su imale tri grupe, koje bismo išli i pojedinačno veoma rado da gledamo, a kamoli ovako, sve zajedno (o istom trošku, što bi se reklo).

Suncem okupana Emona, bez ijednog plakata koji bi najavljivao da se toga dana u njoj nešto nesvakidašnje dešava, nije nam ulila nimalo nade u, ipak, srećan završetak puta. Zar je moguće da se koncert jedne od najpoznatijih i najboljih svetskih heavy metal grupa reklamira samo sistemom »od uha do uha«? Da koncert nije otkazan? Taj strah i neverica su nas pratili sve do hale »Tivoli«, gde smo ugledavši šest ogromnih kamiona »drumskih krstarica« koji prevoze razglas, rasvetu i binsku opremu, kao i dva tour-busa, sa olakšanjem odahnuli.

No, to nije bio kraj (prijatnim) iznenađenjima: odmah pored buseva stoji Diamond Darell, gitarista PANTERE, u razgovoru sa našim starim poznanicima iz Slovenije, veoma angažovanim na afirmaciji heavy metala u ovim krajevima. Naravno, brže-bolje smo pritrčali i pozdravivši se sa prijateljima, »napali« Diamond-a. Već posle prvih izmenjenih reči, iz ovog divljeg gitariste je progovorila inteligentna, razložna i nadasve obrazovana osoba. Nakon kraćeg razgovora nam se izvinio rečima da mora hitno u halu, obećavši da ćemo razgovor nastaviti popodne, zajedno sa ostalom trojicom »kauboja iz pakla«. tj. članova njegovog sastava, što je i više nego ispunio.

No, u tom trenutku se pojavljuje niko drugi do Jeff Waters, gitarista, kompozitor, tekstopisac, producent — rečju — sve i svja grupe ANNIHILATOR. Posle nekoliko sekundi koje su bile neophodno da se saberemo, počeli smo razgovor sa ovim veoma otvorenim i prijatnim čovekom koji, stekli smo utisak, ima nerve da se potpisuje fanovima i fotografiše se sa njima koliko je to biološki izvodljivo. Njemu i COBURN PHAR-u, pevaču ANNIHILATOR-a je bilo prosto neverovatno da smo nas četvorica prešli više od 60 km samo zbog koncerta (kao da smo mi bili jedini). Verovatno smo zbog toga i imali određeni kredit da razgovaramo o svemu i svačemu, koliko želimo. Takođe ih je prilično iznenadilo (mada su se manje-više bezuspešno trudili da to prikriju) naše dobro poznavanje rada grupe, kao i činjenica da napamet znamo sve njihove pesme (i nema ih nešto mnogo — samo dva albuma). Završivši razgovor sa Jeff-om, upitali smo ga gde bismo mogli pronaći nekog (ili sve) iz JUDAS PRIEST-a, na šta nam je on odgovorio da se oni nalaze u hotelu »Holiday Inn« u centru grada. Naravno, odmah smo se tamo našli, naivno verujući da ćemo i u slučaju glavnih zvezda spektakla imati istu sreću kao i kod njihovih predgrupa. Nimalo zbunjeni činjenicom da u kožnim jaknama i pocepanim farmericama ulazimo u jedan od najluksuznijih hotela u Evropi, na recepciji smo od šarmantne dame dobili vrlo ljubazan odgovor da ona ne zna da se takve osobe nalaze na spisku njihovih gostiju. Na naše insistiranje i ukazivanje da smo novinari i da ih ničim nećemo ometati u odmoru, odgovor je, iako neuverljiv, ostajao isti. Ipak smo saznali da se celokupna svita nalazi na petom spratu hotela (koji je ceo zakupljen), a da će možda biti press konferencija. Kada i gde — niko nije umeo da objasni. Mi smo bili zadovoljni i onim što smo do tada obavili, a JUDAS PRIEST nam je bilo dovoljno da vidimo samo na bini. Oni su svakako zaslužili status nedodirljivih zvezda, posle 18 godina rada na scenama širom sveta i posle objavljenih 14 LP ploča. Samo saznanje da smo bili veoma blizu našeg omiljenog benda, kao i to da smo ove informacije dobili od njhovog press menadžera, moglo nas je bar donekle zadovoljiti.

Primaklo se 20.00 časova, vreme za koje je bio zakazan početak koncerta. Nestrpljivo smo ušli u halu, i ono što smo videli nas je istovremeno rastužilo, a i oraspoložilo. O čemu se radi: svega oko 1500 posetilaca u hali »Tivoli«, koja za ovakve prilike ima kapacitet od preko 6000 mesta, delovalo je prilično tužno i razočaravajuće. Glavni razlog ovako slabe posete treba tražiti pre svega u činjenici da se organizator nije ni najmanje potrudio da obezbedi kakvu-takvu reklamu, tako da se izvan Slovenije samo preko prijatelja moglo saznati za ovaj, ipak prvorazredan rock događaj. Cena ulaznice od 300 dinara baš i nije popularna u ovakvoj ekonomskoj situaciji u kakvoj se nalazi naša zemlja, no, to nikad nije bio nerešiv problem najvećim fanovima ove podvrste rock kulture. Treći razlog (koji nam je naveo predstavnik organizatora) je strah og mogućih terorističkih akcija, jer je tada još uvek bio aktuelan rat u Zalivu. No, to kod nas teško da može biti izgovor, iako su na Zapadu, mnoge unapred rasprodate turneje, iz istog razloga otkazane, kao na primer turneja sastava CINDERELLA.

Ipak, to nije moglo pokvariti celokupan utisak. Zadovoljstvo je potkrepljivalo ogromno ozvučenje, rasveta, binska oprema i sama bina, opremljena po najvišim svetskim standardima, baš kao da se nalazimo u Londonu, Los Anđelesu ili Tokiju. Prema rečima našeg prijatelja i saputnika Cile, inače glavnog tehničara ANNATHEME (sa nama je bio i Stavra, bubnjar istog sastava), tako nešto je video još samo na koncertu METALLICE, 1988. u Budimpešti, kada su svirali na fudbalskom stadionu pred 50.000 ljudi. Sve u svemu, sa te strane sve je bilo spremno za vrhunski spektakl.

Prva je nastupila PANTERA, na najbolji način prezentujući naslov njihovog aktuelnog albuma »Cowboys From Hell« (»Kauboji iz pakla«), kao i njihovo opredeljenje da muziku koju sviraju nazovu »power groove«. Toliko energije, poleta, zanosa i emocija dugo nisam video i doživeo do jednog benda. Bez obzira što najmanje polovina prisutnih nije imala pojma ni ko je PANTERA, a kamoli šta i kako svira, niko u publici nije ostao ravnodušan na njihov šou. Nastup počinju pesmom »Domination« i od tog momenta pa do kraja svog 30-minutnog nastupa ovaj teksaški kvartet, izvodeći kompozicije sa svog poslednjeg LP-a, ne prestaje da šalje agresivnu, ali istovremenu i veoma pozitivnu energiju svima u hali. Ređaju se »Cemetary Gates« (ovaj spot možete i videti na MTV-u), »Primal Concrete Sledge«, »Psycho Holiday«, »Cowboyj From Hell«, da bi svoj vatreni šou završili pravom paklenom bakljadom rifova i ritmova — »Heresy«, što je na žalost i kraj njihovog predstavljanja našoj publici, samo za sada, nadamo se. PANTERA je ovu turneju prihvtila kao veliki izazov i kao šansu za dokazivanje pred većim brojem ljudi, u velikim halama. Ipak,stiče se utisak da im više leže klubovi i manje sale (do 1000 mesta) i da su tu na svom terenu. Ukoliko ste u prilici, bilo gde u svetu, bilokada — pogledajte ih, popričajte sa njima. Pred njima je budućnost, kvalitet, ogromna energija, potencijal i entuzijazam u njima samima. Ukoliko ovako nastave, nema sumnje da će ubrzo postati poznati i cenjeni širom sveta. Ja im to od srca želim i navijam za njih.

Posle kraće pauze, neophodne za pripremu sledećeg sastava, gase se svetla i sa razglasa dopiru poznati zvuci uvodne pesme sa prvog albuma ANNIHILATOR-a, kratke ali efektne akustične »Crystal Ann«, da bi odmah nakon nje kanadski kvartet (ovo je bilo iznenađenje jer su nastupali bez drugog gitariste — valjda je gazda Jeff tako odlučio) otprašio pravi thrash, pokazavaši kako se to radi — »Welcome To Your Death«. Mada je zvuk bio za nijansu slabiji od očekivanog, čemu je najviše doprineo vrlo čudan zvuk »Jeff-ove gitare, ipak je kompletan utisak veoma dobar. ANNIHILATOR-i su svojih 30 minuta iskoristili da nam daju presek svoja dva albuma, napraviviši izbor pesama tipa »The Best of«, tako da smo za vreme njihovog nastupa imali prilike da uživamo u »Fun Palace«, »Road To Ruin«, »Never Neverland« (naslovna pesma poslednjeg LP-a), »Stone Wall«, da bi za kraj ostavili naravno najpoznatiju pesmu »Alison Hell«, zapravu pravu hard-thrash himnu, po kojoj će, između ostalih, ostati u sećanju i njihov prvi album »Alice in Hell«, svojevremeno u »Metal Hammer«-u proglašen za ploču meseca.

ANNIHILATOR-i (moglo bi se prevesti kao »razarač«) su opravdali očekivanja, mada bi utisak o njihovoj svirci bio i povoljniji da nisu ispred sebe imali PANTERU, što uostalom predstavlja vrlo subjektivan stav i ne mora se podvesti pod neko opšte mišljenje. Ispraćeni su zasluženim pljeskom i povicima odobravanja, a od tog momenta već su svi prisutni bili u željnom iščekivanju novih preporođenih JUDAS PRIEST-A.

Nakon petnaestak minuta, uz zaglušujuću buku turiranog »Harley Davidson«-a, iz mraka, magle i ostalih tehničkih pomagala, na bini se pojavljuje Rob Halford na motoru iz snova, sa starim-novim imidžom, ovog puta sav u kožnoj odeći i nitnama. Očito uvidevši grešku koju su počinili albumom »Turbo« i načinom odevanja od pre četiri-pet godina, koji nije zaista imao nikakvog smisla, JUDAS-i su se vratili svom pravom muzičkom i scenskom izgledu: metal, metal i metal on metal. Osveženi novim članom Scott Traviso-om (ex RACER X) bubnjarom neslućenih mogućnosti i energije, počeli su nastup iznenađujuće — pesmom »Hell Bent For Leather«, sa albuma »Killing Mashine« iz 1978. godine. Zatim slede još dve starije kompozicije »Grinder« (80.) i »Electric Eye« (82.), da bi materijal sa novog LP-a »Painkiller« počeli da se predstavljaju kompozicijom »All Guns Blazing«, koju je Rob Halford najavio potsećajući nas na aktuelnu situaciju u našoj zemlji. Tek za vreme nastupa PRIEST-a smo se mogli uveriti u snagu rasvete, razglasa i svih pirotehničkih čudesa, koja su se u toku svirke savršeno nadopunjavala sa kristalno čistim i oštrim zvukom benda. Veoma je teško opisati rečima kompletan doživljaj sa ovog koncerta — jednostavno to treba videti, jer sama bina već ostavlja jak utisak, a kad se na to nadoveže i moćna, zaglušujuća svirka... Njihov, po mom skromnom mišljenju, najbolji album »Defenders Of The Faith« bio je prezentovan samo jednom (ali vrednom) pesmom — »The Sentinel«. Bar da je bila i »Freewheel Burning«... No, to ni najmanje nije uspelo da pokvari vrlo povoljan utisak koji je na mene PRIEST ostavio. Dalje se ređaju »Metal Gods«, »Night Crawler«, »The Ripper«, da bi malo »spustili loptu« predivnom baladom (naravno, u njihovom maniru) »Beyond The Realms Of Death«, sa albuma »Stained Glass« iz 1977. Zatim, posle kratkog i efektnog gitarskog sola za koji je bio zadužen a ko drugi do Glenn Tipton, sledi tih »Riding On The Wind«, u kojem svoju tačku ima Scott Travis, za koga se i ranije znalo da je dobar bubnjar, ali ovaj put je prevazišao sva nadanja. Ukomponovan sa izvanrednim vizuelnim efektima, njegov solo predstavlja jedan od vrhunskih doživljaja koji može da nam pruži rock koncert. Stavra, bubnjar ANNATHEME, koji inače važi za čoveka koji je gledao najviše heavy metal koncerata širom Evrope, tvrdi da tako nešto nema prilike da se često čuje i vidi. Pošto se radi o mišljenju osobe apsolutno kompetentne za donošenje ovakvih zaključaka, nema potrebe da tu još nešto dodajemo. Posle još nekoliko PRIEST standarda, (»Victim Of Changes«, »Painkiller« i »The Green Manalishi«, inače izvrsna cover verzija FLEETWOOD MAC-a), sledi prvi bis sastavljen od spojenih hitova »Breaking The Law«, i »Living After Midnight«, nakon čega sledi i oproštajna (nadamo se samo za ovaj put) stvar »You've Got Another Thing Comin'«. To je kraj nastupa legendi britanskog i svetskog hard i heavy zvuka, na šta nas opominje i »outro« — »Blood Red Skies« koji dopire sa razglasa.

Posle 90 minuta vrhunskog rock doživljaja, bez obzira na buku i zujanje u ušima, možemo reći da je bilo malo. Kada tome dodamo i šezdesetak minuta dve predgrupe, imamo dva i po sata svirke koju teško možemo izbrisati iz svog sećanja. Taman posla, možemo samo da poželimo još mnogo ovakvih koncerata, sa napomenom da su svi dali sve od sebe, kao da ih gleda 15.000 a ne 15 stotina ljudi. No, i tome bi trebalo više računa da povedu organizatori, tj. oni koji od tog posla žive.

photo: Konstantin Polzović

photo: Konstantin Polzović

FLORIDA UZIMA DANAK

DEATH METAL

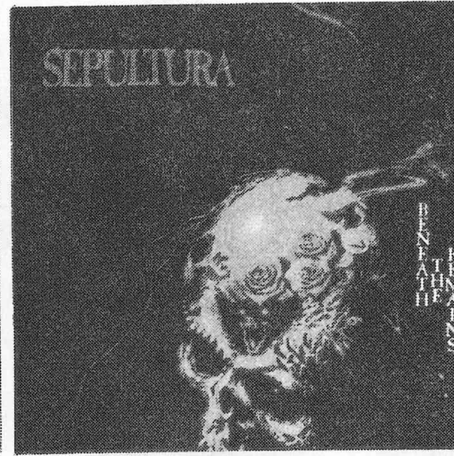
Fleksibilnost modernog heavy metala i njegovih razno-raznih thrash odeljaka, ogleda se i u stalnoj transformaciji u brojne podžanrove, čiji vek trajanja nije trenutan, kako mnogi neutralni posmatrači sa strane prognoziraju. Thrash metal je tokom vremena uspeo da izbegne sve zamke nepotrebne konzervativnosti, koju heavy metal u svojoj bazičnosti do danas nije uspeo da se oslobodi. Death metal je zato još jedan ekstreman pravac, koji s razlogom u poslednje vreme dobija sve više prostora u stilsko-žanrovskim orijentisanim medijima.

Kada su speed i drugi oblici underground metala počeli da zaokupljaju pažnju javnosti, malo je ko verovao da će se ispoljena izražajno-stilska agresivnost, potpomognuta prebrzom sviračkom paljbom, kvantitativno omasoviti i proširiti, praktično u svim delovima sveta gde se HM izvodi. Speed metal se vremenom izražajno iskristalisao, izdiferencirao, specijalizovao i, što je važno koliko i zanimljivo, odvojio u podžanrove, koji stalno niču. Za mnoge učesnike ali i posmatrače, granična linija ne postoji, već je ona veštački postavljena. Mada, velika većina aktera moderne thrash priče i ne odbija podele i izražajnu diferenciraciju. Činjenica je, ipak, da je prirodna klasifikacija logičan sled okolnosti.

Iako se termin death u urbanoj heavy metal priči (pa, ako hoćete, i mnogo ranije — u sedamdesetim) pominje u svakojakim kontekstima najčešće glorifikujući napadačku, odbrambenu agresivnost, uz obilatu pomoć religijsko-mitoloških postulata, death metal kao muzički pravac, aktuelan je tek nekoliko sezona.

Standardi koje su postavili slavni prethodnici tipa »Metallica« »Megadeth«-a, »Testament«-a, u ogromnom broju slučajeva uzimaju se kao osnova, mada je priznavanje korena od slučaja do slučaja različito. Death metal bendova ima već jedan određen broj, no oni najglasniji »jurišnici« su svakako: »Death«,»Obituary«, »Morbid Angel«, »Atheist«, »Sepultura«, »Pestilence«. Najveći broj death bendova dolazi iz južno američke države Floride.

Groblje sa palmama

Ako je Kalifornija bila i ostala Meka za glam metal bendove, Florida ima velike šanse da preuzme primat kada je u pitanju death metal. Ključni grad Tampa mogao bi postati novi L.A. Četiri top-sastava su sa ovog područja: ultimativni i probojni »Death«, kako ga naziva specijalizovana evropska štampa, brutalni »Obituary«, i »Morbid Angel«, i intelektualni »Atheist«. Zanimljivo je na koji način pojam death metala definišu i obrazlažu njegovi akteri:

David Vincent — bas i vokal kod »Morbid Angel«:

— Death metal nije manipulantska muzika. Mi ne manipulišemo raspoloženjem, već stvaramo situaciju u kojoj se ljudi oslobađaju svojih agresija. Drugi muzički pravci više manipulišu. »Death metal« dozvoljava ljudima da budu ono što jesu. Da bi bio death metal album mora da ima jako brze bubnjeve i strašne vokale, koji ili govore o ekstremnim temama, ili se ozbiljno bave tamnom stranom života. Gitare moraju da sviraju ritam koji zvuči naopako, uvrnuto i izlomljeno. To je death metal.

Chuck Shouldiner — gitara i vokal kod »Death«:

— Death metal je moja omiljena muzika. To je pravac koji me fascinira. Meni se sviđa ova tvrdoća, i, što je još važnije, sloboda. Mnogo ljudi ne shvata da u ovom pravcu ima mnogo slobode. Ja volim agresiju, a mi smo u poslednje vreme u našu muziku ubacili razne stilske pravce. Sada se nalazimo između melodičnosti i brutalnih rifova.

Trevor Perez (Trevor Peres) — gitara, Obituary:

— Kod nas je postojao jedan laganiji razvoj, koji je vremenom stvorio i opredeljenje. Kao bend slušali smo Metallicu, Savatage i Frost, i njihovi uticaji se naravno osećaju u našoj muzici. Ali, mi smo otišli i korak dalje. Postali smo složeniji i nekako intenzivniji.«

Kelly Schaefer — gitara i vokal— »Atheist«:

Nije to bio svestan proces. Ja ne mislim da smo mi čisti death metal bend, iako samo moj glas može da potpada pod death metal. Naravno da mi volimo i izvodimo brutalnu muziku, ali ja trošim mnogo vremena na moje tekstove, a oni nemaju baš mnogo zajedničkog sa ovim pravcem. Oni su više pozitivni.

Dakle, potpuno jasna stilska definisanost i odvojenost od nekih sličnih izražajnih idioma ne postoji ni u svesti njenih aktera. Svako ima svoju verziju šta je zapravo death metal. Upravo zbog toga, mnogi imaju drugačiju predstavu o korenima ovog pravca. Dok kritičari vide osnovu svega u muzici »Venom«-a liči »Hellhamera«-a, nemali broj je onih koji korene traže u izrazu »Motorhead«-a, pa čak i »Iron Maiden«-a. Ali, u jednom se svi slažu. A to je da Florida postaje stecište i Meka za ovakve bendove.

Chuck Shouldiner — »Death«:

— Intersantan je fenomen da je Florida postala centar death metala. Mnogi misle da je to zbog droge i kriminala, ali ja tvrdim da je to zbog toga što u ovoj državi ima mnogo talentovanih ljudi. Ima još nešto. Ovde nema mnogo klubova, i mnogi bendovi žele po svaku cenu da nastupaju. Možda baš njihova frustracija zbog nemogućnosti ispoljavanja svojih ideja ima nešto sa intenzitetom ove muzike. Nije to ništa neobično da se jedna određena vrsta muzike koncentriše na specifičnom području. U Kaliforniji postoji speed metal scena, zašto ovde ne bi bila death metal. . . Jer, Florida je u poređenju sa ostalom Amerikom muzički jako razvijena. Kalirofnija je u tom pogledu još bolja, ali oni ne sviraju death metal, možda zbog kompletnog tamošnjeg glamoura. Ali, ljudi u Floridi su isti kao i u Kalirofniji — brzo se oduševe nekom stvari, i onda pokazuju mnogo entuzijazma. Ovde je razvoj bio nekako ekstremniji i otišao je u ovakvom pravcu.

Death bendovi su jako ponosni na svoje fanove. Od prvih dana formiranja pravca, putuju svuda gde nastupaju njihovi idoli. Heavy metal publika se ionako smatra sasvim dovoljno fanatičnom, pa i u određenom smislu agresivnom, speed metal publika je otišla korak dalje, a »požrtvovanost« death ljubitelja pravca je još tipičnija:

David Vincent— »Morbid Angel«—

— Naši fanovi su drugačiji nego recimo oni kod »Motley Crue«. Ovaj pravac je nešto najvažnije u njihovom životu, oni stoje čvrsto iza toga i brane svoju muziku. Oni, sve ovo takoreći postavljaju na jedan oltar. Ti ljudi imaju veoma mnogo energije, koju moraju negde da utroše, ali im nedostaje ventil za to. Oni su besni, buntovni, puni mržnje, prema nečemu o čemu slučajno govore naši tekstovi. Death metal se intenzivnije bavi ovim temama. Neki opet imaju duboke emocionalne probleme, a death metal im pomaže da se sa njima suoče i da ih prevaziđu, jer je muzika bolnija od bolova koje oni doživljavaju.

Tekstovi i u ovom pravcu okrenuti su raznolikim, ali odavno u heavy metalu glorifkovanim temama. Ipak mitsko-religijska-satanistička varijanta je u nešto podređenijoj varijanti spram tema iz realne, urbane stvarnosti.

Budućnost

Death metal kao pravac već ima svoja »mega« imena, ali i brojne sledbenike, koji efektno pospešuju idealizaciju ovog izražajnog oblika urbanog heavy metala. Najinteresantniji sastav u ovoj grupi je svakako »Death«. Sa tri albuma i sedmogodišnjom karijerom, stekli su najveće poštovanje i publike i medija. U neku ruku su nezvanični predvodnici, mada u grupu sa njima dolazi još jedan određen broj imena, koji možda i nisu sto posto death bendovi, ali u svom izrazu koriste dobar deo postulata ovog pravca. Takav je možda i veoma interesantan sastav »Death Angel«.

Death metal je još jedan odgovor vremena u kojem živimo. Urbani heavy metal stalno zadaje nove udarce. A samo od vaše dobre volje zavisi da li ćete prihvatiti igru, koju ovakav temp̣o nameće.

Branimir Lokner

ZZ TOP — WARNER BROTHERS

BLUES NA TEKSAŠKI NAČIN

ZZ TOP

Iako odbijaju da priznaju da su na sceni duže od večnosti, ZZ TOP traje više no što to njeni članovi žele da prihvate. Ostajući na svojoj liniji, verni standardima blues-a, southern rock-a, boogi-ja, idealima teksaških priča i meksičkoj klopi, tokom 21 godine postojanja, imali su uvek dovoljno njuha i pameti da se menjaju taman toliko da budu sve bolji i bolji, pridobijajući horde novih sledbenika. »Recycler« je naziv poslednjeg albuma, nedavno objavljenog i kod nas zahvaljujući »Jugotonovoj« licencnoj ponudi, ne toliko inovativan kakvim su ga mnogi sa opravdanim razlogom zamišljali, ali još uvek dovoljno dobar, bez mogućnosti da razočara i najciničnije analitičare.

Mit o ZZ TOP-u star je praktično koliko i sam bend. Od sad već davnih dana s kraja šezdesetih, kada je još Jimi Hendrix ukazao na gitarski potencijal tada nastupajućeg i anonomnog Billy Gibbonsa, proglašavajući ga po, istina, ne baš proverenim glasinama za svog naslednika, do anegdota vezanih za ovu veselu, ali svirački »opasnu« trojku. Magija koju je bend nosio sa sobom preko svojih nastupa, nadaleko se i naširoko čula i prepričavala, tako da je po izlaksu prvog albuma, javnost već bila spremna za proboj teksaškog tornada. Trojka pored pomenutog Billy Gibbonsa, gitariste, pevača i autora, svih ovih godina nije se menjala, a nju su upotpunjavali: Dusty Hill-basista, pevač, autor, i bubnjar Frank Beard, takođe koautor većine kompozicija benda. Sa trojicom simpatičnih »starkelja« (aluzija zapadnih medijskih izveštača na njihov opštepoznati bradati image, a ne toliko na same godine), uvek je bio i »četvrti« neizostavni član **Bill Ham** — producent, manager i nadasve dobar prijatelj, rečju-nezamenljiv saradnik. ZZ TOP su bili i ostali miljenici kritike, a velika popularnost koju su imali u Americi, na **evropskom kontinentu** je u punom smislu došla tek krajem sedamdesetih, zahvaljujući uspehu jednog od boljih, po mnogima najpreprezentativnijeg izdanja **»Deguello« (1979.)**, mada su i do tada imali jako kult sledbeništvo, ali ne i sveopštu komercijalno-tržišnu prihvaćenost.

Ako su prva dva albuma uspela da pridobiju lokalno sledbeništvo — »ZZ TOP's First Album« (1971.) i »Rio Grande Mud« (1972.), koje se ubrzano širilo preko celog »južnog« dela Amerike, već po izdanju »Tress Hombress« (1973.) važili su za jednu od najtraženijih koncertnih atrakcija, sa rasprodatim salama, pa čak i stadionskim prostorima.

ZZ TOP diskografija:

- »ZZ TOP's First Album« (1971.)
- »Rio Grande Mud« (1972.)
- »Tres Hombres« (1973.)
- »Fandango« (1975.)
- »Tejas« (1976.)
- »Deguello« (1979.)
- »El Loco« (1981.)
- »Eliminator« (1983.)
- »Afterburner« (1985.)
- »Recycler« (1990.)

Iako se sound teksaškog trija bazirao na temeljima southern rock-a duboko ukorenjenim u blues-u, teme koje su obrađivali Gibbons, Hill i Beard obilovale su specifičnom vrstom humora, spojen bizarnosti i teksaško-meksičke tradicije, fetišizacijom lokalnih legendi, vamp-žena i brzih kola. Izvanredno zanatsko poznavanje instrumenata, osećaj za aranžmane, produkciju, kao i dar da se, kada je to potrebno, posegne za »hitom«, učinili su ZZ TOP vrlo prilagodljivim sastavom, otpornim i spremnim da se ukoštac uhvati sa dolazećim mladim snagama inovim muzičkim tendencijama. Koketiranje sa čvršćim zvukom, tačnije sa hard rock-om, uvek je posedovalo u sebi meru dobrog ukusa i nepreterivanja, dakle savršene kontrole, sa kojom je potpuna ubojitost dobijana i zahvaljujući konstantno dobrim i inovativnim produkcijskim rešenjima, za šta velike zasluge ima i njihov saradnik Bill Ham. Frank Beard će jednom prilikom reći: »Najluđe sa američkim blues-om je to da je svojevremeno on skoro potonuo u zaborav. Ali, samo zato što su Evropljani kao: Eric Clapton, Peter Green, Jimmy Page i drugi poludeli za ovom crnom muzikom, postala je u Americi opet popularna. Evropljani su se postarali da je interesovanje nastavi da traje onda kada o tome kod nas niko nije hteo ništa da čuje. Mi smo sa blues-om odrasli. Kao deca slušali smo blues, a kasnije smo ga raznim ljudima svirali. Na nas trojicu su uticali isti crni pevači, kao i bandovi evropske blues invazije krajem 60-tih. Crni muzičari kao Muddy Waters, Jimmy Reed ili Willie Dixon bili su inicijatori, i bez njih verovatno ne bi bilo ni rock-a.«.

Da, kada je bilo potrebno ZZ TOP su znali kako da »osavremene« svoj sound. Iza ove trojke ostale su brojne numere koje će se pamtiti i čiji uspeh je umnogome pospešio trajanje priče o bendu. Da krenemo redom: »La Grange«, »Jesus Just Left Chicago«, »Backdoor Love Affair« »Tush«, »Blue Jean Blues«, »Francine«, »Waitin'For The Bus«, »Beer Drinkers And Hell Raisers«, pesme koje su obeležile prvu dekadu pa sve do novijih: »She Loves My Automobile«, »Gimme All Your Lovin« »Legs«, »Sleeping Bag«, »Rough Boy«.

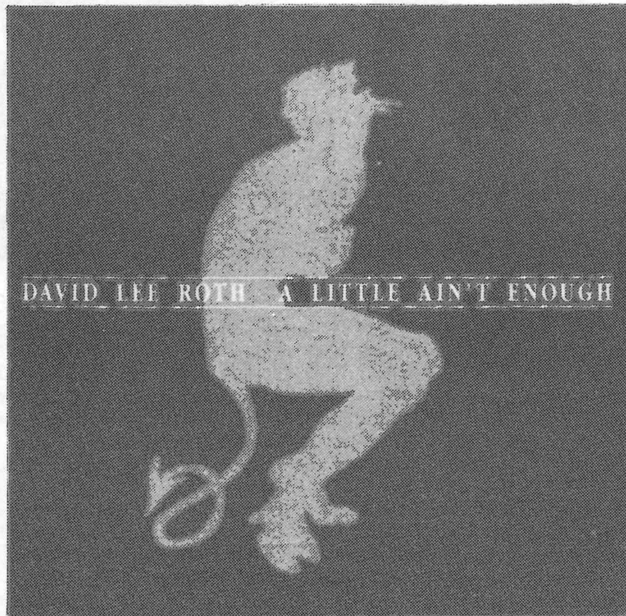
Osećaj za pomenute promene bend je naročito dobro uočio krajem sedamdesetih, i prikazao na izvanrednom albumu »Deguello«. Ipak, pravi trijumf usledio je četiri godine kasnije sa albumom provokativnog naziva »Eliminator« (1983.), i potvrđen još jednim solidnim, ali realno slabijim izdanjem »Afterburner« (1985.). »Afterbuner« je u to vreme od jednog dela medijskih posmatrača znao biti napadan- zbog svoje prenaglašene **HI-TEECH** pozadine i možda preteranog korišćenja sintetizatora. Frank Beard će nekoliko godina kasnije i za to imati objašenjenje: »Po meni, »Afterburner«, je do tada imao najbolji zvuk od svih naših ploča. Meni se taj album više dopada nego ostaloj dvojici. Ali, naš techno trip počeo je već sa »Eliminatorom«.

Kao visokotiražni mega bend, opšteprepoznatljiv zbog svog simpatičnog imagea, ZZ TOP se od sredine osamdesetih nije trudio da mnogo svira i prikazuje u javnosti. Istina, to i nije bilo potrebno jer su propratne okolnosti u svakom pogledu išle naruku bendu.

Bekstvo od sintisajzera

Napravljena je i suviše duga pauza od »Afterburnera« do prošlogodišnjeg izdanja »Recycler«. Kompozicija »2000 Blues«, korišćena za potrebe filma »Povratak u budućnost III«, najavila je izlazak albuma, kojeg su dugo očekivali i fanovi i ostale pristalice sastava. Pomalo forsiran klavijaturno-sintetizatorski sound sa prethodne ploče, uglavnom je pokušan da bude izbegnut na »Recyclery«. Najnovije izdanje ZZ TOP-a zato ne spada u najblistavije momente benda, ali razočaranje nije sigurno. Donekle bi se, ali samo donekle, njegova pojavna uloga mogla porediti sa svojevremenim izlaskom albuma »El Loco« (1981.), koji je bio solidno izdanje, ali mali zastoj u tada nadirućoj kreativnosti južnjačke trojke. Međutim, »Recycler« ipak drži visoke standarde, ali-ne ide dalje. Mnogi bi rekli da tako nešto, kada je u pitanju ovaj sastav, i nije bilo logično očekivati. No, jedno je sigurno: »Recycler« se u komercijalnom smislu već visoko kotira, a nesumnjivo je da bend i dalje sa lakoćom prezentira svoj visoki kvalitet i obilje pozitivne ene.gije. ZZ TOP nikada ne razočaravaju, a provod u druženju sa njihovom muzikom kao po pravilu je zagarantovan.

Branimir Lokner

DAVID LEE ROTH — »A Little Ain't Enough« (»Warner Bros. Records«)

Nazivi pesama: A Lil' Aint Enough/Shoot it/Lady Luck/Hammerhead Shark/Tell the Truth-/Baby's on Fire/40 Below/Sensible Shoes/Last Call/The Dogtown Shuffle/It's Showtime-/Drop in the Bucket
Producent: Bob Rock

Posle diskografkse pauze od dve i po godine, David Lee Roth (u nastavku teksta DLR) objavio je novu ploču. U pauzi su se desile i neke personalne promene (u sada već nepostojećem DLR bendu) najavljene još pri snimanju prethodnog »Skyscraper« albuma. Tada je posle snimanje ploče bend napustio Billy Sheean — basista, da bi to isto malo kasnije učinio i Steve Vai — gitarista koji je u mnogome uticao na pređašnji zvuk DLR-benda. »A Little Ain't Enough« — kako se zove ploča — ima i simbolično u svom nazivu, jer David se dao u ozbiljniji posao. Iako su i na ovom albumu pesme napravljene po njegovim merilima, mora se priznati da sada teži više muzikalnosti nego virtuoznosti. Tome je verovatno doprineo i producent ploče Bob Rock, čovek koji je dobro poznat po svom vrlo uspešnom radu sa »Kingdom Come«, »Bon Jovi«, »The Cult«, »Motley Crue« i mnogim drugim. Bob Rock je namestio zvuk koji se ne može porediti sa njegovim (David-ovim) prethodnim ostvarenjima, a koji verovatno najviše odgovara Lee Roth-ovim glasovnim (ne)mogućnostima. Za zanatski deo pri snimanju ploče pozvani su vrsni muzičari koji i nisu mogli da dođu do izražaja sem možda Jason Becker-a, gitariste, koji se pojavljuje i kao autor pesama, uz David-a, naravno. Za ovu priliku u pomoć su pozvani i neki ljudi koji ranije nisu bili u ovim hard-vodama. Tako su prvi hit-singl »A Lil' Ain't Enough« zajedno napisali DLR i Robbie Nevil, poznatiji po radu sa nekim pop zvezdama, a i sam uspešan autor i pevač. Ploča sadrži 12 pesama u trajanju šezdesetak minuta, što je za nas možda mnogo, ali znajući da se u svetu tako rade long play ploče, odnosno DC-ovi, ne treba se čuditi. Iz te gomile treba izdvojiti sem hit-singla i »Tell the Truth«, »Sensible Shoes« i »Baby's On Fire«, pesme koje su potencijalni hitovi sa prve samostalne dugosvirajuće ploče DLR, jer DLR-bend više ne postoji.

Goran Nikolov

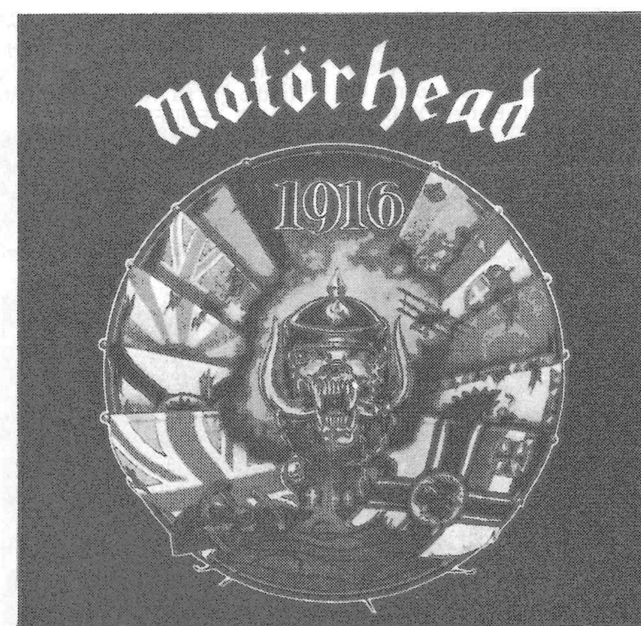

»CINDERELLA« — »Heartbreak Station« (»PolyGram Records Inc«.)

Nazivi pesama: The More Things Change/Love's Got Me Doin' Time/Shelter Me/Heartbreak Station/Sick For The Cure/One For Rock'n' Roll/Dead Man-s Road-/Make Your Own Way/Electric Love/Love Gone Bad/Winds Of Change
Producent: John Jansen I Tom Keifer

Ako ih je neko i poredio sa AC-/DC, zbog njihovih ranijih ploča, sad za to nema nikakvog razloga. Svojom novom, trećom po redu pločom »Cinderella« je pokazala da može da napravi i drugačiji materijal od prethodnih, što ne znači da je manje kvalitetan. Samo, malo je neobično za jedna rifovski-hard-rock bend da napravi takav preokret. Sa CD-a »Heartbreak Station« se može svašta čuti. Uz po neki rif, tu je i mnogo slaj-gitare, duvači (sax), klavir, bendžo, prateći vokali — horovi, perkusionisti itd. »Cinderella« se nije libila ni kantrija u svojoj muzici (u pesmi koja se zove »One For R'N'R« — koje li ironije), što će im svakako podići tiraž u Americi, a za ostatak sveta ne garantujem. Sa ploče koja sadrži, u šezdesetak minuta muzike, 11 pesama, do sada (kad ovo pišem) »skinuta« su dva singla. Prvi »Shelter Me« je netipičan hit za »Cinderella«-u, koji se dočekuje iz prve — na volej. Uz atraktivan video-spot, takav kakav jeste može da prođe. Dok drugi, naslovna pesma »Hartbreak Station«, iako tipična balada za njih, ne može. Srceparajuća stvar koja prosto klizi koliko je »ljigava«, ali nema onu težinu kao prethodne balade — hitovi »Night Songs« ili »Dont Know What You Got (Till It's Gone)«. Na svu sreću, na ploči ima još pesama, a neke su i dobre, na primer Electric Love«. Što se tehničke strane tiče, pomak nije velik, ako ga uopšte ima. Sem što se koristi brdo instrumenta koje je trebalo nasnimiti i izmiksovati (što su dobro uradili), produkcija je više nego prosečna, bar za taj tip benda. Malo poznat producent John Jansen i Tom Keifer (gitarista i pevač u grupi), koji mu je pomagao, nisu doneli ništa što nismo čuli na prethodnim »Cinderella«-inim pločama (mislim na tehnički nivo snimka i težinu zvuka). Toliko su ga ublažili da uz klasično hrapav Keiferov glas taj i takav mlak zvuk jednostavno smeta. Ali, šta je — tu je, neki će posle preslušavanja »Heartbreak Station« biti prijatno, a neki neprijatno iznenađeni. A to što ih na videu najavljuje lično Little Richard, klincima koji ih slušaju ne znači ništa.

Goran Nikolov

MOTORHEAD: »1916« (1991.)

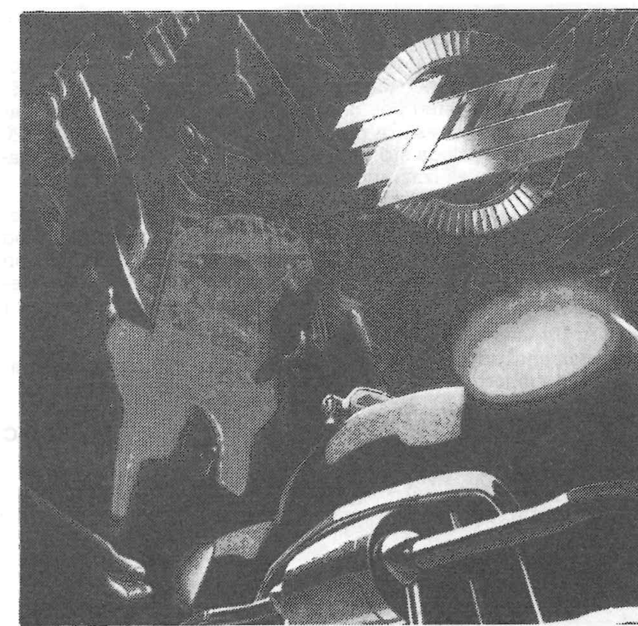
The One To Sing The Blues/I'm So Bad/Baby I Don't Care/No Voices In The Sky/Going To Brasil-/Nightmare/The Dreamtime/Love Me Forever/Angel City/Make My Day/Ramones/Shut You Down-/1916

Producent: Peter Solley
»CBS Records« — RTV Slovenija

Novi album britanske legende MOTORHEAD pod kratkim i jasnim naslovom »1916«, je nov na dva načina: to je njihov prvi studijski album još od 1987. godine (»Rock'N' Roll«), a i muzičko-koncepcijski bi se mogao okarakterisati kao prilična novina, uzevši u obzir veoma uzan dijapazon muzičkog stvaralaštva u okviru koga deluju Lemmy i njegova ekipa. Naravno, svaka novina sobom nosi i rizik kojeg i avantura sobom donosi, pa tako i u muzici — svako stremljenje ka novom može doneti i negativne odjeke. No, to ovde nikako ne bismo mogli reći, jer MOTORHEAD deluju sveže, odmorno i crno za zdravu i čvrstu rock svirku, vešto balansirajući na ivici heavy rock-a, punk-a i »njihovog« rock'n'rolla. Neverovatno je sa koliko poleta i energije oni zvuče. Lemmy ima više od 45 godina! Ovo mu je (sa raznim postavama MOTORHEAD-a) četrnaesti LP ako tu računamo samo zvanična izdanja, a sa kompilacijama i raznim polupiratskim pločama, ima ih više od 30 (trideset). I, posle svega, nameće se pitanje: da li su godine (koja sobom nose i iskustvo) prednost ili hendikep?

U slučaju MOTORHEAD-a svakako ovo prvo, jer »1916« donosi zrelost i odmerenost, a da pritom nijednog momenta ne osetite pomanjkanje divlje energije i ludila koji vam se serviraju. Kroz sve pesme se proteže nit koja ih spaja u kompaktnu celinu, održavajući pažnju slušaoca i držeći ga stalno budnim i zaintresovanim. Jednostvno se ne možete odlučiti za svoju favorit pesmu, jer sve, počevši od uvodne »The One to Sing the Blues«, preko fantastične ode Jocy, Dee Dee-u and Co. »Amones« do naslovne balade (?!) imaju poseban senzibilitet i kvalitet. Ploča zaslužuje izuzetno visoku ocenu i, što je još važnije, uliva poverenje u novi i još bolji MOTORHEAD! Gabba, Gabba, Lemmy!

PIŠE: Obrad Škrbić

ZZ TOP: »RECYCLER« (1990.)

Concrete And Steel/Lovething-/Penthouse Eyes/Tell It/My Head's In Mississippi/Decision Or Collision/Give It Up/2000 Blues/Burger Man/Doubleback

PRODUCENT— BILL HAM — WARNER BROS. — JUGOTON

Pet godina pauze između dva diskografska ostvarenja je relativan vremenski period. Poštovaocima grupe ZZ TOP (bar ovog poslednjeg razdoblja njihove karijere 1985—1990.) tih 60 meseci su svakako predugi, jer im je bilo sve vreme uskraćeno zadovoljstvo sintetičko-mašinskog zvuka ovog teksaškog trija. Pisac ovih redova svakako ne spada u tu grupu poštovalaca Bili Gibons-a i ekipe. Kao da nije ni primetio odsustvo starih blues majstora sa svetsko blues-rock (?!) scene, uživajući u revival-u starog zvuka, koji su nam doneli istinski majstori poput pokojnog (na našu veliku žalost) Stevie Ray Vaughan-a, Jeff Healey-a, Gary Moore-a i još nekoliko velikana, da ih ovde ne ređamo.

U nadi da će se i ZZ TOP, bar donekle, bar da bi išli ukorak s modom (ako ništa drugo), prikloniti ovom talasu i »vratiti se korenima« vremenu po kojem su postali slavni, podarivši nam legendarne albume »Rio Grande Mud«, »Tres Hombres« ili »Fandango«, dočekao sam izlazak njihovog novog LP-a »Recycler«, naravno pritajeno priželjkujući i odricanje od »Afterburner« perioda, svakako najgoreg i najljigavijeg u karijeri simpatičnih bradonja.

I šta smo dobili: mešavinu i jednog i drugog, po principu »za svakog ponešto«. Zaista, tu ima svega — blues-a, rock-a, pop-a, pop-metala, disco sound-a (koji izgleda nikako da se konačno obije o glavu njihovim tvorcima), što je, mora se priznati, veoma dobro upakovano i složeno u muzičku kompoziciju ploče, ali ipak nedovoljno dobro i ubedljivo da bi se opravdao petogodišnji izostanak sa svetskih top-lista, na koje ZZ TOP svakako pucaju. Lično smatram da je LP »Eliminator« bio krajnji domet ovog trija u pokušaju pomirenja blues stremljenja i pop-komercijalizacije zvuka grupe, s tim što je zvučao prirodno i ubedljivo, i osim dobre zabave donosio i pregršt lepote, emocija i energije. »Recycler« je očito rađen po tim merilima, ali mu nedostaje ubedljivost i natu-

ralnost, tako da sem svetlih trenutaka (»My Head' s In Mississippi«, »2000 Blues«) ne donosi ništa zanimljivo. Zapravo, teško da će ijedan njihov stari poštovalac uspeti da ga presluša do kraja, iz prostog razloga što posle prijatnog dela izazvanog nostalgičnim blues tonovima, u sledećoj pesmi ga saseče sekvencer ili ritam mašina, i — tu je kraj. Plašim se da »Recycler« ne doživi istu sudbinu kao i »Afterburner«, koji je u »Kerrang«-u (britanski HM časopis) svojevremeno od čitalaca proglašen za najgoru ploču te godine. Smatram da ZZ TOP-legenda — to ipak ne zaslužuje.

No, kako seješ — tako i žanješ, pa ako su oni rešili da od rock legendi postanu kraljevi diskoteka i snobovsko-kompleksaških kafića — neka im bude. Bar su stekli kredit u proteklih 20 godina da se igraju svojim statusom.

Nema sumnje da će »Recycler« naići na dobar prijem kod širokog dela potrošača pop muzike. No, činjenica je da očekivanja svojh starih poštovalaca nisu ispunili.

A mnogo više smo očekivali. . .

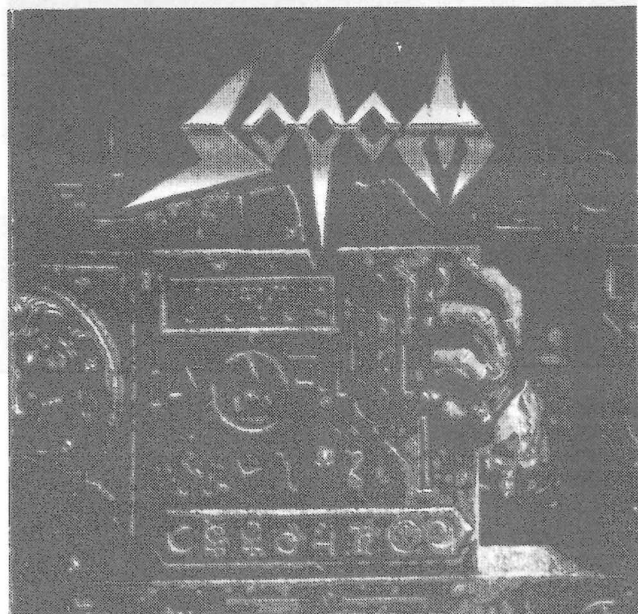
BOBA ŠKRBIĆ

bendu popularnost i van Evrope. Na compact discu se nalaze dve pesme više nego na ploči i kaseti (gore je naznačeno koje). Materijal »Better Off Dead« sadrži i dve cover verzije — »Turn Your Head Around« od grupe TANK (to je inače omiljen sastav članova SODOM) i klasiku »Cold Sweat« od THIN LIZZY.

Produkciju je radio Harris Johns, inače nemački producent zadužen za thrash metal (radio je sa KREATOR, TANKARD, VENDETTA. . .).

Toplo preporučujemo ovaj album svakom pravom thrash metal fanu jer zaista ima u čemu da se uživa.

Konstantin Polzović

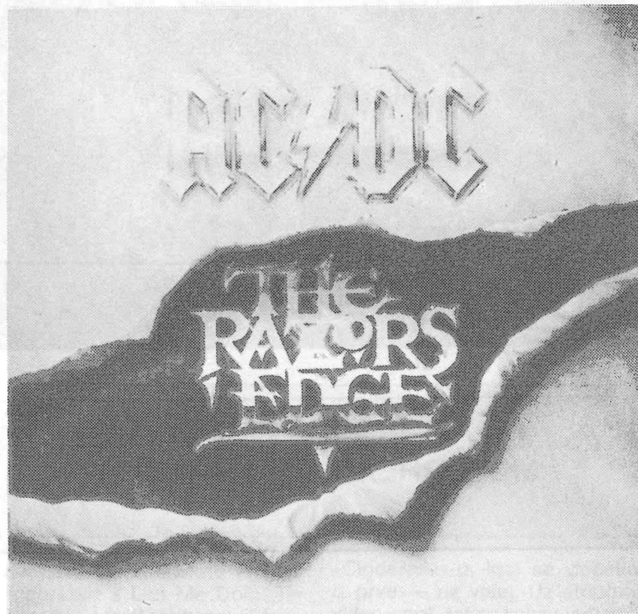

SODOM — »Better Off Dead« (STEAMHAMMER SPV)

Nazivi pesama: An Eye For An Eye/Schellfire Defense/The Saw Is The Law/Turn Your Head Around/Capture The Flag/Bloodtrails/Never Healing Wound/Better Off Dead /Ressurection/Stalinorgel/Cold Sweat(samo na CD-u)/Tarred And Fathered (samo na CD-u)

Jedna od najpopularnijih evropskih thrash metal grupa svakako su i SODOM koji su nedavno objavili svoj peti album. Prethodni LP, »Agent Orange« nametnuo je novi stil unutar napadačkog i agresivnog zvuka kakav su imali na početku. Opus se nastavlja i sa ovim najnovijim materijalom koji jasno daje do znanja da su SODOM prešli definitivno onaj period kada mali bend prerasta u atrakciju. Odlična produkcija, konačno kompaktni i ozbiljni tekstovi, snažni rifovi koji bukvalno brišu sve pred sobom. Dinamika se podiže iz pesme u pesmu. Novi gitarista Michael Hoffman (ex ASSASSIN) odlično se uklopio u svakom pogledu.

Već od prvog takta »An Eye For An Eye« preko »Shellfire Defanse« i moga hita »The Saw Is The Law« počinje pravi napad ubojite energije. Kompletan album je stvarno odličan i konačno će (nadamo se) doneti ovom

AC/DC — »The Razors Edge« (ATCO RECORDS/JUGOTON)

nazivi pesama: Thunderstruck/Fire Your Guns/Moneytalks/The Razors Edge/Mistress For Christmass/Rock Your Heart Out/Are You Ready/Got You By The Balls/Shot Of Love/Lets Make It/Goodbye And Good Riddance To Bad Luck/If You Dare

producent: Bruce Fairbairn

Konačno novi, dugoočekivani album ovog čuvenog australijskog kvinteta. Petnaesti regularni album AC/DC pravo je osveženje u odnosu na druge novitete ostalih heavy metal metuzalema (SCORPIONS, DEEP PURPRE . . .)

Već kada su svi pomislili da im je rok trajanja pri kraju, Angus i ekipa su nas na najprijatniji način iznenadili. Uvodni taktovi »Thunderstruck« razjašnjavaju jasno šta će se događati naredna 44 minuta. Prava paljba žestokih rifova, pravi vrući rock'n' roll sa boogie primesama, nikog ne ostavlja ju ravnodušnim. Na ploči je odlično prenesena neiscrpna energija koja je i jedan od najvažnijih aduta žive svirke AC/DC. Kristalna produkcija, svaka pesma je potencijalni hit, tekstovi i muzika klasični AC/DC standardni. Sve u svemu, prava poslastica za sve ukuse.

I oni koji nisu ranije slušali AC/DC posle upoznavanja sa ovim albumom verovatno će poželeti da nabave sve stare ploče AC/DC. U svakom slučaju »The Razors Edge« je jedan perfektan album, pravi primer i nauk nadolazećim mladim snagama, čak lekcija, reklo bi se, kako treba da izgleda i zvuči zdrav i poletan rock projekt. AC/DC su na evropskoj turneji u aprilu i maju, ali je kompletna turneja rasprodata još u novembru prošle godine. Onaj ko nije na vreme kupio ulaznice za neki od koncerata može da gleda MTV, gde se često »vrte« »Thunderstruck« i »Moneytalks«, a to sve u očekivanju zvaničnih informacija o tome da glavne zvezde ovogodišnjeg MONSTERS OF ROCK festivala budu baš AC/DC (po treći put).

Konstantin Polzović

METALLICA — »One« COMPACT DISC (CBS/SONY RECORDS JAPAN)

nazivi pesama: One/Breadfan/For Whom The Bells Toll/Welcome Home (Sanitarium)/One

U dugogodišnjem iščekivanju novog materijala grupe METALLICA tržište je preplavljeno kojekakvim piratskim i polulegalnim izdanjima sa starim pesmama i sa dosta lošim uživo snimcima. Jedno od najinteresantnijih izdanja je svakako i ovaj CD japanske proizvodnje. Štampan je u veoma malom tiražu (1500 komada), a van Japana ga je praktično nemoguće nabaviti, tako da mu se cena kreće oko 200 DEM. Veoma je kvalitetno urađen, a i same pesme su odlično usnimljene. Prva stvar je hit »One« standardna verzija sa »And Justice . . .« albuma. Posle nje ide »Breadfan« stvar od BUDGIE, koju su METALLICA super obradili. Inače, sama pesma nije uopšte producirana, tako da je odlično prenesena garažna atmosfera grubog i sirovog zvuka. Ova verzija »Breadfan« može se naći i na »B« strani evropskog izdanja singla »Harvester Of Sorrow«. Slede dve uživo verzije »For Whom The Bells Toll« i »Welcome Home (Sanitarium)« snimljene 5. februara 89. u Dallasu, Texas pred oko 14000 fanova. I ove dve pesme su već objavljene na »B« strani maksi singla »One«. Najinteresantnija stvar na ovom raritetnom compact discu je veoma retka demo-verizija pesme »One«. Stvar je snimljena u James-ovom (James Hetfield-gitarista) četvorokanalnom kućnom studiju novembra 87. Pesma je snimljena bez bas gitare i sa jednim improvizovanim solo delom. To je apsolutno prva verzija »One« koja je posle dograđivana i usavršavana do one varijante kakvu danas znamo.

Sve u svemu, ovaj CD predstavlja pravu poslasticu za sve fanove sastava METALLICA. Pošto je zbog visoke cene većini onemogućeno da ga kupi, preporučujemo vam da ga obavezno makar snimite na kasetu. Trajanje compact disca je 32 minuta.

Konstantin Polzović

IRON MAIDEN »No Prayer For The Dying« (EMI — »Jugoton«)

Numere: Tailgunner/Holy Smoke/No Prayer For The Dying/Public Enemy No. 1/Fates Warning/The Assasin/Run Silent Run Deep/Hooks In You/Bring Your Daughter To The Slaughter/Mother Russia

Produkcija: Martin Birch

Studio: Steve Harris'Barn on Rolling Stone Mobile

»No Prayer For The Dying« je urađena za sam bend posle nešto neoubičajnije duže pauze, prouzrokovane tako opravdanom potrebom za odmorom kao i odlaskom gitariste Adrian-a Smith-a, te zauzetošću vokalnog soliste Bruce Dickinson-a radom oko solo ploče i gle zanimljivosti — objavljivanjem knjige. »Osveženi« »Maiden« pojačani poznatim gitarskim tezgarošem Janic Gearsom, koji je uskočio kao zamena za Smith-a, objavili su album koji po kvalitetu nikako ne može doseći ni blizu vrhu kada je u pitanju vlastita diskografija. Pre bi se moglo tvrditi da je »No Prayer For The Dying« veoma obična »Maiden« ploča, slična izdanjima kao što su **»Piece Of Mind«**, ili prethodno najslabijem u toku dosadašnje karijere **»Seventh Son Of Seventh Son«.** Neinventivnost je i ovoga puta bila saveznik ovoj instituciji britanskog heavy metala, a dobra strana ovog izdanja, kao što je »osvežena« produkcija Martin Birch-a i njena znatno prisutnija modernizacija, gotovo da i nije proizvela željeni efekat. »No Prayer For The Dying« poseduje, istina, nekoliko zanimljivih momenata, kao što su numere: »The Assasin« ili »Mother Russia«, ali i znatno veću količinu **dosade, stereotipnosti i ponavljanja** u već videnom svetlu. »Maiden« su i ovim izdanjem potvrdili da su duže u kreativnoj krizi, i da je teško uskoro očekivati da bi se u bilo kakvoj varijanti mogli ponoviti sjajni albumi, kao što je **istoimeni debi**, ili treći **»The Number Of The Beast«.**

No, na koncertima, činjenica je, priča ima sasvim drugačiji izgled. Takvu vrstu reputacije bend još uvek čvrsto drži u svojim rukama.

B. Lokner

JUDAS PRIEST
»Painkiller«
(CBS — ZKP RTV Slovenija)

Numere: Painkiller/Hell Patrol/Al Guns Blazing/Leather Rebel/Metal Meltdown /Night Crawler/Beetwen The Hammer/The Anvil/A Touch Of Evil/Battle Hymn/One Shot At Glort

Producent: Chris Tsangarides i Judas Priest

Studio: Jasques Lousier Studio, Studfrankreich/Wisselord Studio Hilversum, Holland

»Judas Priest« su kompletne osamdesete proveli kao »institucija« heavy metala, gradeći tok vlastite karijere u (uglavnom) usponu, gde je kontinuitet samo veoma retko prekidan ponekim manje kvalitetnim izdanjem. »Priest«-ova radikalnost kasnih sedamdesetih postala je veoma isplatljiva tokom protekle dekade, a njihov uticaj na tada dolazeća imena bio je ogroman. Priest su ostali **moderan** bend u pravom smislu te reči, veoma inovativan kada su u pitanju aranžmanska rešenja unutar žanra u celini, i predvodnički kada je reč o gitarskim »egzibicijama« dvojice starosedelaca **K.K. Downing-a** i **Glenn Tipton-a.** A u teatralnost i »grandomanski egzibicionizam« njihovih koncertnih nastupa nedavno se mogao uveriti i, istina, manji broj domaćih poklonika.

»Painkiller« je u mnogim specijalizovanim HM magazinima proglašavan izdanjem meseca. Pojačan motiv da se bend još jednom dokaže sigurno je bio pouzrokovan i za po sastav nemilim događajem-optužbom i suđenjem za izazivanje suicidnih tendencija kod slušalaca (koji se u jednom primeru tragično okončao po konzumenta). Takva praksa kad su u pitanju rock i heavy metal bendovi postoji već duže vreme, i afera oko britanskog kvinteta prouzrokovala je duži i sigurno mučan, koliko i nepotreban proces. »Painkiller« nakon svega zvuči kao »sveže« izdanje, i mada slično nekolicini ranijih albuma, umnogome je priča za sebe. Po kvalitetu može se uporediti sa bestselerom »British Steel« ili »Screaming For Vengeance«. Produkcijski, aranžmanski gitarski i vokalno održava visoke standarde, tekstualno poseduje dozu, možda u pojedinim primerima crtu nepotrebnog »ekstremizma«, no, u celini, pokazuje da su »Priest« i dalje u formi. U domaće prodavnice uvezena je i jedna manja količina CD nosača zvuka ovog izdanja, te je tako izbor potpun. »Painkiller« je u kompletnom opusu ovog benda jedno od njihovih najboljih izdanja.

B. Lokner

DEATH ANGEL — »Fall From The Grace« (ROADRACER/ENIGMA RECORDS)

PRODUKCIJA: Edward Ka-Spel

nazivi pesama:
Evil Priest/Why Do You Do This/Mistress Of Pain/Road Mutants/Voracious Souls/ /Confused/Bored/Kill As One/Guitly Of Innocence/Shores Of Sin/Final Death

DEATH ANGEL potiču iz San Franciska i to dela grada koji se zove Bay Area. Samo po sebi ništa ne bi bilo čudno ako vam ne kažemo da je to pravo plodno tlo za thrash metal bendove. Odatle potiču TESTAMENT, LAAZ ROCKET, EXODUS, HEATHEN, Cliff Burton, MORDRED. . .

DEATH ANGEL su počeli da rade još 1983. i ostali su zapamćeni po tome što im je produkciju prvih demo-snimaka radio Kirk Hammet, a bubnjar im je tada imao 13 godina. Posle toga potpisuje ugovor sa »Roadrunner Records«. Za njih objavljuje prva dva albuma »Ultra — Violence« i »Frolic Through The Park«. Oba albuma imaju odličnu prođu i kod publike, i kod kritike, a bend konačno 1989. potpisuje ugovor sa velikom kompanijom »Geffen Records« za koje sledeće godine objavljuje LP »Act III« kojim su postigli zapažen komercijalni uspeh.

Album »Fall From The Grace« izašao je ove godine, a na njemu se nalazi šezdesetominutni koncertni zapis sa njihovog nastupa u Amsterdamu 9. jula 1988. Produkcija i kompletan tonski zapis prilično su loši, i na odličan bend kakav je DEATH ANGEL to i te kako baca negativnu senku. Ceo projekat je realizovan na insistiranje matične disko-kuće »Roadrunner Records« koja je htela da pošto-poto iskoristi sadašnju popularnost benda, puštajući na tržište stari materijal na koji je imala pravo objavljivanja. Na albumu se nalaze pesme iz starijeg perioda rada grupe, sa prva dva albuma. Izdvajamo odličnu verziju »Voracious Souls«, a veliku primedbu upućujemo, jer na snimcima nema njihove tada udarne stvari »Thrasher«. Sve u svemu, ovaj album ne bi trebalo svrstati u oficijalnu diskografiju benda, već na ovaj projekat treba gledati samo kao pokušaj »Roadrunner Records« kompanije da iz starog materijala izvuče nešto novca na račun sadašnje popularnosti grupe DEATH ANGEL.

Konstantin Polzović

[redacted]

OSVAJAČI
»Krv i Led«
(PGP RTB)

Numere: Pronađi me/Nikad više s tobom/Krv i led/Sad mi treba/Bledi ruž/Gde da pobegnem- /Jako srce udara/Jedna me devojka neće/Možda nebo zna
Producenti: Laza Ristovski i Vlada Negovanović
Studio: »LR« Beograd, leto 90

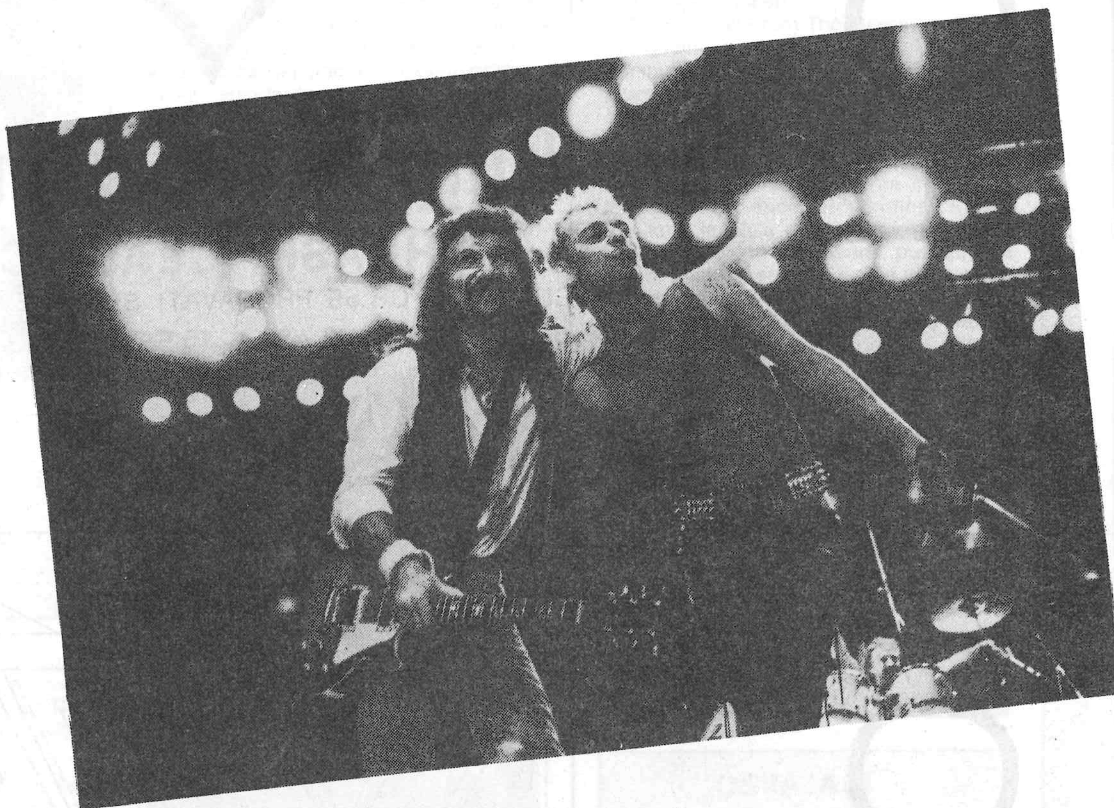
Za većinu posmatrača domaće produkcije »Osvajači« sigurno predstavljaju anonimno ime. Njihov debi-album, tiho najavljen bez gotovo ikakve medijske pažnje i propratne prisutnosti, mogao bi kod potencijalnih kupaca pobuditi sumnju da se ovaj sastav u ovkvom okruženju našao slučajno. Ali, situacija nije baš takva. Kragujevački sastav postoji već, moglo bi se reći, duži period, njega dobro poznaje lokalno i regionalno okruženje. Mnogo svirki, dosta tezgarenja i nemalo iskustvo, što se u dobroj meri oseća na albumu, rezultirali su jednim **solidnim mainstream izdanjem** na liniji **melodičnog hard rock-a** s **početka osamdesetih** odlično otpevanog, sigurno odsviranog i »pouzdano«, produciranog. »Osvajači« su tako bar što se ovog izdanja tiče potvrdili da su bolji »Kerber« nego što je onaj niški sastav u najboljim početnim trenucima svoje karijere bio. Laza Ristovski koji je tu pomogao studijski, aranžmanima i produkcijom, više je »ukrasnog« tipa, nego što njegova uloga ima zasluge za krajnju sliku o zvučnoj pozadini benda. Početni tiraž ovog albuma je prilično skroman, a koliko sam uspeo da primetim, u samom Beogradu ga gotovo i nema po prodavnicama. Da rezimiram: »Osvajači« nisu moderna varijanta hard i heavy benda, i njih ne treba posmatrati i tretirati kroz prizmu »internacionalnog« sastava. Njihov značaj može biti uglavnom ovdašnji — jugoslovenski. »Krv i led« u tom smislu ima prolaz, bez obira na stilsku demodiranost.

B. Lokner

METUZALEMI HARD ROCK-A

URIAH HEEP

Poznati engleski kvintet kojeg predvodi Mick Box, jedini »preživeli« član originalne postave, ove sezone proslavlja dvadeset prvu (21.) godinu postojanja, burne, ali i »strmoglave« karijere, koja i dalje ima svoj prepoznatljiv, kao i ne toliko tipičan tok. Avgusta prošle godine objavljeno je i jedno u nizu kompilacijskih izdanja naslovljeno »Still 'Eavy Still Proud«, koje ne toliko starijim, koliko mlađim generacijama otkriva deo nekadašnje magije, koju je bend na svojim prvim albumima posedovao u velikoj meri. Ovih dana na tržištu se pojavilo i novo oficijalno izdanje naslovljeno »Different World«. Prve ocene kritike nisu ni najmanje ohrabrujuće po bend, koji svoju priču započetu početkom sedamdesetih ni u snu ne namerava da prekine.

»Uriah Heep« danas kao ime novim generacijama, kao i fah fanaticima, ne znači ni približno kao što je to bio slučaj tokom prve polovine sedamdesetih. Nove horde metalaca i rokera imaju svoje aktuelne heroje i »bundžije«, koji im isporučuju potrebne količine rifova, strasti i drugih vidova zabave. Kao iskusni četrdesetogodišnjaci (u bendu ima starijih, ali i nešto mlađih »freakova«) i dalje održavaju veliki broj koncerata, uz kontinuitet izdatih diskografskih izdanja, kroz koje strpljivo grade svoje nove pozicije i pridobijaju novu publiku na savremenoj, može se reći prebukiranoj hard rock i heavy metal sceni. Kvintet, kojeg pored gitariste Box-a i bubnjara Lee Kerslake-a, čine stari prijatelj i česti povratnik — basista Trevor Boulder, kao i pevač Bernie Shaw i klavijaturista Phil Lanzon, zajedno ima objavljena poslednja tri izdanja: »Different World« (1991.), »Raging Silence« (1989.), izašao i u Helidonovoj licencnoj ponudi, i »Live In Moscow« (1988.). Mnogi od stranih recentnih kritičara, iako se zdušno razlikuju u ocenama poslednjih »Heep« izdanja, slažu se u jednom, a to je da »Heep« na koncertima sa Berni Šo-om kao vokalnim solistom, podsećaju u dobroj meri na stare dane. Gitarista Mik Box odlučno odbija ovakva poređenja, jer za njih je uistinu postojala potreba i ranije, ali dobrodušni brkajlija čiji se image nije mnogo promenio za ovih dvadeset godina, ima i te kako razloga za zadovoljstvo. »Heep« su već nekoliko puta bili otpisani, i samo su se čudom »vraćali«, svaki put imajući dovoljno snage da se uhvate u koštac sa novim imenima, pri tom ne menjajući osnovu svoje »lepršave« varijante melodičnog heavy rock-a, čiji naziv u potpunosti nikad nisu prihvatili. Naime, oni su uvek bili i ostali rock bend, u pravom i punom smislu i značenju te reči, koji je tu da u kontaktu s publikom podeli vibracije i pozitivnu energiju.

Povratak fantastičnom

Karijera »Heep«-a može se podeliti u četiri dela, odnosno na četiri faze. Tokom dvadesetogodišnje karijere nikada nisu bili miljenici kritike, može se čak reći da su prvih godina bili i te kako potcenjeni, te je iz tog perioda poznata izjava jednog američkog novinara, koji je gledavši ih na jednom koncertu izjavio. »Ako ova grupa uspe, ja ću se ubiti«. Nipodaštavanje kritike je trajalo dugo vremena, stvari su se donekle promenile tek osamdesetih godina, naglim porastom specijalizovanih hard rock i heavy metal magazina, uslovljenu relativizacijom pravca, no čak i na tom polju bilo je mnogih koji su rad benda i dalje ocenjivali sa podsmehom. U dobroj meri zasluge za takav stav koji su iznosili muzički novinari i dobar deo kritički okrenute javnosti, snosio je sam sastav, čiji veliki broj izdanja po kvalitetu nije zasluživao prelaznu ocenu. Ali, pođimo redom.

Na ideju Box-a i pevača »strahovitih« glasovnih mogućnosti i još neobuzdanijeg temperamenta David Byron-a, koji su jedno vreme radili zajedno u grupi »Stalkers«, u novoformirani sastav poziva se klavijaturista i gitarista sastava Toe Fat — Ken Hensley. Ova trojka činiće sve do četvrtog albuma okosnicu postave, jer ritam sekcija se često menjala. Ova prva faza koja je obuhvatala period od šest albuma: »Very 'Eavy, Very Umble« (1970.), »Salisbury« (1971.), »Look At Yorself« (1971.), »Demons And Wizards« (1972.), »Magacian's Birthday« (1972.), »Uriah Heep Live« (1973.), bila je ujedno i vreme najvećeg komercijalnog uspeha i euforične popularnosti, koja, istina, nije bila ista u svim delovima sveta. U prvo vreme potcenjeni od britanske publike, koja je svoju vernost pre poklanjala mnogo odlučnijim »Deep Purple«-u i »Black Sabbath«-u, sa druge strane uživali su neverovatnu podršku nemačkih i skandinavskih fanova, kojima se uskoro pridružio i veliki broj pristalica u Japanu. Uspeh »Heep«-a se ogledao u veoma jasnom receptu. Pesme su bile kombinacija teških rock stvari obojenih čudnom međuigrom Hensley-jevih širokih klavijaturnih pasaža i Box-ove gitare provučene kroz razne pedal efekte, koje su osnovu imale u Byron-ovim vokalnim egzibicijama, propuštanih kroz visoke registre. Byron-ov glas je do danas ostao jedan od najimpresivnijih u rock-u uopšte, a njegov način pevanja iako težak za kopiranje, ostaće osnova za nadgradnju dolazećih vokalnih snaga. U tom periodu »Heep« su napravili veliki broj »hitova«, kompozicija koja će se naći i na repertoaru svih sledećih postava: »Gypsy«, »Easy Livin«, »Look At Yorself«, »Bird Of Prey«. Kao pandam tvrđim stvarima, ostaće zabeležen i veliki broj balada, pre svih monumentalna »July Morning«, te prelepa »bajka od dva akorda« — »Lady In Black«, a tu još dolaze pomalo zaboravljena »The Park« i nešto brža »Sweet Lorraine«.

Uloge u »Heep«-u su bile jasno postavljene. Osamdeset posto kreativnog i za medije odgovornog dela benda činio je Ken Hensley. Hensley je pisao najveći broj kompozicija, na koncertima je često preuzimao lidersku i voditeljsku ulogu, a paralelno je snimao i solo ploče. Sa takvim stanjem, pokazaće se kasnije, sigurno se nije mogao složiti ostatak benda, ali česte svađe i neuredan život koji je vodila tadašnja postava, kao i nepostojanje jake ličnosti koja bi nešto promenila u ovako postavljenim odnosima, odlagale su stvari do daljnjega. »Heep« su bili oličenje benda koji je na svojoj koži osetio svu težinu nespremnosti da se nosi sa teškoćama koje su donosili zakoni show buisnis-a. Plaćena cena će biti zato velika. Basista Gari Thain, koji je bio sa bendom od četvrtog albuma, od ranije etabliran u muzičkim krugovima, nakon izbacivanja iz postave tokom 75., sledeće godine je nađen mrtav u svom stanu. Dijagnoza je bila — prekomerno uzimanje pilula. Sličnu sudbinu, nešto kasnije, doživeće i David Byron. Otpušten nakon jednog od neinventivnijih albuma »High And Mighty«, jedno vreme je vodio sopstveni bend »Rough Diamonds«, no, prst sudbine je i njega tragično zakačio.

Stalne svađe su nakon prvih, komercijalno najuspešnijih godina nastavljene, a kako to obično biva, i pad kreativnosti učinio je svoje. Ređali su se sasvim prosečni, ali i dalje kako-tako održivi albumi, koji su po kvalitetu pokušavali da nalikuju izdanjima izpočetnog perioda. Ali, i mit koji je i pored nepriznavanja velikog broja medijskih učesnika omalovažavan, u određenoj meri je ipak postojao. Ali, sve više i više je rasparčavan.

Hensley, koji je sve više gubio inspiraciju, ne priznajući poraz i činjenicu da vreme nije više na njihovoj strani, pokušava ponovo čestim promenama članstva da nešto izmeni.

Dolazak »estradnog« John Lawton-a, kao pevača (radio je sa grupama »Les Humpries Singers« i nemačkom hard rock postavom »Lucifer's Friend«), samo je ubrzao agoniju. »Heep« su možda i dalje pravili kako-tako dobre koncerte, mada je do otaljavanja posla neočekivano lako dolazilo. Jednom takvom neinventivnom nastupu prisustvovao sam u beogradskom »Pioniru« 1977. godine.

Sa Lawton-om su urađena tri katastrofalna studijska albuma (donekle se samo u pozitivnom smislu izdvajao »Firefly« iz 1977, mada je i njegov kvalitet vrlo sumnjiv, i ne izlazi iz malo boljeg proseka). Tačka na ovu avanturu stavljena je posthumno, mnogo kasnije — 1986. godine objavljen je dvostruki »live« set: »Live In Europe 1979.«.

Nakratko se pokušavalo sa poznatim heavy metal tezgarošem, pevačem John Sloman-om, i 1980. je urađen malo bolji, ali takođe kvalitetno samo prosečan album »Conquest«. Izgledalo je da je kraj neminovan, i definitivan raspad benda očigledan.

Glasni, uzbuđujući i ponosni

Napravljena je duža pauza, koja je pomogla realnijem sagledavanju evidentnih poraznih činjenica, i analizi jednog dužeg perioda koji, sem rasparčavanja ugleda i sijaset realizovanih tragi-komičnih albuma, uz česte svađe i netolerantnost unutar sopstvenih redova, nije doneo gotovo ništa pozitivno i ohrabrujuće.

Prvi se povukao Ken Hensley, u dotadašnjih deset godina neprikosnovena autorska, ali i autoritativna ličnost. Do kraja neće ostati sasvim razjašnjeno — da li se dobrovoljno povukao, ili je pak bio primoran da ode. Svejedno, Mik Box se odvažio, prikupio je sve snage, ali izuzetno iskusne nove snage: Šarmantnog ali i prekaljenog vuka, pevača Peter Goalby-a i klavijaturistu John Sinclair-a, tehnički rafiniranog, a aranžerski lucidnog. Uz sve to, hard rock i heavy metal se naročito u Britaniji ponovo aktualizovao dolaskom novog talasa, gde su se mnoge od novih snaga, često s neskrivenim simpatijama i pohvalama, osvrtali na put koji su »Uriah Heep«, davno među prvima prošli.

Come back je bio više no uspešan. »Abominog« je bio trijumfalno izdanje, do danas možda jedno od najboljih, koje su tokom čitave karijere »Heep« priredili. Naročito je mogla da raduje svežina i pozitivna energija, koja se osećala i na živim nastupima. Sledeći album »Head First« (1983.) donekle je bio preslikan »Abominog«, a treći koji je urađen u nizu dve godine kasnije »Equator« (1985.), na žalost, predstavljao je prilično razočaranje. Iako su se na neki način vratili, komercijalni efekat nije pokazivao nekadašnje rezultate. Čak ni približno. Nove generacije očigledno nisu imale dovoljno sluha, da »popuše« stare rock-ere, koje snaga i volja, istina, još nisu izdavali.

Ponovo je dolazilo nestabilno i nesigurno vreme, uslovljeno i nedovoljnom zainteresovanošću disko kuća, koje su na neki način već sahranjivale Box-a i drugove. Došlo je do duže pauze, iako se sa koncertima nije prekidalo. Promene su u karijeri »Heep«-a bile tako normalna stvar, no Lanzon i Shaw su se uklopili preko svih očekivanja. Shaw-ove glasovne mogućnosti su nalikovale Byron-ovim, tako da su se u repertoar mogle vratiti i neke stare numere koje prethodni pevači nisu mogli izvesti, npr. »Bird Of Prey«. Grandiozna turneja po Sovjetskom Savezu i realizovan živi album »Live In Moscow«, efektno su pospešili ponovno interesovanje za bend. Sledeći »Raging Silence« bio je na neki način odgovor na događanja u SSSR-u, koja su posredno vratila bend tako reći iz mrtvih, a novi pokušava da trasira pozicije u trenutno postavljenoj hijerarhiji rock, hard rock i heavy metal okruženja.

»Uriah Heep« koncertima i novim albumom »Different World« proslavljaju dvadeset prvu godinu postojanja. Dani stare slave še sigurno neće vratiti u nekadašnjoj meri, ali sam život i »rock'n'roll imaju svoju cenu. Kada se preko svega pređe, »Uriah Heep« sigurno imaju razloga za zadovoljstvo.

Branimir Lokner

Diskografija:

1. »Very 'Eavy, Very Umble« (1970.)
2. »Salisbury« (1971.)
3. Look At Yourself« (1971.)
4. »Demons And Wizards« (1972.)
5. »Magacian's Birthday« (1972.)
6. »Uriah Heep Live« (1973.)
7. »Sweet Freedom« (1973.)
8. »Wonderworld« (1974.)
9. »The Best Of« (1975.)
10. Return To Fantasy« (1975.)
11. »High And Mighty« (1976.)
12. »Firefly« (1977.)
13. »Innocent Victim« (1977.)
14. »Fallen Angel« (1978.)
15. »Conquest« (1980.)
16. »Abominog« (1982.)
17. »Head First« (1983.)
18. »Equator« (1985.)
19. »Live In Europe 1979.« (1986.)
20. »Live In Moscow« (1988.)
21. »Raging Silence« (1989.)
22. »Still 'Eavy, Still Proud« (1990.)
23. »Different World« (1991.)

RECENZIJE AUDIO

Recenzije video kaseta

SABBAT — The End Of Beggining 55 min.
CORONER — No More Colors Tour 60 min.
TANKARD — Open All Night 65 min.
KREATOR — Extreme Aggression Tour 80 min.
THRASHING EAST — SABBAT, CORONER, TANKARD, KREATOR, intervjui, live, backstage 80 min.

(sve kasete su Hi-Fi stereo, a izdavač svih je FOTODISC VIDEO) spiskovi pesama redosledom kojim se nalaze na video-kasetama:

SABBAT — The End Of Beggining:
Clerical Conspiracy/Hosanna In Excelsis/Do Dark Horses Dream Of Nightmares-/Behind The Crooked Cross/I for An Eye/Best Of Enemies/For Those Who Died/A Cautionary Tale

CORONER — No More Colors Tour:
Shadow Of A Lost Dream-/Die By My Hand/No Need To Be Human/Read My Scars/Voyage To Eternity-/Absorbed/Masked Jackal-/D.O.A./Sudden Fall/Reborn Through Hate/Purple Haze/Last Entertainment

TANKARD — Open All Night:
Morning After/Commandements/Allien/Open All Night/Maniac Forecs/Dont Panic/666 Packs/Shitfaced-/Space Beer/Zombie Attack/Alcohol/Chemical Invasion/Empty Tankard

KREATOR — Extreme Aggression Tour:
Some Pain Will Last/Extreme Aggression/Under The Guilotinne/Toxic Trace/Bringer Of Torture/Pleasure To Kill/Flag Of Hate/Terrible Certainty/Riot Of Violence-/Love Us Or Hate Us/Behind The Mirror/Betrayer-/Awakening Of The Gods-/Tormentor

---

Thrash metal kao muzički pravac koji postoji nekih šest—sedam godina tek je u poslednje dve godine ozbiljnije medijski eksploatisan. To je jedan od razloga što trenutno na svetskom tržištu nema baš preterano mnogo thrash/speed video-izdanja. Jedna od retkih izdavačkih kompanija koja je akcenat svog rada stavila baš na to je englesko/nemačka firma FOTODISC VIDEO. Pored već nabrojenih oni su objavili i video-kasete grupama NUCLEAR ASSAULT, DARK ANGEL, CANDLEMASS, RUNNING WILD, VENOM, CELTIC FROST, NAPALM DEATH, a takođe su objavili i dve thrash metal video-kompilacije DOOMSDAY NEWS 1 i 2.

Razlog zbog kojeg smo se za prvi broj odlučili baš za ove recenzije leži u tome što su svi izvođači (SABBAT, CORONER, TANKARD i KREATOR) zajedno nastupali na prošlogodišnjem THRASH THE WALL festivalu koji se održavao u Istočnom Berlinu, nedugo posle rušenja čuvenog Zida. Znači, kompletan materijal sa ovih pet video-kaseta potiče sa tog koncerta. Koncert je održan pre godinu dana, maja 1990, i to je bio prvi takav festival u (tada još) Istočnoj Nemačkoj.

Relativno na brzinu organizovan i slabo reklamiran koncert prve lige evropskog thrash metala za veoma kratko vreme je izazvao izuzetno interesovanje, tako da su sve karte (kapacitet sale 5000 mesta) odmah rasprodate. Koncert je organizovala nemačka kompanija NOISE koja se isključivo bavi objavljivanjem svih vrsta heavy metal ploča, kaseta, CD-ova i video-kaseta. Inače, svi bendovi koji su nastupali svoja izdanja realizuju za njih.

Kao prvi sastav nastupali su SABBAT. Na video-kaseti se nalazi njihov kompletan nastup na kome su u totalno svom fazonu otprašili standardni set sastavljen od najboljih stvari sa njihova prva dva albuma »Hystory Of Time To come« i »Dreamweaver«. Zvuk je solidan, mada možda iapk lošiji od drugih grupa koje su nastupale te večeri. Razlog je verovatno to što su SABBAT ipak samo predgrupa. Zamerka je i ta što je rasveta dosta neusklađeno radila, što je i jedan od razloga za veoma hladan prijem publike koja, prema mom mišljenju, nije baš ni najbolje bila upoznata sa samom muzikom SABBAT. Sve u svemu, za prave thrash metal fanove ovo će biti prava poslastica, navedene zamerke neće im ni najmanje smetati. Članovi sastava SABBAT: Martin Walkyier-vocal, Andy Sneap-solo gitara, Neil Watson-ritam gitara, Frazer Craske-bas, Simon Negus-bubnjevi. (Napomena: Ovih dana SABBAT su nešto izmenili postavu, o tome i o novom albumu čitajte u rubrici »VESTI«).

Pravi, tipični predstavnici najortodoksnijeg death metal pravca su Švajcarci CORONER. Sa trećim albumom »No More Colors« su konačno postigli znatniji komercijalniji uspeh. Istoimeni video im je još jedan plus u radu. Odličan zvuk, odgovarajuća rasveta, najbolji izbor stvari, ali. . . Pažljivim pregledavanjem pojedinih kadrova može se lako uočiti da glavni vokal nije baš najbolje sinhronizovan sa otvaranjem usta pevača, što će reći da je jasno da je vokal snimljen ne na koncertu, nego posebno, u nekom studiju, a kasnije montiran uz muzičku podlogu na sliku. No, to nije ništa ni novo, ni čudno, s obzirom da se najveći deo muzičkih live video koncerata danas baš tako radi. Bez obzira na to, CORONER video-kaseta je sasvim solidan projekt, takođe veoma interesantan za sve ljubitelje ove vrste muzike. Zanimljivo je njihovo izvođenje Hendrixove klasike »Purple Haze« (studijsku verziju ove stvari inače možete naći kao bonus pesmu na CD izdanju »Punishment For Decadence« albuma) CORONER članovi: Tommy T. Baron — gitara, Ron Royce — bas i vokal, Marquis Marky — bubnjevi, prateći vokal.

TANKARD — »Open All Night« — Iznenađujuće dobri uživo, TANKARD su prvi ozbiljnije podigli publiku. Čak i oni fanovi koji baš ne gotive ovaj bend, posle gledanja i glasnog slušanja ove kasete moraće promeniti mišljenje. TANKARD je tipičan BEERDRINKERS sastav čija se koncepcija i osnovna tema tekstova bazira na pivu i alkoholizmu, te su sa takvim imidžom vrlo brzo stekli simpatije velikog dela publike. Retrospektivno su nam predstavili njihov kompletan opus, ne izostavljajući pesme ni iz jednog dela svoje karijere. Odličan zvuk, dobar scenski nastup, još jedno video-izdanje koje bi svaki prosečan thrash metal fan trebao da ima. TANKARD postava: Gerre — vokal, Frank — bas, Axel — gitara, Andy — gitara i Arnulf — bubnjevi.

Kao glavne zvezde večeri nastupili su KREATOR, trenutno najbolji evropski thrash metal sastav. Ovim koncertom oni su završili »Extreme Aggression« turneju. Takođe, ovo je bio jedan od prvih nastupa u tada novoj postavi sa bivšim gitaristom grupe SODOM, Frank Blackfire-om. Veoma kvalitetna, ubojita svirka, zvuk koji ruši sve pred sobom, odličan scenski nastup i još dosta dobar izbor pesama, čine sve da ova kaseta bude ubedljivo najinteresantnije dosadašnje izdanje u FOTODISC produkciji. KREATOR su i kod nas dosta popularni, a ovu video-kasetu preporučujemo svima koji imalo slušaju ovu vrstu metala. KREATOR postava: Mille — gitara i vokal, Ventor — bubnjevi, Frank — gitara, Rob — bas.

Došli smo i do pete video-kasete iz ove serije, izdanja pod nazivom »Thrash The East«. Sadržaj materijala je veoma specifičan i dosta interesantan prvenstveno zato što se bavi svim stvarima koje su se dešavale »iza kulisa« cele manifestacije. Tu su posebni intervjui sa svim bendovima, interesantnijim live događanjima na bini. Na kaseti se nalaze i dokumentarni zapisi sa snimanja TANKARD spota »Space Beer« koji se dosta često »vrti« na MTV-u. Zanimljivi su i intervjui sa Buffom — menadžerom TANKARD i čuvenim novinarom METAL HAMMER, kao i sa Boggi Kopecom, nemačkim menadžerom i vlasnikom agencije DRAKKAR PROMOTION koja zastupa bendove KREATOR, SODOM, RUNNING, WILD, RAGE, CORONER, SABBAT, GAMMA RAY, i još dosta afirmisanih evropskih sastava. Oni koji vole ovakvu vrstu kaseta sigurno će se odlučiti da je imaju, a one pristalice ovih grupa koji baš ne vole mnogo priče, odlučiće se za neku od prethodno recenziranih.

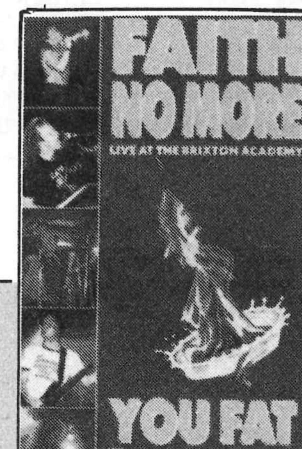
Sve kasete u FOTODISC izdanju su veoma kvalitetne, odličnog zapisa slike i stereo tona. U sledećim brojevima našeg magazina opet ćemo vam predstaviti neka od njihovih izdanja.

Konstantin Polzović

FAITH NO MORE — »You Fat Bastards« (Slash-London)

Posle više godina rada u »ilegali« FAITH NO MORE izlaze pred oči (i uši) svojim fanovima prvo odličnim albumom »The Real Thing«, a zatim i video-kasetom »You Fat Bastards«. To prvo njihovo video-izdanje je u stvari svedočanstvo o tome šta se dešava na jednom koncertu grupe FAITH NO MORE. Promenom pevača i dovođenjem Michail Patton-a za mikrofon, kao i klavijaturiste (Roddy Bottom-a) za punopravnog člana benda, F.N.M. pogađaju pravu stvar u pravo mesto i postaju interesantni širem krugu ljudi. Koncert sa videa snimljen je 28. aprila 1990. godine u »The Brixton Academy«. Te subote mnogi su se uverili u tačnost priče o otkačenom Michail Patton-u. Michail, sem što (neobično) dobro peva, na svojstven način i animira publiku. FAITH NO MORE uživo korektno obavljaju svoj posao, ali se na snimku primećuje da su neke deonice nasnimavane (posebno klavijature). Ovu svoju prvu video-prezentanciju iskoristili su da pored stvari sa nove ploče lansiraju ponešto sa prethodnih izdanja. Tako je kao hit isplivala »We Care A Lot« pesma sa prethodne ploče »Introduce Your Self«. Interesantno je da se u pomenutoj »We Care A Lot« čuju i taktovi »The Right Stuff« hita »New Kids On The Block«, a u »Epic« provom singlu sa LP »The Real Thing« deo pesme »Pump Up The Jam« »Tehnotronic«. Na video-snimku su i svi potonji singlovi »From Out Of Nowhere« i »Folling To Pieces«, kao i obrada BLACK SABBATH klasika »War Pigs« koji se uz pesmu »Edge Of The World« nalazi i na CD-u »The Real Thing« kao bonus trake. Posle pregledavanja »You Fat . . .«-videa jednostavno ostaje utisak da ste tih sat vremena (koliko traje) utrošili na pravi način. Jer, kad ih već ne možemo videti na »živom« nastupu, FAITH NO MORE su dobri u svakom, pa i video-izdanju.

Goran Nikolov

Cinderella

»Cinderella« - Tales From The Gypsy Road« (PolyGram Music Video«, 1990.)

Kao i pethodno video-ostvarenje »Night Songs«, i ovu video-kasetu »Cinderella«, odnosno »PolyGram« izbacuje na tržište (koji mesec) pre nove studijske ploče, u ovom slučaju pre »Heartbreak Station«. Možda malo neobično, ali valjda oni znaju šta rade, po toj logici video-kasetu sa materijalom sa »Stanice« treba očekivati za dve godine, što je dovoljna vremenska distanca za novu ploču. »Tales From The Gypsy Road« je kao što i sami pretpostavljate, vezan za prošlu »Cinderella«-inu ploču »Long Cold Winter« i turneju pod istim nazivom. Materijal koji je korišćen za ovih šezdesetak minuta trake sniman je na turneji koja je trajala 14 meseci sa ukupno 254 nastupa. Završena je oktobra 1989, a posle brojnih nastupa u malim klubovima, posle truneja gde su nastupali kao-redgrupa Bon Jovi, David Lee Roth, »Judas Priest«, AC/DC i nastupa u Moskvi, prvi put su imali samostalnu turneju. Snimci živog nastupa koji su korišćeni na »Tales . . .« videu upravo su napravljeni u »Shoreline Ampitheatre« u San Francisku na samostalnom koncertu. Pored live snimaka nekoliko pesama (»Gypsy Road«, »Second Wind«, »Shake Me« i obrade »Sweet Home Alabama«), video sadrži i sva četiri snimljena spota hitova skinutih sa ploče »Long Cold Winter«. Sigurno ste neke i gledali, to su spotovi pesama »Gypsy Road«, »Don't Know What You Got« (»Till It's Gone«), »The Last Mile«, i »Coming Home« (po meni najbolji spot koji je urađen za »Cinderell«-u). I-to nije sve. Za fanov »Cinderell«-e interesantni su snimci intervjua sa članovima benda, kao i šetnja sa istima kroz poznate i nepoznate američke klubove. Tu su mesta poput kluba »Galaxy« koji je, u stvari, mesto gde su Tom Keifer i kompanija pre tri godine vežbali, a i prvi put svirali pod imenom »Cinderella«. Zatim klub »Empire«, koji je za njih jako važan jer ih je tu, na delu, prvi put video Jon Bon Jovi od koga je sve počelo — nadam se da tu priču znate. Sve u svemu, za one koji vole »Cinderella«-u i način njihove svirke ovo video-svedočenje bi im dobro došlo jer se ima šta naučiti. Sam video nije ništa nevideno dosad, napravljen je po proverenim klišeima, tu je red priče, red spotova, pa red snimaka uživo. Ništa novo, ali prema rečima članova benda, »na kaseti je sve što znamo — slika, reči, muzika«.

Goran Nikolov

TOP LISTE

METAL HAMMER (Nemačka)

1. AC/DC — The Razors Edge
2. IRON MAIDEN — No Prayer For The Dying
3. JUDAS PRIEST — Painkiller
4. BLACK SABBATH — Tyr
5. DIO — Lock Up The Wolves
6. DEEP PURPLE — Slaves and Masters
7. QUEENSRYCHE — Empire
8. RAINBOW — Live
9. DORO — Doro
10. FAITH NO MORE — The Real Thing
11. SODOM — Better Of Dead
12. ANNIHILATOR — Never, Neverland
13. SLAYER — Seasons In The Abyss
14. LED ZEPPELIN — Remasters
15. CINDERELLA — Heartbreak Station
16. AXXIS — Axxis II
17. LYNCH MOB — Wicked Sensation
18. MEGADETH — Rust In Peace
19. SAXON — Solid Ball Of Rock
20. ALICE COOPER — Trash

Najprodavaniji COMPACT DISCOVI

(Nemačka — mart/april 91.)

1. MOTORHEAD — 1916
2. SAXON — Solid Ball Of Rock
3. AC/DC — The Razors Edge
4. D. L. ROTH — A Little Aint Enough
5. CINDERELLA — Heartbreak Station
6. DARK ANGEL — Time Does Not Heal
7. EXTREME — Pornografitti
8. SLAUGHTER — Stick It To Ya
9. TESLA — Five Man Acoustic Jam
10. FAITH NO MORE — Live

ROCK HARD MAGAZIN (Nemačka)

1. MEGADETH — Rust In Peace
2. KREATOR — Coma Of Souls
3. SLAYER — Seasons In The Abyss
4. OBITUARY — Cause Of Death
5. JUDAS PRIEST — Painkiller
6. SODOM — Better Of Dead
7. SLAYER — Reign In Blood
8. SEPULTURA — Beneath The Remains
9. DANZIG — Lucifuge
10. TANKARD — Meaning Of Life

METAL HAMMER (Engleska)

1. CYCLE SLUTS FROM HELL — Cycle Sluts From Hell
2. HELLOWEEN — Pink Bubble Go Ape
3. METAL MONKEY MACHINE — Thrashin The Funk
4. BAD BRAINS — Rock For Light
5. CHEAP AND NASTY — Beautiful Desaster
6. MIND FUNK — Mind Funk
7. TAD — 8 Way Santa
8. THIN LIZZY — Dedication
9. GRINDCHRUSHER — Ultimate Earache
10. DIVINYLS — Divinyls

HARD, HEAVY SPECIAL SHOW

(Radio Novi Sad, ponedeljkom od 13 — 14 sati)

1. PANTERA — Cowboys From Hell
2. SEPULTURA — Arise
3. WARRANT — Cherry Pie
4. DAVID LEE ROTH — A Little Aint Enough
5. QUEENSRYCHE — Empire
6. MOTORHEAD — 1916
7. JUDAS PRIEST — Painkiller

8. MEGADETH — Rust In Peace
9. SLAYER — Seasons In The Abyss
10. WINGER — In The Heart Of Young

HARD METAL TOP

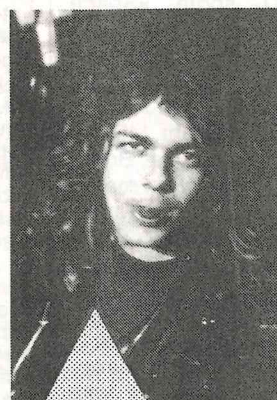
(izbor Aleksandar Polzović)

1. SLAYER — Seasons In The Abyss
2. PANTERA — Cowboys From Hell
3. SEPULTURA — Arise
4. SODOM — Better Of Dead
5. ANNATHEMA — Empire Of Noise

Molimo čitaoce da nam se javljaju sa predlozima i glasovima na osnovu čega ćemo formirati top-listu čitalaca HARD METAL magazina. U kombinaciji ulaze bukvalno SVA izdanja koja mislite da su aktuelna. U svakom broju nagrađivaćemo po jednu najsrećniju top-listu koju izvučemo u ovoj nagradnoj igri. Vaša top-lista treba da sadrži 20 predloga. Rok za primanje vaših glasova za drugi broj je 19. maj 1991.

HARD METAL TOP

(gost muzičar — Francuz (ANNATHEMA)

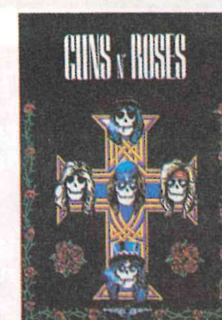
1. SLAYER — Reign In Blood
2. TESTAMENT — Practice What You Preach
3. DEATH ANGEL — Act III
4. SODOM — Agent Orange
5. SEPULTURA — Benath The Remains

TOP LISTE

POSTER — ZASTAVE

PZ 1

PZ 2

PZ 3

PZ 4

PZ 5

PZ 6

PZ 7

PZ 8

PZ 9

PZ 10

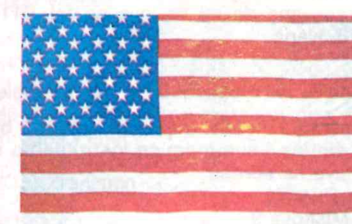
PZ 11

PZ 12

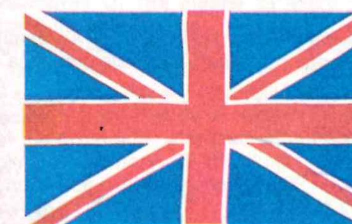
PZ 13

PZ 14

PZ 15

PZ 16

PZ 17

PZ 18

PZ 19

PZ 20

Nudi se **bubnjar Dragec** (17). Ljubitelj »Judaas Priest«, »Iron Maiden«, »Metallica«, »Whitesnake« i Dio. Želi svirati poput njih sa grupom (po mogućnosti iz Zagreba). Ako ima zainteresiranih, adresa je:
Dragomir Cigrovski
Domitrova 109
41270 Dugo Selo
tel. 041 — 750-628

Pružamo Vam mogućnost da oglašavate u našem magazinu. Cene malih oglasa: Oglasi za kontakte, - traženje muzičara, razmena i prodaja polovnih ploča i berza drugih heavy metal artikala — do 20 reči 250 dinara, svaka reč preko toga 20 dinara. Za presnimavanje ploča, CD-ova i video kaseta cena oglasa se formira na osnovu broja reči i to jedna reč — 40 dinara. Kataloška prodaja ploča, kaseta, CD-ova, majica, prstenja i ostalih rekvizita se takođe posebno obračunava. Oglas do 20 reči košta 500 dinara a svaka reč preko 50 dinara.

Mali oglas uplaćujete tako što iznos koji ste izračunali da treba da platite pošaljete poštanskom uputnicom na adresu redakcije a tekst oglasa sa kopijom uplatnice pošaljete preporučeno takođe na istu adresu. Rok za prispeće oglasa za drugi broj je 19. maj 1991.

METALOGLASI

Molio bih sve one u Jugi koji slušaju BATHORY da mi se jave. Adresa:
Mikica Marić
Partenon 3/III
11420 Smederevska Palanka

★ ★ ★

Neka mi pišu metalci i metalke širom zemlje!
W. Tanja Rose
Rtanjska 10/3
18000 Niš

★ ★ ★

Želela bih da osnujem **HM bend**, pa molim sve zainteresovane da mi se jave na tel. 011 — 538-176, Ivana.

★ ★ ★

Sve metalke i metalci koji sviraju **gitare, bubnjeve, sintiće** i sve moguće instrumente nek mi se jave na adresu:
Blanka Đuračić
Kuče, Miškova 9
41410 Velika Gorica

★ ★ ★

Obožavam »Guns N'Roses« i »Aerosmith«! Tko se hoće dopisivati, nek šalje pisma na ovu adresu
Zorana Kostović
Pod Kosom 30
58000 Split

★ ★ ★

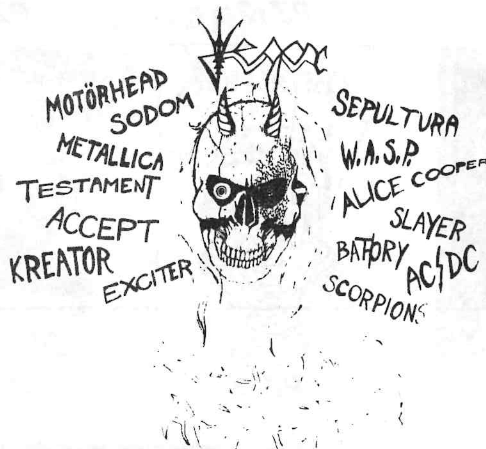
Svi vi koji ste mi pisali i tražili odgovor, a **zaboravili** da stavite svoju adresu, javite mi se ponovo na adresu »HARD METAL«-a. **Voli vas Jadranka**

★ ★ ★

Zovem se Marina, imam 17 godina, obožavam »Guns N'Roses« i željela bih se dopisivati sa metalcima. Adresa:
Marina Alujević
Blatine 29/XIII
58000 Split

★ ★ ★

Zovem se Ilija i imam 16 godina. Želeo bih da se dopisujem sa svim metalcima iz Juge. Adresa:
Ilija Funčić
Kneza Lazara D5 1/1
38000 Priština

★ ★ ★

Oni koji vole metal i dopisivanje neka se jave na adresu:
Amer Hasikić
V.P. 9855/9
78002 Banja Luka
Amer, ako si se »skin'o« s vojske, javi nam kućnu adresu!
Uredništvo

★ ★ ★

Imam 13 godina i želim se dopisivati sa metalkama i metalcima iz cijele Juge **(starost nije važna!).** Moja adresa je:
Monika Manga
Kranjčevićeva 5
52000 Pula

★ ★ ★

Ja i moja prijateljica želimo skupiti **bend,** pa su nam potrebni **mladići** od 15 do 21 godine, koji žele puštati kosu, biti loši momci dobrog rock'n'roll-a i u društvu otkačenih klinki! Nije važno odakle se javljaju, samo nek se jave na adresu:
Nada Jukić
Vesela 23
55310 Pleternica
tel. 055 — 50-564

★ ★ ★

Volio bih se dopisivati s metalcima ge. **Mrzim:** »Guns N'Roses«, »Mö »Skid Row«, a **obožavam:** »Iro »Metallicu«, »Running Wild« i »Exo sa:
Benjamin Ćorhasanović
JNA 93
76270 Orašje

★ ★ ★

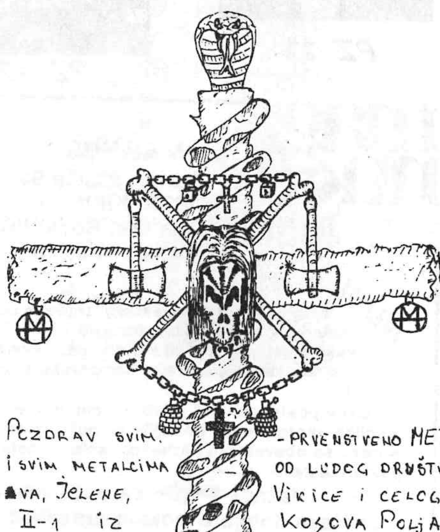
Želim se dopisivati sa metalcima i metalkama iz cijele Juge. Adresa:
Sandra Željković
Džemala Bijedića 18
78000 Banja Luka

★ ★ ★

Želeli bismo da se dopisujemo sa dečacima i devojčicama iz cele Jugoslavije. Imamo po 14 godina i treniramo karate i body building. Volimo HM i **punk** muziku. Adresa:
Atila i Albert Letonai
Feješ Klara 82
23300 Kikinda
tel. 023 — 531-891

★ ★ ★

Željela bih da mi se javi tip koji je pisao »HM Čau« br. 2, pod »imenom« **SLASH.** Njegovo pismo je objavljeno na šestoj strani, u donjem desnom kutu. Djeluje vrlo tajanstveno i **sexy,** baš kao i Slash!
Molim ga da mi se javi na adresu:
Nataša Milisavić
Vodovodna 4/3
51000 Rijeka
tel. 051 — 32-452

3. DEATH ANGEL — Act III
4. SODOM — Agent Orange
5. SEPULTURA — Benath The Remains

LISTE

★ ★ ★

Mi smo jedna mlada grupa iz Banje Luke, ali nam treba jedan **ritam gitarista** od 10 do 15 godina. Zainteresovani neka se jave na adresu:
Tanja Oljača
Vilsonova 7
78000 Banja Luka
tel. 078 — 67-820

★ ★ ★

Imamo 15 godina i želimo da osnujemo grupu, pa pozivamo **ženske** do 17 godina koje su zainteresovane za rock'n'roll da nam se jave na sledeće telefone:
023 — 63-351 (Maja)
023 — 38-077 (Tamara)

★ ★ ★

Zamolio bih one koji imaju ili mogu da mi nabave albume: Slayer — »Show No Mercy«, Deathrow — »Raging Steel«, Living Colour — »Vivid« i Voivod — »Killing Technology« da mi pišu na adresu:
Branislav Delić
Bačka 94
23000 Zrenjanin
Takođe mi trebaju naslovi **svih** albuma Voivod-a i Tankard-a. Imam dosta **postera,** pa kome šta treba — nek' se javi!

★ ★ ★

U disku u Solarisu, **11. septembra 90.** bio je jedan heavy metalac sa još dva prijatelja. Boravio je u hotelu »Ivan«, a ja u »Andriji«. Bila sam obučena u crnu majicu i crnu, mini strečsuknju. U društvu sam najčešće bila sa jednom plavušom. Ako se u ovom pismu još nisi prepoznao, reći ću i to da sam te počupala za kosu i da si stalno gledao u mene (videla sam dobro!) Ako si ovo pročitao, javi mi se na adresu:
Slađana Nikolić
Preradovićeva 23
56230 Vukovar

★ ★ ★

Nudi se **bubnjar Dragec** (17). Ljubitelj »Judas Priest«, »Iron Maiden«, »Metallica«, »Whitesnake« i Dio. Želi svirati poput njih sa grupom (po mogućnosti iz Zagreba). Ako ima zainteresiranih, adresa je:
Dragomir Cigrovski
Domitrova 109
41270 Dugo Selo
tel. 041 — 750-628

★ ★ ★

Zovem se Anita, imam 16 godina i željela bih se dopisivati sa metalcima širom Jugoslavije. Obožavam »Mötley Crüe«, »Skid Row«, »Guns N'Roses«, »Metallicu« i »Vixen«. Odgovaram na sva pisma! Adresa:
Anita Vidak
Nikole Miljanića 1
43000 Bjelovar

★ ★ ★

Želele bi da se dopisujemo sa metalkama i metalcima (prednost ortacima sa **dugačkom kosom!)** širom Juge. Obadve padamo na postere »Skid Row«, »Guns N'Roses«, Alice Cooper, »Testament«, »Slayer« i sl. Pišite!
Jelena Ninić
Narodnih Heroja 29/3
11070 Novi Beograd

Zorana Ivezić
Bulevar AVNOJ-a 120/36
11070 Novi Beograd

★ ★ ★

Zovem se Lahorka i slušam najviše speed, pa thrash i heavy. Obožavam »Metallicu«, »Overkill«, »Testament« i »Megadeth«. Pošto se obožavam dopisivat s metalcima širom Juge, nek mi se jave na adresu:
Lahorka Pavković
Končareva 15
44000 Sisak

★ ★ ★

Metalci, pišite nam! Adresa:
Marko Van Basten
Manestri 17b
51265 Dramalj

★ ★ ★

Zovem se Vasko, imam 14 godina i obožavalac sam heavy metala. Želio bih se dopisivati sa metalcima iz cijele Jugoslavije. Adresa:
Vasko Karakaš
Novo Naselje 5
78000 Banja Luka

★ ★ ★

Želele bismo da osnujemo **ženski heavy metal bend.** Devojke ne moraju da imaju završenu muzičku školu, ali moraju da budu **lepe, agresivne** i **otkačene** klinke. Metalke koje su zainteresovane neka se jave na tel. 023 — 894-024 Kristini ili Doriji, a može i na adresu:
Kristina Kiš i Dorija Đarmati
Petefi Šandora 38
23202 Mihajlovo

★ ★ ★

Odgovaram svakome, a pogotovo metalkama. Moja adresa je:
Goran Todorović
Jakova Nenadovića 174
14000 Valjevo

★ ★ ★

Želela bih da se dopisujem sa svima onima koji vole i cene heavy metal muziku. Adresa:
Gordana Feher
B. Veljka Vlahovća 47/44
23000 Zrenjanin

★ ★ ★

Menjam original englesku ploču **»Exodus« — »Pleasures Of The Flesh«** za jendu ploču ili kasetu sa ovog spiska:
»Anthrax« »Among The Living«, »Acid Reign« »Obnoxious« i »Fear«, »Voivod« »Rrroooaaarrr« i »Nothing Face«, »Overkill« The Years Of Decay«, »D.R.I.« »4 Of A Kind« i »Thrash Zone«, »Forbidden« »Twisted Into Form«, bilo koja od »Bathory« ili bilo koja od »Suicidal Tendencies«. Javiti se na tel. 022 — 257-063, Novica

★ ★ ★

Slušam »Slayer«, »Metallicu«, »W.A.S.P.«, »Motörhead« i »Skid Row«. Pišite mi na adresu:
Renata Blagojević
Stevana Bulaića 42
78000 Banja Luka

NASTAVAK SA STRANE 26—27.

BOBBY DALL

Misteriozan. Poverljiv. Intenzivan. Ima običaj da lomi svoje bas gitare na koncertima kada je depresivan ili jako dobro raspoložen. Rođen **2. novembra 1964.** na **Floridi.** Prethodna zanimanja: stolar, kuvar, vadilac školjki i rakova za potrebe ribljih restorana. Poznat po tome što nestaje između dva **»Poison«** koncerta i vraća se u minut do ponoć, što **Brett-a** dovodi do ludila. Jednom prilikom samo zahvaljujući prevozu fanova nije zakasnio na koncert u **New Yorku,** nakon kojeg se odužio svojim saputnicama tako što je zakupio **»Cat Club«** i izigravao DJ-a ispunjavajući im muzičke želje cele noći.

Omiljeni bendovi: **»Rolling Stones«** i **Aerosmith«.** Još uvek živi na **Floridi** jer »tu sam se rodio i tu pripadam! Ni na jednom drugom mestu na svetu ne bih mogao da držim **aligatora** u dvorištu umesto psa!« (smeh) Vozi crni **»harley davidson«** i obožava da nosi šešire i marame na glavi.

Srećno je oženjen, ali priznaje da mu **vernost** i nije baš »jača strana«.

Photo: Branislav Rašić

RIKKI ROCKETT

Divalj. Nezaustavljiv. Večito nasmejan. Osoba koja »udara predmete i živi od toga. Nije li to znak agresivne ličnosti?« (smeh). Rođen **8. avgusta 196. . .** u **Mechanicsburg-u, Pennsylvania.** Prethodna zanimanja: perač sudova, frizer, spasilac na plažama, bolničar. Hobi: vožnja skateboard-a i motora. Omiljeni bendovi: **»The Beatles«, »Aerosmith«, »Elvis Presley** i **James Brown.**

Živi u **Los Angeles-u** i vozi šta stigne. Obožava **horror** filmove, pa je jednu sobu u svojoj kući nazvao **»Pakao«** i opremio je detaljima iz poznatih horror filmova. Najčešće šiša i šminka sve članove »Poison-a«.

Nedavno je zajedno sa prijateljem John A. Grigley-om otvorio »antimodnu« kompaniju koja dizajnira i proizvodi provokativnu i neobičnu odeću i obuću, baziranu na postmodernim i neoprimitivnim elementima. Firma se zove **»Old Ghosts Designs«** i već se proslavila u Kaliforniji majicama sa natpisima »Sprijatelji se s ljudima na holivudski način. . . Po. . .i ih!« i »Mrtvaci su uvek cool!«.

Poznat po tome što menja boju kose u zavisnosti od raspoloženja. Idealan sagovornik (pogotovo novinarima), organizator žurki i ljubimac svoje brojne familije.

Jadranka Janković

Photo: Branislav Rašić

DEMO RUBRIKA

PARRICIDE — »Buried Alive«

PARRICIDE nam dolaze iz Tuzle. Bend je osnovan sredinom prošle godine i koliko je meni poznato, nisu baš često nastupali.

Ovaj DEATHRASH sastav sačinjavaju: Medoje — vokal, gitara, Adnan — bas, Goran — bubnjevi i Džemo — druga gitara. Prosek godina im je 18 i svi su pod velikim uticajem grupa SEPULTURA, DEATH, KREATOR.

Demo-kaseta im sadrži tri pesme — »Spiritual Anguish«, »Against The Reality« i »Buried Alive« (naslovna stvar). Tekstovi su im, normalno, na engleskom, tema su morbidno-pesimističke, a sama muzika se bazira na korenima njihovih uzora. Žestoki thrash metal, u svojim okvirima solidno odsvirano. Mala zamerka se upućuje na korišćenje ritam mašine umesto »živog« bubnja, ali s obzirom da su ovo prvi koraci, vremena za usavršavanje biće dosta. Materijal je snimljen početkom 1991, u beogradskom »Academy« studiju. Produciju je radio Di Gezza, čovek koji je producirao i beogradski sastav BLOODBATH. PARRICIDE generalno gledano dosta podsećaju po boji zvuka i toj gruboj produkciji na svoje beogradske kolege BLOODBATH koji su im i dosta pomogli oko realizacije celog projekta.

Grupa formata kakvog je PARRICIDE svakako ima perspektive, ali uz još mnogo rada i malih klupskih svirki potrebno je da steknu neophodno iskustvo, koje će im neosporno puno pomoći oko dalje afirmacije. Evo i njihove kontakt adrese na koju možete poručiti snimke i kontaktirati sa bendom: Slobodan Medojević, Senjak E — 10, 75000 Tuzla.

KONSTANTIN POLZOVIĆ

MORBID DECEIVER — Despair

Beogradski bend MORBID DECEIVER postoji nekoliko meseci, a ovo su im prvi studijski radovi. Grupu sačinjavaju: Morbid — vokal, Alek — solo gitara, Toma — ritam gitara, Đuka — bas i Milan — bubnjevi. Demo-snimci sadrže devet pesama. Materijal je snimljen za samo jedan dan, pa, na žalost, baš tako i zvuči. Gomila nerazgovetnih tema, veoma loše producirano sa najjednostavnije programiranom ritam mašinom. Pevanje potpuno neartikulisano (gore čak i od prvih snimaka NAPALM DEATH-a), gitare i bas na snimku se skoro i ne čuju. S obzirom da im je prosek godina u bendu (tek) 15, MORBID DECEIVER imaju i više nego dovoljno vremena da odluče da li će se muzikom baviti iz čiste zezancije, ili će od samog početka obratiti više pažnje na neke elementarne stvari koje će im posle mnogo pomoći u daljem radu, a samim tim i omogućiti ozbiljniji pristup celom poslu. Ukoliko se odluče za ovu drugu soluciju, rado ćemo i njima, i svakom drugom bendu, maksimalno pomoći.

Kontakt adresa benda: Dejan Đukić, Goce Delčeva 18, 11070 Novi Beograd.

DRINKING SKULL »Our Faith, Our Life... Our Death«

Najprijatnije iznenađenje ove naše debi demo-rubrike sigurno predstavlja bend DRINKING SKULL iz Zagreba. Grupa postoji četiri godine, ali nisu često nastupali van svoje Republike, tako da su ipak relativno nepoznati. Ovo im je treći demo, inače snimljen u zagrebačkom »Monitor Audio« studiju. Prilično dobra i kvalitetna thrash metal svirka stilski najsličnija prvim SLAYER albumima. Sirov, grub i prašteći zvuk preovlađuje ovim materijalom koji traje više od 45 minuta. Svih deset pesama bave se standardnim heavy metal temama. Evo nekih naziva: »Metal God«, »End Of Life«, »Thrash Cells«, »Church Of Hate«, »Apocalypse War«...

DRINKING SKULL su tokom svog postojanja često menjali postavu koja sada izgleda ovako: Maras-ritam gitara, Hari — solo gitara, Damir — bas, Čiki vokal i Vlado — bubnjevi.

Moramo još istaći i više nego solidnu produkciju, koju su momci iz benda radili u saradnji sa Allan Schmidtbauer-om. Takođe je pohvalno korišćenje dva bas bubnja (što posebno podiže dinamiku), kao i nekih efekata na vokalu. Sve u svemu, DRINKING SKULL su na pravom putu da dođu do šire afirmacije, a samim tim i do značajnije pozicije u domaćem heavy metalu.

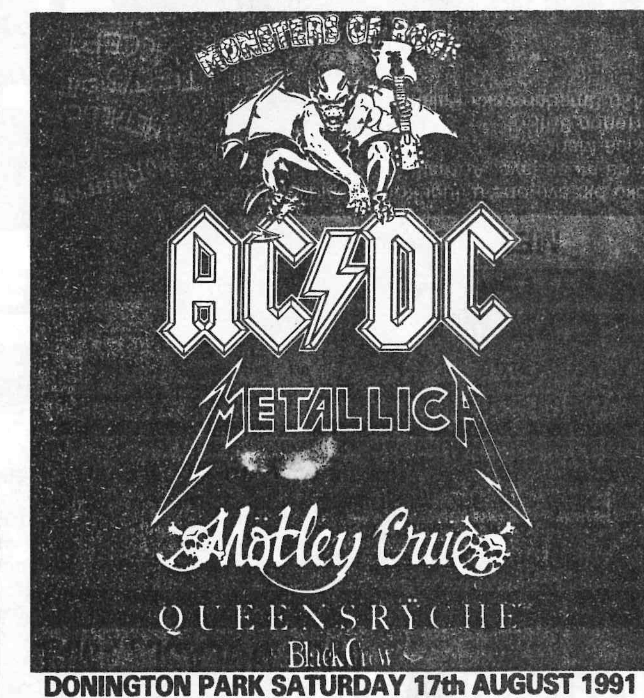
Za sve informacije u vezi sa bendom i snimcima možete se obratiti na adresu njihovog menadžera: Dražen Dragaš, Lenjingradska 19, 41000 Zagreb.

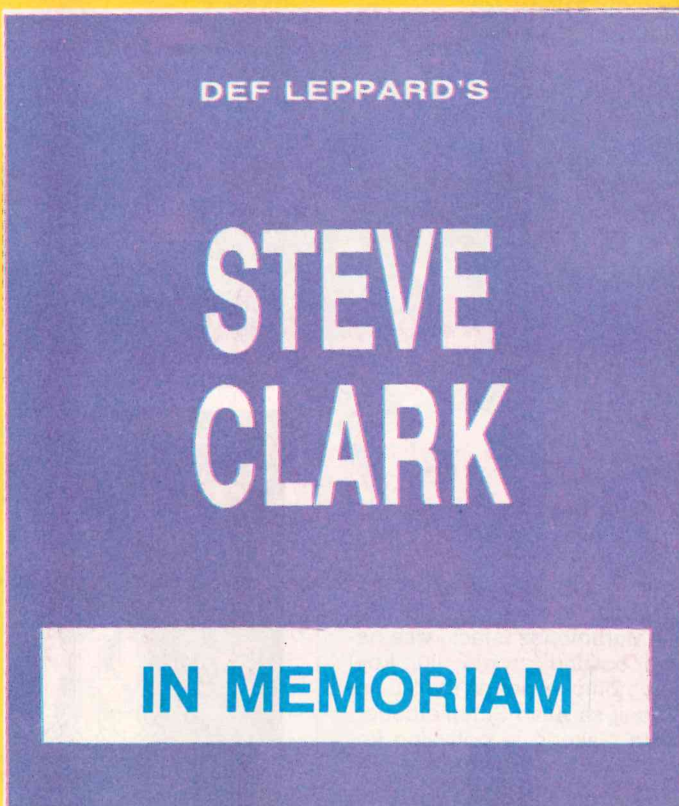
A VERY SPECIAL THANX TO:

Janice Issitt, Fun Cheung, Mary Hooton, Dee Lions, Emma Cope, Michelle Mc Cormick, Debbie Shaw, Mitch Clark, Liz Kessler, Katrina Fernandez, Michelle Sanderson, Sarah Muscatt, Susanna Boycott Brown, Nicole Moore, Martin Hooker and all at MFN, Sylvie Maass, Freddie De Wall, Elfi Kuester, Barbara Christine Haas, Barbara and all at »Modern Media«, Ina Radke, Marsha Hunt, Abbie Greene, Robert Ellis, Jörg Hacker, Brian Helson, Toby Mamis, David Barratt, Rikk Feulner, Doc Mc Ghee, Rod Smallwood, Peter Mensch, Rich Fisher, Mario Mewdrzycki, Judy Totton, Annick, Kevin Frankie, Ray Kate, Tanky Miranda, Pete Gill, Pete Cronin, Johnnie Allen, Al Pitrelli, Satch, Stu and Jonathan Mover, Alice Cooper and his band, Lemmy and Motörhead, David Lee Roth and his band, Doro Pesch and Warlock, Yngwie Malmsteen and his band, Quorthon and Bathory, Bon Jovi, Europe, Aerosmith, Iron Maiden, Metallica, Queensrÿche, W.A.S.P., Skid Row, Whitesnake, Steve Vai, Megadeth, Testament, Overkill, Suicidal Tendencies, Slayer, Mötley Crüe, Guns N'Roses, Poison, Helloween, Anthrax, Annihilator, Judas Priest, Panthera, Robert Plant and his band, Gary Moore and his band, Mordred, Death, Candlemass, Venom, FM, Thunder, Winger, Scorpions, Ratt, Mr. Big, Tigertailz, China, Bonfire, Blue Blud, Kiss, Black Sabbath, Quireboys, Forbidden, Deep Purple, Dan Reed Network, Faith No More, White Lion, Sepultura, Uriah Heep, Jimbo, Yumiko Nagata, Vamp, Vengeance, Vixen, Alka Seltzer, Jack Daniel's Budwaiser, Ginger Ale, China Take away worldwide, all tour mangaers and roadies, body guards and all other friends, bands and helping hands! SPECIAL SORRY to all people we forgott! Cheers!

Mnogo su nam pomogli:

Miša Primović, Anđelko Maletić, Dejan Božić, Aleksandra Karolić, Jani Kenda, Marko Gašperlin, Ilija Stanković, Grujica Dugalić, Borivoj Mirosavljević, Dario Rot, Gordana Petrović, Tanja Urošević i »PULSAR«, Prof. Čedomir Hajduković, sve naše porodice koje još uvek veruju da ćemo krenuti pravim putem, prijatelji, dobri ljudi, metalci i metalke širom Juge i naravno Bog.

Moram nešto da vam priznam — nikada se nisam mirila sa smrću mladih, pametnih i dobrih ljudi, pogotovo ne onih sa kojima sam se družila ili sarađivala. Tvrdoglavno sam odbijala činjenicu da ih nikada više neću videti — za mene su oni samo otišli na jedno daleko putovanje odakle, na žalost, ne mogu da se jave ni razglednicom, ni telefonom. . .

Zato i ne želim i ne mogu da poverujem da **Steve Clark** nije više među nama i da je predivan **Firebird Les Paul** zauvek ostao bez svog maestra. . . Ovaj **»In Memoriam«** je napisan u znak **velikog poštovanja** prema divnom čoveku i talentovanom gitaristi, kao i prema grupi **»Def Leppard«.**

Steve Clark je rođen **23. aprila 1960.** godine u **Hillsborough-u, Severini Sheffield.** Njegov otac **Barry** je bio vozač taksija i veliki rock'n'roll fan, koji je svu zaradu trošio na ploče i koncerte. Pošto »iver ne pada daleko od klade«, **Steve** je već u jedanaestoj godini počeo da svira gitaru i preklinjao oca da mu kupi model na kojem će zaista moći da svira, umesto onog pozajmljenog, na kojem je samo ranjivao prste. **Barry** mu je obećao željeni instrument pod uslovom da uzme učitelja klasične gitare i **Steve** se pokazao kao vrlo talentovan učenik, iako je krišom više slušao **»Zeppelin«.**

Na **Stannington** koledžu upoznao je **Pete Willis-a,** koji je zajedno sa **Joe Elliott-om** (vokal) osnovao grupu **»Def Leppard«** i glumio facu jer je za sobom imao već četiri svirke i to samo za prijatelje. Oduvek ćutljiv i povučen, **Steve** se nije hvalio svojim gitarskim umećem, već ih je stidljivo pitao da li može da im se pridruži i prva interna audicija zakazana je za **29. januar 1978.** godine.

»Predosećao sam da je dobar, ali me je njegova skromnost više nego zbunjivala« priseća se **Joe Elliott. »Steve** je jednostavno uključio svoj **»Les Paul«** i otprašio **»Stairway To Heaven«** (»Zeppelin«) i **»Free Bird« (»Lynyrd Skynyrd«).** S druge strane, **Steve** je bio oduševljen činjenicom da smo pisali vlastiti materijal, jer su svi bendovi sa kojima je do tada radio znali da sviraju samo cover verzije.«

Joe je bio zadužen za tekstove, a **Steve** za riffove i **»Def Leppard«** su vrlo brzo izdali **EP »Getcha Rocks Off«.** Na žalost, imati ploču nije značilo i imati šansu za turneje i **»Def Leppard«** su uspeli da odsviraju samo nekoliko lokalnih koncerata, koji su im doneli popularnost, ali ne i mogućnost da napuste stalan posao u fabrici. Pogođen ovakvim stanjem, **Steve** je najmanje šest puta napustio **»Leppard«,** ali im se isto tako vraćao, vezan prijateljstvom i željom za uspehom.

Prvi javni nastup je bio **18. jula 1978.** gde se **Steve** proslavio tako što je, na samom početku koncerta, istrčao ispred svih članova **»Leppard«-a,** dramatično zamahao rukom imitirajući **Pete Rownshend-a** i tek tada shvatio da **nije uključio** pojačalo! Koncert se ipak dobro završio i **»Def Leppard«** su dobili šansu da snime novi — **»On Through The Night«** album.

Sa prvim većim znacima slave, počeli su i prvi veći problemi u bendu. **Pete Willis** se sve više pretvarao u alkoholičara i sve manje bio u stanju da svira. Ironično ali istinito, upravo je **Steve** bio taj koji je pokušavao da mu pomogne i da ga odvrati od pića. Kada svi saveti, molbe i pokušaji nisu uspeli, **»Leppard«-i** su jednostavno Willisa zamenili **Phil Collen-om,** poznatim po radu sa britanskim bendom **»Girl«.**

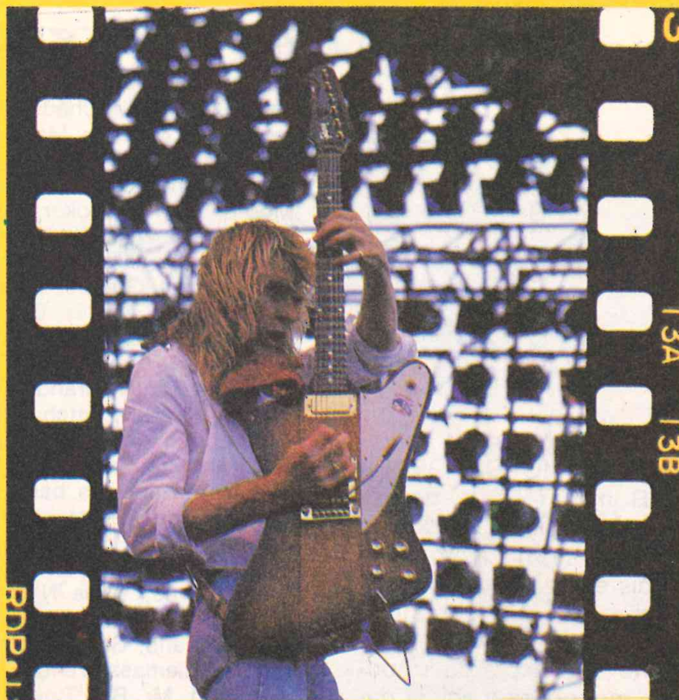

Steve Clark

photo: Branislav Rasić

Ova postava je izdala nekoliko sjajnih albuma (pomenimo samo **»High N'Dry«** i **»Pyromania«),** kada je i **Steve** počeo da zaranja u svet alkohola i polako gubi kontakt sa ljudima oko sebe. Najpre je potražio pomoć kod psihijatra, a onda se prepustio i lečenju u rehabilitacionom centru za alkoholičare.

Za razliku od **Pete-a, Steve** se i u pijanom stanju odlično snalazio na gitari, ali je bio svestan da mu alkohol razara svest i padao u sve **dublje** depresije.

Dana **8. januara 1991.** Steve-ova devojka je kao i obično došla u kuću na **Chelse-u** da probudi **Steve-a** za snimanje u studiju i ustanovila da je njen momak **umro u snu.** Naknadnom obdukcijom utvrđeno je da je smrt nastupila usled **prekomerne količine unetog alkohola,** pomešanog sa **valijumom i morfijumom** za koje se pretpostavlja da potiču iz tableta za spavanje i smirenje.

Iako je jedan bliski prijatelj, koji je želeo da ostane anoniman, tvrdio da je **Steve** bio izuzetno tužan i depresivan zato što su **»Def Leppard«** odlučili da na novom albumu koriste usluge i drugih gitarista, policija je utvrdila da nije bilo **nikakvih** sumnjivih okolnosti u momentu njegove smrti, kao ni nikakvih tragova koji bi navodili na samoubistvo.

Steve-ova smrt je u svetskoj javnosti primljena sa velikim bolom i nevericom, a hiljade **»Leppard«-ovih** fanova se našlo direktno pogođenim, jer je **Clark** bio jedan od najlepših i najpopularnijih članova benda.

Svi članovi grupe su odbijali da daju izjave za štampu, ali je **Joe Elliott** na kraju ipak pristao da dâ zvanično saopštenje: **»Steve** je sa nama od samog početka. Bio je tih, stidljiv i povučen momak, ali je zato na sceni i u rock biznisu bio veoma prodoran i energičan, kao i jako dobar saradnik.

Steve je bio veoma kreativan muzičar — većina njegovih riffova bila je **maestralna;** on je autor nekih od naših **najpopularnijih** pesama. . .

Bilo nam je zadovoljstvo i čast poznavati ga trinaest godina i nedostajaće nam poput brata!

Grupa **»Def Leppard«** će **nastaviti** svoj rad, jer znamo da bi i **Steve** to želeo, ali u ovom momentu još nemamo pravu zamenu.«

I tako je, početkom ove godine, Bogu dosadilo da sluša **Randy Rhoads-a** i **Tommy Bolin-a,** pa je rešio da **Bonham-u, Burton-u** i **Scott-u** dovede novog gitaristu. . .

Tvoj lik će večno živeti u nama, Steve. . . Rest In Peace.

Jadranka Janković

Steve Clark — PHONOGRAM

POSTER STEVE CLARK DEF LEPPARD †